Atac asupra Israelului

GERARD DE VILLIERS

EDITURA Tineretului

Gérard de Villiers

Atac asupra Israelului

ISBN:
973-9138-84-5

Maiko Productions - Paris,
Les canons de Bagdad
© *Gérard de Villers,*
Pentru versiunea românească. Ed. a II-a
© TINERAMA 1999

Gérard de Villiers

SAS-100

Atac asupra Israelului

În românește de
Maria Denise Theodoru

EDITURA Tineretului

1999

Capitolul I

— Uite-l. Hai, pleacă.

Vocea lui Tarik Hamadi vibra de emoție. Se simțea aidoma unui elev de liceu care zărește starul de cinema, obiectul cel mai îndrăgit, steaua nopților din ultimele săptămâni. Dinții lui desăvârșiți apărură printre buzele desfăcute într-un surâs radios, sub mustața neagră, țepoasă și tăiată cu grijă. Avea un asemenea păr, o asemenea vigoare, încât obrajii lui erau deja aspri, la numai o oră după ce se rădea. Cu părul foarte des, tăiat scurt, fruntea îngustă, trăsăturile greoaie și energice, privirea rece, ușor crudă, exercita asupra celor din jurul său o fasinație de șarpe.

Cel care îl însoțea îi semăna, deși era mai tânăr și mai fin. Se ridică dintr-o zvâcnire și traversă încăperea rotundă, cu pereții din piatră ce servise, pe vremuri, drept sală de conferințe lui Adolf Hitler. Era "cuibul de vultur" al Führerului, reședința sa favorită, construită pe înălțimile muntelui Kehlstein, la 1800 metri altitudine, chiar în inima acelui Obersalzberg, în Alpii bavarezi, foarte aproape de Austria și deasupra lui Berchtesgaden, transformat acum în salon de ceai unde soseau zilnic sute de turiști, atrași atât de priveliștea superbă, cât și de oarece porniri subconștiente — ușor bolnăvicioase. În jurul lui Tarik Hamadi, zeci de americani și nemți se repeziseră în prăvălia cu suveniruri sau admirau sala uriașă, cu pereți de granit. Acolo nu se schimbase nimic din 1945.

Autobuzele debarcau călătorii în fața unui tunel lung de 300 de metri din marmură pură, care mergea până la luxosul ascensor cu bancheta din piele, conceput pentru parcurgerea ultimilor 124 de metri. Turiștii cei mai curajoși puteau înlocui ascensorul cu mersul pe jos, pe o cărăruie acoperită cu urme de zăpadă.

Tarik Hamaki făcu un semn bărbatului care mai ezita pe treptele dintre salonul de ceai și sala pentru dejun. Și respectivul era reprezentativ pentru tipologia orientală, fiind dotat cu un nas uriaș și o coamă abundentă, spicată. Mic de statură, părea depășit în volum de servieta pe care o ținea în mână. Îl observă pe Hamadi și coborî scările. Tarik Hamadi se ridică să-l întâmpine și să-l îmbrățișeze, dar fu nevoit să se aplece, pentru că celălalt îi ajungea doar până la umăr.

— Farid! Eram îngrijorat, ce s-a întâmplat?

Farid Badr se prăbuşi pe un scaun, suspinând.

— E în regulă, dar nu suport înălţimea, am nişte ameţeli grozave... În autobuzul acela mi s-a părut că zbor cu elicopterul. Şi mor de foame.

Tarik Hamadi se ridică.

— Vino, am rezervat o masă. Aici e doar un salon de ceai.

Cei doi bărbaţi traversară sala rotundă şi intrară într-una mai mică, pătrată, ceva mai intimă cu lambriurile ei de brad, supranumită sala "Eva Braun". Era aproape goală şi Tarik se instală în apropierea unei ferestre de unde se vedeau, spre vest, ultimele zăpezi de pe muntele Watzmann. O picoliţă în costum bavarez veni să ia comanda. Şniţel vienez, gulaş şi ştrudel cu mere. Turiştii nu veneau acolo pentru minuni gastronomice, ci pentru a se inspira din efluviile satanice ale locului de memorie nazistă. Era incitant să-ţi imaginezi că sala aceea cochetă în stil bavarez, o tavernă contemporană, îi servise lui Hitler drept sală de conferinţe...

După ce plecă picoliţa, Tarik Hamadi se aplecă spre noul venit.

Farid Badr aprobă din cap.

— Arată-mi-l!

— Aici?

Tarik întâmpină obiecţiunea ridicând din umeri.

— Nu sunt decât turişti. Dar eşti sigur că nu ai fost urmărit?

— M-am străduit să-mi şterg urmele de la München până aici.

— Şi înainte?

— Nimic special.

În faţa privirii insistente a lui Tarik Hamadi, Farid Badr deschise servieta şi scoase o pungă de plastic. În ea se afla un mic cilindru roşu, puţin mai gros decât un rulou de peliculă foto de 24x36, din care ieşea un cablu negru în a cărui secţiune se vedeau cel puţin zece fire foarte fine. Tarik Hamadi luă obiectul cu atenţie, ca pe o bijuterie de preţ. Apoi întinse mâna peste masă şi strânse umărul lui Farid Badr ca într-un cleşte.

— Bravo! Şi celelalte? Câte mai sunt?

— Patruzeci. Vor sosi pe filiera pe care am prevăzut-o.

Tarik Hamadi se juca cu micul obiect negru, fără să se hotărască să-l pună la loc, în pungă.

— Deci, aşa arată un *krytron* ? Şi noi cum de nu ştim să facem aşa ceva?

Farid Badr, posesor al unor vagi cunoştinţe ştiinţifice, surâse cu indulgenţă.

— Nici englezii nu fac asemenea specialităţi. Astea sunt fabricate la Wellesley, în Massachusetts. Şi, sub aspectul ăsta banal e, de fapt, o lucrare de înaltă tehnologie. Ca să înceapă o reacţie nucleară, e nevoie de o cantitate de energie iniţială. Asta se obţine printr-un dispozitiv dotat

cu un exploziv clasic, pus în contact cu plutoniul. Declanşatorul este un *krytron,* care produce un impuls electric de înaltă tensiune într-o fracţiune de secundă. Aşa ceva fabrică doar patru mari puteri, SUA, Franţa, China şi Israelul.

— Dar cum ai reuşit să pui mâna pe ele? întrebă Tarik Hamadi cu admiraţie.

Înainte de a-i răspunde, Farid Badr îi luă cu delicateţe *krytronul* şi îl puse la loc în servietă.

— Krytronii ăştia sunt folosiţi şi în industria laserilor, explică el, şi în explorările petroliere. A trebuit să pregătesc o mică punere în scenă ca să pot trece drept un cumpărător obişnuit...

Picoliţa le aduse şniţelul vienez şi gulaşul. Tarik Hamadi se repezi cu poftă asupra cărnii.

— E fantastic, spuse el încet. În sfârşit, proiectul OSIRAK poate prinde viaţă.

Cu excepţia lui Farid Badr, doar câţiva intimi ai preşedintelui irakian, Saddam Hussein, ştiau în ce consta proiectul OSIRAK.

Unele fapte erau însă, de notorietate publică. Se ştia, de pildă că, de mai mulţi ani, Irakul încerca să fabrice arma nucleară, pentru a avea astfel arma absolută împotriva Israelului, duşmanul urât din răsputeri. În 1981, aviaţia israeliană distrusese un reactor experimental, la Tammuz, dar operaţiunile continuaseră în secret.

Tarik Hamadi mânca în mare viteză. Termină cu mult înaintea lui Farid Badr şi se aplecă peste masă.

— Din China ne-au sosit deja centrifugele acelea sofisticate de care avem nevoie pentru separarea izotopilor, spuse el încet. Sunt instalate şi funcţionează. Cu ajutorul acestor krytroni, vom putea asambla şi testa primele jucării nucleare.

— Unde? nu se putu abţine Farid Badr să întrebe.

— Este încă un secret, explică Tarik Hamadi. În Mauritania. Ăştia au o nevoie teribilă de bani. Şi dacă ai cu ce să-i plăteşti, de la africani obţii tot ce vrei. În felul ăsta se vor putea face ultimile retuşuri înaintea utilizării efective.

— Şi cu asta veţi echipa rachetele *EL ABBAS*[1], cele fabricate la noi după modelul rachetelor sovietice SCUD?

Irakianul se întunecă brusc.

— Nu, din trei motive. Mai întâi pentru că El Abbas nu poate transporta o încărcătură suficientă. Apoi, precizia lui este relativă. Şi, în sfârşit, pentru că nenorociţii ăştia de sionişti posedă un sistem de apărare anti-rachetă foarte sofisticat, capabil să oprească din zbor jucăriile noastre.

---

1. Varianta irakiană a SCUD-ului sovietic.

— Şi cum o să faceţi atunci? Avioanele voastre de vânătoare sunt şi mai vulnerabile.

Irakianul privi în jurul lui, în salonul gol, ca şi când s-ar fi temut de un spion invizibil şi, coborând vocea şi mai mult, mărturisi:

— Am rezolvat şi problema asta. Datorită unui balistician de geniu care lucrează de mulţi ani în serviciul nostru. N-au auzit niciodată de un oarecare Georges Bear?

— Niciodată.

— Poate ai să-l vezi într-o zi. Se află la Viena acum şi trebuie să mă întâlnesc cu el. Tipul ăsta a conceput un tun uriaş.

— Un tun?!

Tarik Hamadi îşi dezveli toţi dinţii albi într-un surâs feroce.

— Da, dar nu orice fel de tun. Un tun gigant, cu ţeava de cincizeci de metri, care poate lansa un proiectil de o tonă la peste trei sute de kilometri.

— Cu încărcătură nucleară?

— Nucleară sau chimică. Sistemul sioniştilor, rachetele antirachetă *PATRIOT,* nu poate să oprească un astfel de proiectil. Lucrăm la comedia asta de peste un an. Georges Bear a comandat în ţări din Europa diferitele componente ale ţevii tunului şi mecanismul de recul. O parte sunt făcute în Austria, iată de ce omul nostru se află la Viena.

— Şi, l-aţi asamblat deja?

— Din cele cincizeci şi două de componente, avem până acum patruzeci şi opt. Trei tuburi au fost asamblate într-un loc secret şi au fost îngropate ca să scape de bombardamentele sioniştilor.

Farid Badr era totuşi foarte sceptic.

— Şi crezi că o să funcţioneze? Tipul n-o fi vreun visător ori un nebun?

— Nu, omul a mai construit două exemplare de tun, mai puţin puternice. Unul a fost instalat în Barbados şi a expediat un satelit la 180 km altitudine. Şi a mai făcut un alt tun, de 155, cu tirul rapid şi fără erori, pe care l-am şi folosit perfect în timpul războiului cu Iranul.

— Aş vrea să văd şi eu cum naiba trage un asemenea tun... spuse visător Farid Badr.

— O să vezi, peste câteva săptămâni, afirmă Tarik Hamadi. Mai avem de primit doar chiulasa şi mecanismul de recul. Şi apoi...

Îşi lăsă fraza în suspensie, observând un bărbat roşcovan care se uita cu insistenţă la ei. Omul făcu stânga împrejur şi se pierdu în mulţime.

Alertat de prezenţa necunoscutului în costum local, Farid Badr împinse farfuria cu un surâs nelămurit.

— Nu înţeleg de ce mi-ai dat întâlnire aici. Am făcut o oră cu maşina de la München. Chiar nu ne puteam întâlni la hotel? Era mai confortabil şi mai discret....

Tarik Hamadi își regăsi surâsul său atât de feroce.

— Am făcut-o special. Ca să ne poarte noroc. În locul acesta, acum cincizeci de ani, Adolf Hitler s-a jurat să-i lichideze pe sioniști. Și numea asta – soluția finală. El a eșuat parțial, dar noi îi vom continua opera. Datorită planului *OSIRAK* și a lui Allah, Palestina va fi în curând mormântul sioniștilor iar frații noștri palestinieni își vor primi înapoi pământul care le-a fost furat.

Aplecat peste masă, Tarik Hamadi vorbea încet, dar cu o violență pe care și-o stăpânea cu greu. Farid Badr era conștient că nu era vorba de o amenințare ușuratică. Tarik ocupa un loc foarte important în serviciile secrete irakiene, răspundea de toate operațiunile clandestine din Europa și nu asculta decât ordinele a doi oameni, președintele Saddam Hussein și generalul Saadun Shaker, însărcinatul cu afaceri secrete al Irakului. Nici fiul lui Saddam Hussein, Ouadai Hussein nu știa nimic despre planul *OSIRAK*.

— Și îți asumi responsabilitatea să distrugi Moscheea Sfântă de la Ierusalim? se neliniști Farid Badr.

Tarik Hamadi fu pe punctul de a se îneca cu o bucată de plăcintă cu mere.

— Cum îți închipui așa ceva? Musulmanul ce ar comite o asemenea crimă, ar rămâne blestemat până la sfârșitul lumii! Proiectul nostru este să expediem proiectilul nuclear asupra Tel Avivului, care este la patruzeci de kilometri de Ierusalim. Și datorită preciziei tunului inventat de Georges Bear, este posibil. Fără riscul unei erori. Explozia va ucide câteva zeci de mii de sioniști. După care, cei rămași vor fi atât de slăbiți, încât vor accepta să restituie pământurile furate. Și, dacă tot nu vor fi de acord, o să-i convingem expediindu-le și alte bombe. După trei proiectile trase de tunul nostru, nu va rămâne din Israel decât un morman de cenușă, fără însă a atinge Moscheea Sfântă.

Se făcu liniște. Dar Farid Badr, ca un libanez curios și cu simț practic ce era, voi să afle mai mult.

— Și dacă sioniștii ripostează? Doar au cu ce...

— Numai că nu vor avea timp să o facă, tranșă Tarik Hamadi. Habar n-au de existența unui asemenea tun minunat. Și, chiar dacă s-ar întâmpla așa ceva, o să avem și noi câteva milioane de martiri, dar Israelul va fi șters de pe fața pământului. După care, întreaga națiune arabă ne va ajuta la reconstrucția țării.

Abandonând ștrudelul, Farid Badr se uită la ceas.

— Trebuie să mergem, spuse el. Chiar în seara asta plec la Paris. Mă găsești la Hotelul Platza.

Lui Tarik Hamadi îi plăcea foarte mult Parisul și vorbea perfect franțuzește. Acolo se simțea mai în siguranță pentru punerea la punct a ultimelor detalii ale afacerii. Datorită unor vechi relații comerciale cu

statul francez, Irakul era foarte bine tratat. Ca și la Londra, de altfel, unde serviciile britanice închideau ochii în multe privințe, din dispreț față de Iran. Fără ajutorul englezilor, Irakul n-ar fi fost în stare niciodată să construiască uzina de obuze chimice de care era atât de mândru Saddam Hussein.

Irakul era un fel de dușman ereditar al Israelului Cruciada antisionistă a lui Saddam avea un ecou profund în țara sa, populată cu locuitori săraci și analfabeți. Pentru irakieni era vorba de un veritabil jihad, un război sfânt. În același timp, irakienii își cam băteau joc de palestinieni a căror cauză o îmbrățișau numai pentru motive politice.

Irakul, stat relativ modern, nu era la vremea aceea, în pofida populației șiite, un stat cu pretenții integriste. În forul său interior, lui Tarik Hamadi îi era indiferentă Moscheea Sfântă, ca și orice tip de incantație religioasă a credincioșilor fanatici.

Întoarcerea Palestinei în sânul lumii arabe, plus Moscheea Sfântă de la Ierusalim, ar fi aruncat brusc Arabia Saudită pe un plan secund și ar fi conferit Irakului autoritatea morală de care avea nevoie.

Arabul ce ar fi reușit să redea credincioșilor Moscheea Sfântă, ar fi fost plasat, pentru eternitate, pe un piedestal intangibil...

Tarik Hamadi chemă picoliția și scoase un teanc de mărci. Pentru proiectul *Osirak,* nu se făcea restricție la bani. În momentul în care lua restul, auzi un mic zumzăit ce străbătea stofa subțire a hainei.

Scoase de la piept un mic emițător radio miniaturizat, de mărimea unui pachet de țigări și-i trase antena înainte de a-l lipi de ureche.

Imediat, chipul său își modifică expresia. Ascultă câteva clipe, murmură câteva cuvinte de neînțeles pentru vecinul său și puse la loc aparatul în buzunar. Ochii lui negri se transformaseră în doi cărbuni aprinși.

— Ai fost urmărit, îi spuse lui Badr cu vocea modificată. Băieții care îmi asigură paza au reperat un cuplu suspect. Trebuie să fie ori de la CIA ori ai sioniștilor.

* * *

Heidi Reid avea coapsele bronzate, dezvelite cu generozitate de fusta mini din piele galbenă, atrăgând atenția privitorilor mai mult decât coama roșcovană a însoțitorului ei, John MacKenzie. Cei doi tineri, așezați pe terasa de la Kehlsteiri Haus, nu se deosebeau prea mult de ceilalți turiști ce admirau ultimele raze de soare. Perspectiva era la fel de majestuoasă, dar începe să se răcorească, pe măsură ce norii acopereau cerul. Un corb uriaș, cu ciocul galben, ateriză pe masa lor, apucă o bucată de brânză și își luă zborul.

— Doamne, cât e de frumos!

Cei doi bavarezi de lângă ei se topeau de admirație. Păsările nu încetau să fure bucăți din farfuriile turiștilor. John o atinse pe Heidi ușor, pe mână.

— Nu ți-e frig.

— Încă nu. Sper însă ca mizerabilii ăia să iasă odată. Ce vrei să faci?

— Îmi trebuie o fotografie a bărbatului care s-a întâlnit cu Farid, spuse John cu o voce cât mai normală, fără să-și șteargă surâsul, ca și când și-ar fi spus unul altuia numai lucruri plăcute. Nu știm cine este.

— Nu poți să-l urmărești?

— E prea periculos.

Heidi și John lucrau împreună la Divizia de operațiuni a CIA. Heidi fusese recrutată de Centrul de la Viena, mai ales pentru că meseria ei de ziaristă îi oferea o acoperire excelentă și nimeni nu-i bănuia apartenența la CIA. Ambele meserii o pasionau în egală măsură și încă nu se gândise la care să se stabilească din punct de vedere sentimental. Ultima ei aventură fusese cu un italian, mare maestru în materie de amor, însă pretențios peste măsură și vicios cum numai un italian își poate permite să fie.

— Mă duc să văd unde sunt, spuse el ridicându-se.

— Nu, lasă, mă duc eu. Tu ai mai fost o dată.

Se ridică și trecu prin fața barului unde își pierdeau timpul câțiva beți. Traversă restaurantul și tresări. Nu mai era nimeni înăuntru. Își aminti de salonul Eva Braun. Se îndreptă spre standul cu suveniruri, trecând prin fața șemineului uriaș, cumpără câteva ilustrate și se întoarse.

Înainte de a ieși, îi zări pe cei doi arabi la masă.

John MacKenzie înghețase de-a binelea. Soarele se ascunsese undeva departe, în spatele norilor. Se ridică imediat.

— Hai, spuse el. Să ne așezăm la coadă la ascensor. În felul acesta nu putem să-i scăpăm. Și o să încerc să le fac o fotografie când se vor urca în autocar.

* * *

— Nimeni nu trebuie să afle cu cine te-ai întâlnit. Aș putea fi identificat foarte ușor și totul s-ar transforma într-o catastrofă.

Farid Badr nu se putu abține.

— Dar te-au văzut deja.

Privirea lui Tarik Hamadi îl țintui pe scaun. Cu o voce de gheață, mârâi printre dinți:

— Nu se va mai repeta.

— Cine te-a avertizat?

Şeful serviciilor irakiene îşi permise un nou zâmbet de satisfacţie feroce.

— Nu plec niciodată singur la drum. Iar oamenii mei au ordin, chiar de la Intereck, să observe tot şi să şteargă orice urmă. Au cu ei tot ce trebuie ca să facă faţă situaţiei, nu-ţi face probleme. Mai aşteptăm câteva minute.

— De ce?

Tarik Hamadi îi arătă dincolo de fereastră culmile masivului muntos de unde cobora cu repeziciune o pânză uriaşă de nori.

— Peste un sfert de oră vom fi într-o ceaţă totală. Se va putea lucra mult mai uşor.

— Şi dacă tipii pleacă înaintea noastră?

— Am câţiva oameni şi jos, la punctul terminus al autocarului, la Intereck. Ăştia ştiu foarte bine ce au de făcut. Mai vrei o cafea?

Farid Badr refuză, indispus şi îngrijorat. Tarik Hamadi îşi disimula angoasa sub un aer triumfător, dar nu se simţea nici el prea liniştit. Dacă preşedintele Irakului afla că planul *Osirak* ar putea eşua din pricina unei fantezii, îl aştepta spânzurătoarea. Urmărea grijuliu norii ce coborau de pe vârful Hoch Kalter, scufundând totul în ceaţă.

Crucea uriaşă, împodobită cu o floare de colţ în locul Christului, cea care marca altitudinea de 1834 m, punctul cel mai înalt, dispăruse în nori. Ultimii turişti se grăbeau spre restaurant sau spre ascensor, urmaţi de panglici compacte de ceaţă. Începuse şi ploaia, iar baraca cu suveniruri se închisese. Arabul îşi privi ceasul şi se ridică. În acel moment, oamenii lui erau deja în dispozitiv.

— Hai, spuse el. Vino cu mine.

Traversară salonul rotund, în întregime nepopulat, apoi restaurantul. Culoarul şi micul hol din faţa ascensorului erau înţesate de lume. O coadă liniştită şi civilizată. Aerul era aproape rece, deşi erau în iunie.

Tarik Hamadi coborî treptele terasei şi se îndrepta spre cărare, urmat de Farid. În câteva clipe dispărură, înghiţiţi de ceaţă.

John MacKenzie fu luat pe nepregătite. Îi văzuse pe cei doi ieşind din restaurant şi se întoarse cu spatele. În momentul în care se îndrepta spre toaletă ca să-i zărească din nou, constată că dispăruseră. Într-o secundă îşi dădu seama că, în loc să ia ascensorul ca toată lumea, cei doi coborau pe cărare. John se aplecă spre Heidi.

— Rămâi aici, mă duc să văd unde sunt. Poate e doar o manevră. Străbătu mulţimea şi ieşi din Kehlstein Haus chiar în momentul în care cei doi arabi se pierdeau în ceaţă. Cărăruia se afla în spatele clădirii, dar puteau să mai existe şi altele. Nu putea să rişte să-i piardă. O porni şi el prin ceaţa murdară şi când întoarse capul, după câţiva metri, nu mai zări nimic în spate. Vârful Kehlstein dispăruse, iar norii deveneau compacţi.

John MacKenzie avansa cu prudență, atent la toate sunetele, încercând să distingă ceva în ceața plumburie. Dar încet-încet, nu se mai putu orienta. Marea cruce îi apăru brusc în față și fu nevoit să o ocolească. Nu se zărea nici o urmă a celor doi arabi. Era imposibil să ghicească pe ce cărare au luat-o, în supa aceea densă și lipicioasă.

Apoi își dădu seama unde greșise. Chiar dacă cei doi coborau pe jos, ar fi trebuit să ia autocarul portocaliu de la ultima stație a ascensorului. Deci ar fi fost suficient să-i aștepte acolo. În ceața aceea risca să se învârtească în cerc și să-i piardă definitiv.

Deodată, din ceață se decupară două siluete, chiar în fața lui. Se gândi mai întâi că puteau fi doi turiști întârziați, apoi le distinse figurile negricioase și mustăcioase, expresia ochilor și, mai ales, binoclurile cu infraroșii prin care puteau vedea clar prin ceață.

Observă apoi pumnalele, ținute la orizontală. Încercă să dea înapoi, dar imediat, două brațe musculoase îl ridicară aproape pe sus.

Se zbătu, dar fu imobilizat rapid.

În spate, cineva spuse în arabă:

— Hai, Ibrahim, fă-i felul.

Capitolul II

Ibrahim Kamel își începuse cariera cu prizonierii de război iranieni. Imaginația sa bogată pentru crearea unor noi procedee de tortură îl propulsaseră rapid la rangul de șef interogatoriu. Nu exista nici o tortură de tip arab, chinezesc, rusesc, pe care să n-o știe și să nu o aplice cu talent. Suferințele pe care le provocase erau atroce, astfel încât nimeni nu supraviețuise după câteva ședințe cu el.

Era un țărănoi brutal, care nu pusese niciodată preț pe viața omului. Asculta ordinele orbește, indiferent de ororile pe care trebuia să le comită. Generalul Saadun Shaker îl remarcase imediat, îl mutase în Serviciul secret și îl însărcinase cu lichidarea opozanților regimului de la Bagdad. Acum își putea permite să călătorească, să poarte un Rolex din aur și să-și plătească cu bani câștigați ușor câteva prostituate de lux. Poseda un pașaport diplomatic pentru Europa, în calitate de reprezentant al OPEC la Viena, fapt care-i conferea o imunitate absolută. Devenise extrem de rafinat, purta numai cămăși de mătase, el, care făcuse prima baie la douăzeci și cinci de ani...

Cei doi bărbați care îi răsuciseră brațele la spate lui John MacKenzie erau doar niște simpli executanți. Americanul încercă să-și domolească bătăile inimii. Nici nu se gândise la o cursă. Fără ajutorul ceții, ar fi fost imposibil să fie atacat în mijlocul turiștilor. Privi în ochii arabului care îl ținea și înțelese că va muri. O sudoare rece îi izbucni din pori, lipindu-i cămașa de spate.

— Dați-mi drumul, strigă el. Sunteți nebuni!

Ibrahim Kamel se apropie și îl zgârie puțin cu pumnalul deasupra buricului. Era mai scund decât americanul, dar solid, aproape chel și cu bărbia moale.

— Tacă-ți gura, sionistule!

Își puse la loc pumnalul la centură și îl percheziționă pe John, aruncând într-un săculeț fin din pânză neagră toate obiectele pe care le

avea asupra lui. Când termină, se dădu câțiva pași înapoi, cu un rictus feroce.

A ucide oricând și oricum, rămăsese pentru el partea cea mai plăcută a meseriei. Rosti un ordin în arabă spre cei doi acoliți care îl traseră pe John MacKenzie. Acesta se zbătu din toate puterile, dar fără rezultat. Nu vedea mai nimic din caúza ceții, dar știa că prăpastia era foarte aproape. Unul dintre bărbățoii ce îl țineau îi dădu o lovitură puternică peste ceafă, făcându-l să-și piardă cunoștința. Când își reveni, se afla pe o stâncă plată, deasupra prăpastiei a cărei adâncime depășea o sută de metri. Norii nu coborâseră încă până acolo și zărea pata albastră a râului Königsee. Își spuse că avea o șansă minusculă să scape doar cu câteva fracturi, deși stâncile erau foarte ascuțite.

Ibrahim Kamel reapăru în fața lui, cu același zâmbet pervers. Preț de câteva clipe îi plimbă lama pumnalului prin fața ochilor. Apoi, cu un gest sigur, atinse gâtul americanului cu lama ascuțită ca un brici. Acesta simți mai întâi o senzație de arsură și se gândi că irakianul a vrut doar să-l sperie cu o zgârietură. Dar, peste o fracțiune de secundă, un văl negru îi împăienjeni privirea. Sângele țâșni din ambele carotide. Voi să țipe, dar nu se auzi decât un sunet confuz. Când îl propulsară în vid, încă mai trăia.

Ibrahim Kamel privi trupul care dispărea în adâncuri, izbindu-se de pereții stâncoși, înainte de a dispărea în masa de vegetație.

Satisfăcut, se întoarse și o luă la fugă spre marea cruce de la Edelweis, unde îl așteptau Tarik Hamadi și Farid Badr. Irakianul îi mulțumi cu un surâs și luă săculețul negru ce conținea lucrurile din buzunarele agentului CIA.

— Acum fata, ordonă el, sec.

— Mahud e în spatele ei, răspunse Ibrahim Kamel. Are ordin să acționeze de îndată ce poate.

— Du-te și tu, spuse Tarik Hamadi. Noi coborâm pe cărare și ne găsiți la Intereck.

Îi lăsă pe cei trei asasini să o ia înainte, apoi o porni și el, urmat de Farid Badr. Acesta nu văzuse scena de la prăpastie, dar calmul lui Tarik îi era suficient; în privința agentului de la CIA nu mai era nici un pericol. Libanezul își spuse că toată viața o să-i rămână în memorie sunetul acela inconfundabil ce se aude în momentul în care i se taie gâtul cuiva. Îl mai auzise o dată în Liban, când un polițist executase un trădător la trei metri de el.

* * *

Heidi Ried era speriată, dar nu din cauza altitudinii. Lăsase o mulțime de turiști să i-o ia înainte și rămăseseră doar câțiva în fața ascensorului. Întorcea mereu capul în direcția unde dispăruse John. În fața mesei compacte de ceață, spaima ei creștea de la o clipă la alta. Nici Farid Badr, nici însoțitorul său, nici John MacKenzie nu reapăruseră. Observase însă un bărbat cu tenul negricios care fuma în fața ușii de la toaletă, lăsând și el turiștii să-l depășească. Îi urmărise de mai multe ori privirea ațintită asupra ei și nu era o simplă ocheadă admirativă.

Era pur și simplu o privire de ucigaș.

Heidi Ried nu prea știa ce să facă. Presimțirea îi spunea că lui John MacKenzie i se întâmplase ceva și simțea cum i se strânge inima de groază. Până în momentul acela se simțise protejată de mulțime, dar după plecarea ascensorului nu mai rămăsese decât ea cu chelnerițele de la restaurant, plus individul acela negricios.

Din pricina timpului nefavorabil, turiștii își scurtaseră vizita. În timp ce se gândea intens, se întâmplară două evenimente simultane.

Mai întâi, se deschise ușa cabinei, descoperind pereții de bronz și bancheta din piele verde. Apoi, din ceață apărură trei bărbați care schimbară câteva cuvinte cu tipul de lângă toaletă. Toți erau figuri specifice Orientului Mijlociu. Unul dintre ei, mătăhălos și chel, o fixă pe Heidi cu insistență. Fata simți că i se moaie genunchii. Cei patru bărbați se apropiară, izolând-o de restul lumii.

Din instinct de conservare, Heidi își făcu loc și intră prima în cabină, adăpostindu-se în spatele unui cuplu de americani întârziați. Așteptă să se închidă ușa, cu sufletul la gură.

Dar unde era John MacKenzie?

Încercă să se liniștească, spunându-și că îi urmărea pe cei doi arabi. Deci, trebuie să se întoarcă singură la Intereck, unde parcaseră mașina și să-l aștepte pe american. Ascensorul începu coborârea. Întoarse capul și remarcă privirea unuia dintre cei patru bărbați ațintită asupra ei. Omul întoarse la rândul lui capul, dar răul fusese făcut. Heidi simți o cascadă de gheață prelingându-i-se pe spate.

În momentul în care ușa ascensorului se deschise, Heidi Ried se năpusti pe culoarul umed și rece săpat în stâncă, aproape lipită de cuplul de americani.

Ieşiră la aer şi se îndreptară spre cele trei autocare portocalii ce coborau la Intereck. Heidi îşi aşteptă rândul şi întinse liniştită biletul. Şoferul îl examină şi i-l dădu înapoi.

— Domnişoară, v-aţi ştampilat biletul pentru întoarcere la ora cinci, iar autocarul acesta pleacă la patru. Nu puteţi urca decât dacă rămâne vreun loc liber. Aşteptaţi aici.

Heidi Ried se dădu la o parte şi începu să numere turiştii care urcau. Cel care o supraveghease se urcă grăbit, iar şoferul se întoarse spre ea, dezolat:

— Îmi pare rău, nu mai sunt locuri, trebuie să aşteptaţi următorul autocar.

Obiceiul cerea ca fiecare turist să-şi ştampileze biletul cu ora întoarcerii. În felul acesta se evita îmbulzeala. Firește, organizare tipic nemţească. Heidi Ried se dădu înapoi cuprinsă de panică, în timp ce autocarele portocalii plecau spre Intereck. Rămăsese singură pe esplanadă. Se simţea aproape leşinată de frică. Îi era frig, îngrozitor de frig. Cei ce o urmăriseră dispăruseră, probabil cu autocarele portocalii. Şi ideea de a aştepta acolo peste o jumătate de oră, în ceaţa aceea teribilă, i se păru dintr-o dată de nesuportat. Nu erau decât şase kilometri. Adică un marş de trei sferturi de oră. Ar fi fost preferabil, decât să stea şi să aştepte în parcarea aceea pustie.

* * *

Peisajul era splendid, dar Heidi nu se putea bucura de el, pentru că mergea foarte repede, aluneca mereu pe locurile cu zăpadă şi se poticnea.

Un zgomot de crăci rupte sub paşi o făcu să întoarcă brusc capul spre peretele stâncos ce mărginea drumul.

I se păru că i se opreşte inima. Trei bărbaţi alergau spre ea, la vale. Erau cei trei pe care îi văzuse sus, la Kelhstein Haus. Primul dintre ei sări în mijlocul cărării, tăindu-i drumul. Ceilalţi doi veniră din spate, fără zgomot, ca nişte pisici. Heidi se opri şi scoase un strigăt de groază. Nu reuşea să-şi păstreze calmul. Unul dintre cei trei agresori o lovi brutal peste faţă, iar ceilalţi doi o luară pe sus, conducând-o spre o cărare lăturalnică. Printre lacrimi, fata zări în vale vârful Königsee şi munţii ce îl înconjurau. Agresorii o lipiră cu spatele de peretele de piatră şi îi răsuciră mâinile la spate.

— Daţi-mi drumul! O să mă plâng la poliţie!

Îşi dădea seama cât era de ridicolă. Nu avea cum să-o găsească cineva în locurile acelea. Nimeni nu se mai aventura la ora aceea pe un drum atât de periculos. Nu putea spera în ajutorul nimănui.

Mătăhălosul se apropie de ea şi o apucă de păr, pălmuind-o cu toată puterea.

— Amicul tău sionist a crăpat! îi strigă el. Şi asta o să ţi se întâmple şi ţie dacă nu-mi răspunzi la câteva întrebări. Cine eşti?

Heidi Ried încercă să-şi recapete sângele rece.

— Sunt austriacă, am venit şi eu să mă plimb pe aici, se bâlbâi ea. Nu ştiu ce vreţi de la mine. Cine sunteţi?

O palmă o făcu să vadă negru înaintea ochilor.

— Ţi-am spus să răspunzi la întrebări, nu mă minţi, urlă matahala. Cine te-a trimis aici? Pe cine urmăreai?

Austriaca rămase mută de frică. Simţi apoi vârful unui pumnal atingându-i pieptul.

— Uite ce te aşteaptă dacă nu te hotărăşti să vorbeşti! ameninţă irakianul.

Şi înfipse câţiva milimetri din lama pumnalului în abdomenul fetei. Heidi simţi o durere atroce şi ţipătul ce îi ieşi din gâtlej se auzi până departe. O mână îi astupă gura cu brutalitate. Simţea un lichid cald scurgându-i-se de-a lungul abdomenului.

— Ei, ce spui, vorbeşti sau continuăm?

Era pentru prima oară în viaţa lui când îşi putea exercita meseria favorită pe o femeie străină şi se simţea îngrozitor de excitat.

Şi pentru că fata nu vorbea, înfipse pumnalul puţin mai mult. Heidi nu rezistă. Când reuşi să-şi stăpânească strigătul şi lacrimile, începu să răspundă, docilă, la toate întrebările. Ceva se sfărâmase în ea, se simţea indiferentă faţă de orice i s-ar fi întâmplat. Cei doi acoliţi ai lui Ibrahim Kamel se îndepărtaseră puţin. Dar veni şi momentul când irakianul sfârşi cu întrebările. Privi peste umărul fetei pereţii prăpastiei, presăraţi cu brazi ce se menţineau într-un straniu echilibru. Se mai uită la chipul tumefiat al fetei, la privirea umedă care cerşea implorare, un soi de abandon tipic feminin.

Simţi că mai voia ceva, înainte de a o împinge în vid. Violul fiind pedepsit cu spânzurătoarea în lumea islamică putea, în sfârşit, să-şi realizeze această dorinţă. Îi urmară cei doi subalterni. Heidi nu mai avea nici o reacţie. Zdrobită psihic şi fizic, nici nu simţi lovitura ce îi sfărâmă

vertebrele cervicale, după care trupul ei se rostogoli în prăpastie stârnind un zbor de păsări speriate.

În pofida întârzierii, Tarik Hamadi nu putea să fie decât mulţumit de acurateţea interogatoriului. Rezultatul era important. Cei doi spioni sionişti fuseseră eliminaţi.

— Coborâm, spuse Ibrahim Kamel.

Reveniră pe cărarea principală şi începură să coboare în şir indian. Înainte de a ajunge la Intereck, unde aveau întâlnire cu Tarik Hamadi, făcură un ocol să-şi recupereze maşina ascunsă în pădure.

Capitolul III

Puţină lume aştepta la ieşirea din biserica Kahlenberg, în partea de nord a Vienei. Câteva femei în doliu, un bărbat cu o ţinută foarte demnă şi ochii roşii – tatăl lui Heidi – câţiva prieteni, doi fotografi de la ziarele locale şi câteva bătrâne a căror unică distracţie rămăseseră înmormântările. Un grup de turişti aştepta cu respect finalul ceremoniei, pentru a vizita biserica. Privirile lor curioase erau aţintite asupra lui Malko şi a Alexandrei, din momentul în care coborâseră din Rolls-ul albastru şi se alăturaseră cortegiului. Dar nimeni nu dăduse atenţie unui bărbat înalt, distins, cu părul aproape alb, tipul oxfordian, care depusese o coroană fără nici o inscripţie pe sicriu. Nici nu era posibil pentru locuitorii acestei periferii să ghicească identitatea personajului – Jack Ferguson, şeful serviciului vienez al CIA.

Oficial, Heidi Ried murise în urma unui accident în munţii Obersalzberg. Familia nu fusese înştiinţată că fusese violată. Serviciile speciale vieneze fuseseră de o mare discreţie. De altfel, presa nu se interesase deloc de această afacere. Trupul lui John MacKenzie fusese expediat în SUA într-un sicriu de plumb. Şi pentru el, presa germană acceptase versiunea căderii accidentale într-o prăpastie, datorată ceţii din ziua respectivă. Cu toate acestea, hainele şi trupurile celor două victime fuseseră examinate cu mare grijă de cei mai buni specialişti ai poliţiei criminalistice germane, care transmisese observaţiile sale către CIA.

Malko privi sicriul dispărând în maşina mortuară şi uşile ce se închideau. O masă de flori însoţea trupul fără viaţă al fetei ce fusese Heidi Ried. Malko era trist. Avusese şi el cândva o scurtă şi agreabilă aventură cu Heidi. Jack Ferguson trecu pe lângă el şi spuse încet:

— Ne întâlnim peste o jumătate de oră în biroul meu.

O maşină obişnuită îl aştepta ceva mai departe. Micul grup se împrăştia. La cimitir mergea numai familia. La volanul maşinii lui Malko, un Silver Spirit, era Elko Krisantem.

— Unde mergem, excelenţa voastră?

— O ducem pe contesa Alexandra la Sacher şi mergem apoi la Ambasada Americană.

Alexandra se enervă brusc.

— Mi-ai promis că mergi cu mine la cumpărături...

— Îmi pare rău, Jack mă așteaptă la Ambasadă.

— Jack, Jack, mi se pare că nu cu el faci dragoste ori de câte ori ai chef, remarcă Alexandra cu o francheţe absolută.

Arăta superb, într-un taior din piele verde, ultra scurt, care nu ascundea nici un detaliu al anatomiei ei, imediat ce se așeza. Nu își pusese bluză pe sub taior, astfel că, ori de câte ori respira și i se bomba pieptul, Elko Krisantem simţindu-se în pragul infarctului.

— Dacă dorești acum un mic intermezzo, aș putea amâna întâlnirea cu câteva minute, spuse Malko, strecurându-i o mână sub fustă. Cunoștea gusturile Alexandrei și fanteziile ei. De la scurta lui aventură cu prinţesa Mathilda von Grünsig, Malko fusese de o fidelitate exemplară și se simţeau amândoi în a doua lună de miere.

Mașina se opri în fața hotelului Sacher. Alexandra coborî, provocând noi palpitații bietului Elko Krisantem.

— După ce termini cu întâlnirea de la Ambasadă, sper că mă duci la cripta imperială de la Stephan Kirche îi mai spuse ea lui Malko.

* * *

— Eu am transmis toate coordonatele întâlnirii cu John MacKenzie. M-am întâlnit cu Heidi Ried la hotelul Geiger, la Berchesgaden. Nu știam nimic în plus. Ea mai lucrase cu John și se cunoșteau foarte bine.

— Întâlnirea a avut loc, confirmă Jack Ferguson. John sosise la München chiar în dimineaţa aceea. Îl urmărea pe un oarecare Farid Badr, un libanez care poseda pașaport iordanian și sosise de la New York. Tipul luase o cameră la Vierjahrezeiten, în München, închiriase o mașină și o pornise la drum.

Malko se afla în biroul șefului biroului CIA, în apropierea Praterului, pe malul Dunării. Se auzea în surdină zgomotul produs de instalaţia de aer condiţionat. Dinspre oraș nu le parvenea nici un sunet. Americanul își scosese haina și rămăsese într-o cămașă cu dungi roșii, asortată cu bretelele. Foarte britanic ca ţinută. La fiecare trei minute sorbea câte o gură de cafea. De mai multe ori, secretara îi adusese diverse mesaje urgente de la Langley. Viena era una din antenele cele mai importante ale CIA.

— Cine este acest Farid Badr, întrebă Malko.

— Un om de afaceri libanez, stabilit la New York. Foarte bogat. Familia lui posedă mai multe imobile la Beirut. El se ocupă cu afaceri de import-export. Lucrează cu toată lumea. Mai ales în domeniul

electronicii. A fost la suprafață și în epoca celebrei afaceri Irangate. Atunci încerca să facă rost de hărțile programelor electronice pentru avioanele Phanton iraniene, condamnate să rămână pe sol.

— Și nu a avut probleme?

Șeful local al CIA negă.

— Nu, a știut când să se retragă.

— De ce vă interesați acum de el?

— Pentru că FBI-ul ne-a semnalat o afacere suspectă. Badr s-a dat bine pe lângă singura uzină din SUA care fabrică krytroni; s-a dat drept un industriaș interesat și le-a comandat asemenea jucării.

— Ce e un krytron?

Americanul făcu un gest vag.

— O șmecherie electronică de înaltă tehnologie. Un fel de întrerupător utilizat în tehnologiile de vârf, de pildă în laseri. Dar este și un fel de focos atomic! Indispensabil pentru declanșarea unei explozii nucleare. Doar câteva țări îl fabrică. Iar exportul lor este cu desăvârșire interzis. FBI, care supraveghează îndeaproape comenzile pentru krytroni, a sesizat imediat apariția lui Farid Badr. A fost lăsat să-și facă numărul, sub observație, de comun acord cu Casa Albă și cu noi, ca să ne dăm seama cui îi erau destinate jucăriile acelea periculoase. Badr a plecat de la New York cu un singur exemplar, alte patruzeci urmând să-i fie livrate la Paris, peste câteva zile. Are însă pe urmele lui o escortă puternică, prietenii dumitale, Chris Jones și Milton Brabeck, plus câțiva oameni de la FBI.

— Și individul ăsta vrea să facă o bombă atomică?

Americanul se simți obligat să precizeze:

— Este doar un intermediar care dispune de capitaluri enorme. Nici nu am reușit să demontăm tot acest circuit financiar ce trece prin fel de fel de societăți dubioase, o rețea de minuni fiscale și printr-o bancă din Atlanta. Este aproape imposibil să aflăm capătul firului. Dar în contul lui personal au apărut trei milioane de dolari noi nouți, de la începutul operațiunii krytron.

— Dar pentru cine lucrează?

— Aici e problema! recunoscu americanul. Pe vremuri, Farid Badr a lucrat cu iranienii.

— Numai că pe ei nu-i interesează arma nucleară!

— Așa este! Șahul începuse să se intereseze de așa ceva în colaborare cu Africa de Sud, apoi însă molahii i-au dat prea mult de furcă. Dar în lumea a treia există mai multe țări care ar dori teribil o jucărie atomică. În primul rând Libia, apoi India, Africa de Sud, Argentina, Irakul și Pakistanul. Fără să mai pomenim Israelul care se

pare că o posedă, în secret. Principiul de fabricație a armei atomice este cunoscut de toată lumea, dar realizarea ei necesită mijloace de foarte înaltă tehnologie, pe care le posedă doar câteva țări. Ceilalți sunt obligați să facă felurite acrobații pentru a-și procura, pe lângă carburantul nuclear, elementele pe care nu le pot fabrica. Și pentru că exportul unor asemenea specialități este strict interzis, se recurge la cele mai năstrușnice combinații pentru a le obține. Ceea ce mă determină să mă gândesc la iranieni. Pentru că se au foarte bine cu pakistanezii, integriști ca și ei. Este posibil să fi vrut să-i ajute... Potrivit informațiilor noastre, pakistanezii nu mai au mult până la finalizarea bombei "A" pe care speră să o folosească împotriva Indiei, dușmanul lor declarat.

Malko sorbi o gură de cafea călduță și cam lipsită de gust. Americanii nu se pricep deloc la cafea...

I se povestea, deci, despre spionajul tehnologic. Dar apăruseră între timp doi morți. Fapt neobișnuit pentru acest gen de operațiuni.

— Ce s-a întâmplat sus, pe munte? întrebă el.

Jack Ferguson ridică din umeri.

— Habar n-avem. John MacKenzie nu a mai luat contact cu noi după ce a plecat din München. Asupra cadavrului nu a fost găsit nici unul dintre obiectele personale. Nici la Heidi Ried. Poliția germană ne-a furnizat un raport detaliat. Omul a fost înjunghiat înainte de a fi aruncat în prăpastie. Cu o armă foarte ascuțită, ceva ca un brici. Biata Heidi a fost găsită cu vertebrele cervicale fracturate de o lovitură de maestru. A fost și violată de trei bărbați. Raportul poliției este categoric.

— John MacKenzie era înarmat?

— Nu, era însărcinat doar cu urmărirea...

— Se pare că au văzut amândoi ceva ce nu trebuia văzut, pe cel sau pe cei ce i-au comandat lui Badr krytronii... Turiștii nu au remarcat nimic?

— Acolo se plimbă două mii de oameni pe zi. Personalul de la Kehlstein Haus a observat câțiva indivizi de tip oriental, dar nimic altceva. Fără elicopterul poliției bavareze nu s-ar fi găsit nici cadavrele.

— Și poliția nu a mai găsit nimic asupra lor? Nici la hotelurile unde au stat?

— Nimic. Avem doar o vagă informație.

— Care?

În loc de răspuns, Jack Ferguson îi arătă o fotografie.

— Recunoști ceva?

Malko examină documentul. Era decorul unui bar în care se afla o creatură superbă, cocoțată pe un scaun înalt. Cu plete până la talie, cu ochi negri, imenși, o gură senzuală, una dintre făpturile ce emoționează

orice bărbat normal. Avea picioare interminabile și o rochie foarte scurtă. Surâdea fericită, dar nu bărbatului ce o ținea pe după umeri.

— Este barul hotelului Bristol din Viena, spuse Malko. Iar tipa este o oarecare Pamela Blazer.

— O cunoști?

— Cine naiba n-o cunoaște la Viena? spuse Malko. A venit în urmă cu doi ani de la Londra, cu o reputație destul de suspectă. Se numea atunci Pamela Singh. O indiancă de o frumusețe rară, cu trup de zeiță tantrică. Unii pretind că se masează în fiecare dimineață cu un fel de ulei afrodisiac, dar ar fi inutil. S-a măritat cu un oarecare Kurt Blažer, de care a divorțat după șase luni, păstrându-și numele. Are un apartament pe Schubertring și apare în fiecare seară în oraș. Mereu cu alt bărbat. Am dansat și eu de două ori cu ea.

Americanul îl privi cu suspiciune.

— Doar nu ai...

Malko surâse. Îngerește.

— Dama asta de vis nu este pe măsura pungii mele... De ce mă întrebi?

— Poliția austriacă afirmă că este o prostituată care se învârtește numai în înalta societate. Și s-ar putea să fie amestecată în afacerea noastră. La postul de frontieră Market-Schellenberg, între Berchtesgaden și Salzburg, a fost remarcată, în ziua accidentelor, o mașină înmatriculată la Viena, care revenea în Austria cu trei bărbați la bord. Șoferul, genul de oriental arab, a prezentat un pașaport diplomatic, în vreme ce mașina avea un număr normal. Era un Volvo negru, 480. Primele trei cifre ale numărului sunt 529... Iar Pamela Blazer posedă o mașină de același tip, aceeași culoare, iar numărul de înmatriculare este V-529664...

— E cam subțire pista, remarcă Malko.

— Bineînțeles, recunoscu americanul. Numai că poliția vieneză a făcut o anchetă fulger printre cei ce închiriază mașini Volvo aici. Nici un alt număr nu corespunde...

— Pamela Blazer a fost interogată?

— Da, sub pretextul unui accident de circulație cu o mașină ce a dispărut de la locul faptei. Ea pretinde că mașina personală nu a ieșit din garaj în ziua aceea. Și nu se poate verifica. Exact la un sfert de oră după întrebările puse de poliție, s-a primit un telefon de la cabinetul primului-ministru care se interesa de "mizeriile" ce i se fac Pamelei Blazer...

— Are o încărcătură electrică specială muierea asta, confirmă Malko. Sunt convins că în cei doi ani de când este aici, s-a culcat cu

toate oficialitățile din Viena și din Austria superioară. Dar nu văd de ce ar putea fi amestecată în aceste asasinate.

— Nici eu, mărturisi americanul. Dar este singura pistă pe care o avem. Drept pentru care m-am gândit că ești cel mai indicat să încerci o apropiere de această persoană.

— Păi, dacă va trebui să o fac în calitate de client, poți să fii sigur că cei de la CIA vor leșina...

Americanul nu avea însă simțul umorului.

— Hai să ne înțelegem, mârâi el, doar nu-ți închipui că sunt dispus să-ți finanțez instinctele grosiere?! Am pierdut deja doi agenți și suntem legați de mâini. Fără nici o pistă. Toate personajele acelea selecte, Farid Badr, libanezul, au dispărut. Probabil au ajuns deja la Teheran.

— Ce te face să crezi asta?

Americanul căută iarăși prin hârtiile lui și scoase un raport de la poliția de frontieră, pe care se afla fotocopia unei pagini de pașaport.

— Seara, după incidentele de pe munte, un bărbat ce corespunde semnalmentelor lui Farid Badr, s-a îmbarcat pe avionul de Larnaca, în Cypru, cu acest pașaport. Austriecii fotocopiază toate pașapoartele orientalilor, ca mijloc de precauție. Ni l-au comunicat pe acesta și l-am băgat în calculator. Rezultatul ne confirmă bănuielile.

— Adică...

— Este un pașaport ce face parte dintr-un lot iranian de pașapoarte în alb, puse la dispoziție de Hezbollah, pentru operațiunile teroriste.

— Cum ați reușit să descoperiți filiera?

— A fost o scăpare, dar voită, din partea unui iranian, diplomat, care a apreciat că o astfel de regizare poate dăuna imaginii țării sale...

Malko privi spre Marea Roată din Prater, care începuse să se învârtească. Chiar și în timpul verii, marele parc – situat între Dunăre și canalul său – era plin, în pofida căldurii. Toate indiciile enumerate de american concordau. Dar nu rezulta nici o pistă.

— Trebuie văzut cine va prelua lotul de krytroni ce sosesc din SUA. Poate reușim să dăm de un fir.

Americanul își termină cafeaua și aprinse un Marlboro.

— Așa ne gândisem și noi, dar după toate cele întâmplate ar însemna să ne jucăm cu focul. Poate vom reuși să-l arestăm pe cel ce le va prelua, dar nimic mai mult. Sunt convins că nu vom scoate nimic de la el.

— O să văd ce pot face, spuse Malko. Dacă Pamela Blazer este amestecată în povestea asta, înseamnă că s-a blindat deja cu argumente și n-o să aflu nimic.

— Încearcă totuși. Îți deschid un credit de o mie de dolari din bugetul

nostru, adăugă americanul cu generozitate.

Malko îl privi ironic.

— Cu asemenea sumă, voi reuși, poate, să-i sărut mâna...

* * *

Barul hotelului Bristol nu era prea frecventat înaintea dejunului. Barmanul se înseninâ la față, văzându-l pe Malko.

— Ah, înălțimea voastră! Ce plăcere! În sfârșit vă declarați infidel față de Sacher! Pot să vă ofer o Stolichinaya, în semn de bun venit?

— Cu plăcere, răspunse Malko, urcându-se pe un taburet.

Așteptă votca rece ca gheața ca să întrebe:

— Ai văzut-o pe Pamela Blazer în ultima vreme?

Barmanul își ascunse cu abilitate surprinderea. Se uită cu reproș la Malko, înainte de a-i spune cu o gentilețe respectuoasă:

— Înălțimea voastră, o asemenea femeie... Dacă ați ști cu cine se întâlnește...

— Cu cine? Am văzut-o totuși la recepții foarte elegante...

Barmanul făcu un gest plin de milă.

— Din cauza tânărului duce de Wittemberg. E nebun după ea și o cară peste tot. Și pentru că este unul dintre numele cele mai mari din țară, mă rog, pentru că nici nu se vede de unde ia banii, nimeni nu îndrăznește să-l facă atent. Tipa îl duce de nas, pur și simplu. I-a oferit, de curând, un smarald ce valorează vreo două milioane de șilingi. Și ea are cam zece ani mai mult decât el...

— Se întâlnește numai cu el?

— Glumiți! Acum patru zile a fost aici cu un arab negru ca o cioară, un tip ciudat, aproape chel, în tot cazul un străin. O pipăia fără nici o reținere. Am crezut că se întâmplă cine știe ce scenă chiar în public...

— Cine era tipul?

Barmanul clătină din cap.

— Nu-l știu, înălțimea voastră. Nu a stat aici, în hotel. Iar cel care-l însoțea, tot arab, am uitat să vă spun, nu era nici el de prin partea locului. Cred că pe ăsta îl mai văzusem de câteva ori.

Malko bău o gură de votcă. Cu patru zile înainte, adică în ajunul asasinatelor din pădure.

— Ești sigur de ziua când i-ai văzut?

— Absolut. Îmi amintesc chiar și că doamna Blazer a mai cerut gheață pentru paharul ei de *Cointreau* și că arabul a comandat o sticlă întreagă de Johnny Walker, cu eticheta neagră.

— Descrie-l, te rog, pe arab.

— Înalt, atletic, cu o mustață enormă, părul scurt și un aer de brută.

Avea un inel din aur masiv pe mâna stângă. Tot el a şi plătit, cu o bancnotă de 10 000 de şilingi.

Malko înregistra. Numai că nu afla nimic în plus faţă de ce ştia. În momentul în care cobora de pe taburet, barmanul îi şopti:

— Mai e o chestie. Pe tipul ăsta l-am văzut mereu cu indivizi din OPEC, nişte arabi ce-şi pierd timpul pe aici în fiecare seară.

Malko îi mulţumi barmanului şi ieşi. Se duse la Sacher pe jos. Elko Krisantem coborî din Rolls şi veni înaintea lui.

— V-a telefonat domnul Ferguson, de la Ambasada Americană. Trebuie să-l sunaţi de urgenţă.

Malko urcă în Rolls şi formă numărul direct al lui Ferguson, la ambasadă. Acesta părea foarte aprins.

— Vino repede, spuse el. Am primit o informaţie importantă. Nu pot să vorbesc la telefon.

* * *

— Pusesem un "observator" la faţa locului, pe munte. Tipul a făcut un fel de aşa zisă anchetă asupra mediului înconjurător şi a aflat că faimoasa Volvo 480 s-a aflat în revizie tehnică în ajunul accidentului.

— Şi ce-i cu asta?

— Păi, nu-ţi dai seama? La garaj, s-a înregistrat kilometrajul. Trebuie comparat cu ce arată acum... Pamela Blazer foloseşte maşina doar în timpul week-endului. Iar zilele astea nu a scos-o deloc, am verificat.

— Unde este maşina acum?

— În parcarea ei. Păzită. Sau poate, în faţa casei.

Malko se gândi intens.

— Bine, mă ocup eu de ea.

* * *

De pe o alee lăturalnică, Malko supraveghea fără dificultate intrarea în garajul subteran al Pamelei Blazer. Stătea acolo de o jumătate de oră. După câteva telefoane bine direcţionate, aflase că trebuia să se întâlnească pentru dejun cu logodnicul ei, la Palatul Schwartzenberg. Era ora unu. Trebuia să apară...

Botul negru al maşinii ieşi încet din garaj şi reuşi să vadă, la volan, figura extraordinară a Pamelei Blazer, cu părul căzându-i în cascadă pe umeri. Ea întoarse spre dreapta şi acceleră imediat.

— Hai şi noi, Elko, spuse Malko.

Rolls-ul o porni în urmărire la o distanţă respectabilă. Pamela Blazer

conducea ca un bărbat şi se ţineau cu greutate după ea. Se opri în faţa palatului vechi, transformat acum în restaurant.

— Fă ce ţi-am zis, ordonă Malko.

Elko încetini, lăsând timp indiencei să parcheze maşina. În momentul în care o văzu că deschide portiera să coboare, acceleră brusc. În zece secunde, bara din faţă a Rolls-ului smulse portiera întredeschisă a maşinii negre, turtind-o complet, într-un zgomot asurzitor de fiare.

Malko sări din maşina oprită la cinci metri mai în faţă şi alergă spre femeia care contempla dezastrul. Pamela Blazer se îmbrăcase cu un costum taior alb, foarte elegant, cu fusta mai scurtă în partea stângă, detaliu ce îi descoperea în întregime coapsa. Iar ochii ei aruncau flăcări.

— Şoferul dumitale e un imbecil! ţipă ea. Unde naiba se uita? Doar avea destul loc să treacă! Am şi întârziat la dejun... Doar n-o să las maşina aici în halul ăsta!

Malko reuşi să-i prindă mâna dreaptă şi să i-o sărute. Privirea lui aurie era capabilă, la ora aceea, să topească o banchiză...

— Minunată domnişoară, începu el cu cel mai desăvârşit accent vienez, sunt dezolat! O să-l dau afară. Înainte, însă, daţi-mi voie să vă conduc unde aveţi treabă.

— Nu mă duc prea departe, chiar la acest restaurant, dar ce fac cu maşina?

— Daţi-mi voie, din cauza mea s-a întâmplat! Mă ocup eu de ea, o remorchez până la garajul dumneavoastră. Nici nu trebuie să luaţi legătura cu asigurările, am eu grijă de tot.

În faţa unor cuvinte atât de conciliante, Pamela începu să se calmeze, iar privirea i se îndulci.

Lângă Rolls, vinovat, aştepta Elko Krisantem.

— Imbecilule, îi aruncă Malko pentru a nu falsifica nota momentului. Ai stricat ziua acestei adorabile domnişoare! Încearcă să mai dregi ceva şi du maşina la garajul pe care ţi-l indică.

Pamela Blazer îl urmărea pe Malko cu un surâs de formă, pe sub sprâncenele încruntate.

— Parcă ne-am mai văzut undeva...

Malko se înclină uşor.

— Sunt prinţul Malko Linge. Cred că ne-am întâlnit la nişte dineuri, unde remarcasem deja frumuseţea dumneavoastră ieşită din comun.

Ea surâse flatată şi îi aruncă o privire întrebătoare.

— Sunteţi sigur că vă puteţi descurca?

— Nici să nu vă gândiţi măcar, spuse Malko. Duceţi-vă la întâlnirea cu fericitul care v-a invitat la dejun.

Dar, luând în considerare ținuta pe care o avea, era sigur că nu se va opri la plăcerile gastronomiei...

Așteptă ca ea să intre în Palatul Schwartzenberg și examină mașina accidentată. Eticheta reviziei tehnice era lipită pe spatele ușii din stânga, cea care fusese smulsă. Malko citi kilometrajul: 10 456. Se așeză la volan și privi ceasul de înregistrare: 10 987. Peste patru sute de kilometri în plus.

Deci, Pamela Blazer mințise. Se afla chiar în mașina ce-i transportase pe asasinii lui John MacKenzie și ai lui Heidi Ried.

Capitolul IV

— Trebuie neapărat să-i identificăm pe cei cu care s-a întâlnit Pamela Blazer la Bristol, mârâi Jack Ferguson.

— Ușor de zis, greu de făcut, remarcă Malko, numai că s-ar putea să am o pistă.

— Care?

Malko scoase o bucățică de hârtie din buzunar și i-o întinse.

— Am găsit acest număr de telefon în torpedoul mașinii negre.

— Al cui este?

— Am sunat acolo. Este vorba de sediul delegației irakiene la OPEC.

— Irakieni?

Americanul părea stupefiat. Clătină din cap.

— Probabil nu e nici o legătură cu ei. Fata asta frecventează o mulțime de lume.

Malko însă, nu era mirat.

— Acest dublu asasinat brutal este în stil foarte irakian, remarcă el. Niciodată iranienii nu s-au pretat la asemnea acțiuni în Europa unde nu au rețea de susținere.

— Dar și iranienii fac parte din OPEC, observă Jack Ferguson. Pașaportul lui Farid Badr constituie un indice suplimentar. În tot cazul, trebuie montată o întreagă operațiune cu această Pamela Blazer. Te simți în stare?

— O să fie greu, remarcă Malko. Sigur că am stabilit deja contactul, dar nu cred că e genul de femeie care se destăinuie în pat, chiar dacă merg până acolo. Trebuie să găsesc o chestie foarte isteață.

— Un agent strălucit ca dumneata ar trebui să o găsească, comentă Jack Ferguson. Sper că nu i-ai stricat prea tare mașina.

— Cred că bara din față a Rolls-ului meu o să te coste mai mult decât portiera ei, comentă Malko, sobru.

— Pe tipul mai alb la piele trebuie să-l identificăm, lansă americanul, cel care a fost la bar la Bristol. Roagă-l pe barman să-ți facă un portret-robot...

— Şi ce o să faci cu el? Să-l afişezi în toată Europa? ironiză Malko. Nici nu-i cunoaştem naţionalitatea. Cel mai bun mijloc este să o seduc pe Pamela şi să o fac să vorbească. Acum mă întorc la Liezen, am nişte musafiri diseară. Şi oricum, nu o pot brusca, pentru că ar deveni bănuitoare.

Jack Ferguson îl privi cu gravitate.

— John şi Heidi sunt morţi. Vreau neapărat să-i răzbun.

— Şi eu vreau acelaşi lucru, poţi fi sigur.

* * *

Noaptea nu fusese un sfetnic mai bun pentru Malko. După ce o recuperase pe Alexandra de la Sacher, copleşită de un teanc de pachete, se întorseseră la Liezen şi cinaseră cu nişte prieteni. Ceva simplu. Ied la frigare cu salată şi delicioasele prăjituri de la Sacher. După care, Alexandra îşi încercase pe rând toaletele în faţa oglinzilor din dormitor...

Malko terminase micul dejun şi răsfoia un ziar, încercând să găsească o modalitate pentru a ajunge la inima splendidei Pamela Blazer. Îi veni o idee. O singură persoană îl putea ajuta.

Mandy. Afurisita de Mandy!

Între ei doi era o poveste veche, dar nu chiar o poveste de dragoste. Cu câţiva ani înainte, el reuşise să o smulgă pe Mandy Brown din mâinile unui gangster din Honolulu, îi procurase primul ei orgasm pe un aşternut făcut din trei milioane de dolari în hârtii de câte o sută, iar ea îi păstrase recunoştinţă eternă. De atunci, Malko apelase la ea de două-trei ori, în circumstanţe dificile, în care Mandy, mai perfidă şi mai seducătoare decât Dalila, făcuse adevărate minuni.

Specialitatea ei erau arabii pe care îi înnebunise cu trupul ei plin de curbe voluptuoase, capabil de orice perversitate. Malko deschise carneţelul cu adrese şi formă un număr de telefon din Londra...

O voce capabilă să excite un ayatollah în descompunere susură imediat în aparat.

— Bună ziua. Mandy Brown nu este acsă, dar nu va întârzia să revină. Lăsaţi, vă rog, numele dumneavoastră şi câteva cuvinte drăguţe.

Malko îşi spuse numele şi rugă să fie contactat. Mandy îi telefona întotdeauna... Abia închisese, când Alexandra pătrunse în bibliotecă. Un veritabil tablou în stil renascentist. Ea se opri în faţa lui Malko, apoi se învârti jur-împrejur, ceea ce îi permise să vadă că ţesătura, înainte de a se evaza spre poale, se mula perfect pe crupa ei somptuoasă.

— Îţi place?

— Ce mai e şi asta? întrebă Malko, stupefiat de asemenea apariţie matinală.

— Uite, priveşte!

Şi îi întinse o invitaţie pe care o citi. Alteţa Sa Serenisimă era invitat la o serată de gală, un bal costumat, în castelul de la Saint Brice, la Amboise, în Franţa, cu prilejul comemorării a cinci sute de ani de la trecerea prin acele locuri a lui Leonardo Da Vinci. Toţi invitaţii trebuiau să poarte costume de epocă. Ridică privirea. Alexandra îl fixa cu un aer cochet.

— Am impresia că sunt o altă femeie, spuse ea deodată, impresionată.

Ceva ciudat îi ardea în priviri, iar buzele parcă i se umflaseră. Malko se apropie, emoţionat la rândul lui. Îşi aruncă ochii în decolteu şi simţi că ameţeşte. O mângâie, iar ea îi întoarse o privire uşor tulbure.

— Nemernicule! Sunt convinsă că ai deja impresia că mă înşeli!

— Cam aşa ceva, recunoscu Malko.

* * *

Căldura toridă crease o brumă uşoară în jurul aeroportului Roissy-Charles de Gaulle. Era şapte şi jumătate dimineaţa şi pe pistă aterizase deja un Boeing 747, de la New York. În spatele geamurilor din salonul de aşteptare, un bărbat într-un costum deschis la culoare aştepta privind avionul cu sufletul la gură. Farid Badr plecase din Viena spre Larnaca, numai ca să se întoarcă la Paris, via Cairo, sub un alt nume. Evident, nu putea să-şi modifice nici ţinuta, nici nasul. Dar paşaportul, evident fals, era dovada efortului de a deveni altcineva.

Se întoarse, încercând să deceleze vreun pericol posibil. De astă dată, rolul său era cel al unei escorte pasive. Unul dintre complicii săi aducea într-o valiză de la New York restul de patruzeci de krytroni.

Trebuia să meargă într-un hotel cu camere reţinute dinainte şi acolo Farid Badr urma să preia încărcătura în condiţii de siguranţă perfectă. Ştia că cei doi agenţi ai CIA care-l urmăriseră pe munte fuseseră lichidaţi şi că americanii îi pierduseră urma. Pe de altă parte, luase toate măsurile de precauţie ca FBI-ul şi CIA să nu poată depista krytronii. Iar faptul că putuseră ieşi din SUA îl mai liniştea puţin... Privi spre Boeingul 747 care ajunsese la capătul pistei. Îi mai trebuia puţină răbdare.

* * *

Inspectorul direcţiei Servicii Secrete îşi aprinsese cea de a treia ţigară Gauloise din acea zi. Uniforma de funcţionar al aeroportului îi venea perfect, deşi era împrumutată. Sub haină avea un pistol Magnum. Manurhin 357, redutabil. Alţi doi colegi de-ai lui, îmbrăcaţi în hamali, aşteptau împreună cu el sosirea călătorilor. Bouvier, unul dintre ei, era

însărcinat să nu piardă din ochi valiza ce conținea krytronii până ce ajungea la banda rulantă. Apoi, o a doua echipă avea grijă de restul afacerii, adăugându-se băieților de la FBI care călătoreră cu cel ce aducea prețioasa încărcătură cu detonatoare nucleare. Ar fi trebuit ca nimic să nu scape unor asemenea doze de supraveghere. Tunisianul Ahmed Faruk, cel cu valiza, trebuia să se întâlnească cu cineva. Rămânea de văzut cu cine. Pentru urmărire erau prevăzute cinci mașini și două motociclete. Se gândiseră și la situația în care suspectul ar fi plecat imediat înapoi tot cu avionul. Doi polițiști ai Poliției aeriene supravegheau computerele diferitelor companii cărora le fusese comunicat numele suspectului. La simpla apariție a unei steluțe luminoase, urma tunisianului era semnalată cu precizie.

Paul Bouvier căscă. Îi era foame, iar cornurile pe care le găsise la bar erau departe de a-i potoli nerăbdarea. Nici n-ai fi spus că Franța este o țară vestită pentru gastronomia ei...

Spera însă ca peste o jumătate de oră să poată pleca în oraș la restaurantul lui preferat.

* * *

Chris Jones se întinse și aruncă o privire critică spre vecinul lui, Milton Brabeck, care se pregătea să-și înnoade la gât o cravată cu floricele, absolut dezgustătoare.

— Nu-ți stă prea bine neras, remarcă el.

Milton Brabeck îi întoarse o uitătură furioasă.

— Tu arăți ca scos din coșul cu rufe murdare!

Privi prin hublou clădirile triste, din beton întunecat.

— Oare apa de aici se poate bea?

Chris Jones ridică din umeri fatalist.

— Poate găsim Coca, numai că dacă o fac aici, cu apă plouată...

— Am auzit că ar fi plin de snackuri Mac Donald, reluă Milton plin de speranță. N-o să murim de foame...

Cei doi duri, Milton și Chris, cu state vechi în Serviciul Secret și actuali oameni de bază ai CIA în probleme de luptă, duceau cu ei cam tot atâta muniție cât un portavion de escortă, plus o totală lipsă de scrupule pentru oricine s-ar fi comportat ca un dușman al Statelor Unite. Tot ce nu mirosea ca în SUA îi făcea să întoarcă nasul cu dispreț. Chris Jones avea obiceiul să traverseze New Yorkul cu batista la gură. Iar în ce privește restul lumii, era vorba numai de zone periculoase, infestate de microbi, de duhori, bacili, viruși, în care un american normal n-ar trebui să intre decât în costum de astronaut...

O gură de apă din Europa le întorcea stomacul pe dos pentru mai multe zile și multe dintre felurile înșirate în menuuri le sunau în ureche a veritabile obscenități.

— Cum naiba pot ăştia să mănânce intestine de vacă? se mira Chris. E o infamie, îţi pierzi bărbăţia după aşa ceva!

Milton îşi potrivea pistolul Beretta în holster. Echipat cu un vizor cu laser, era o armă redutabilă. Mai avea un mic Colt Cobra agăţat de gleznă şi o grămadă de încărcătoare. Chris rămăsese credincios unui monstru, acel Colt Magnum 357.

Din fericire, comandantul de bord nu fusese anunţat că cei doi îşi păstrau cu sine artileria, desigur cu complicitatea Serviciilor Secrete. Dar, chiar şi neînarmaţi erau periculoşi, fiind dotaţi cu nişte braţe cât jamboanele şi 1.90 m de muşchi şi oase superantrenate.

— Crezi că o să reuşim, în sfârşit, să punem mâna pe ticălosul ăla? întrebă Chris încet.

Se uita spre un arab slăbănog şi mustăcios, care se pregătea şi el de aterizare. Era omul pe care îl luaseră în primire pentru supraveghere de la New York. Şi dacă ar fi fost lăsaţi să procedeze după gustul lor, un simplu interogatoriu cu întrebări "musculoase" ar fi rezolvat rapid problema.

Chris Jones se ridică şi se ciocni cu capul de plafon. Speriată, vecina din dreapta nu-şi putea desprinde ochii de pe mâinile lui cât nişte maiuri. El îi zâmbi complice:

— Să fiţi foarte atentă, doamnă, francezii ăştia sunt nişte porci...

Persoana de sex feminin căreia i se adresase avea doar vreo şaptezeci de ani şi o privire cu totul uimită... Pasagerii începuseră să coboare. Chris şi Milton se grăbiră, împingându-i fără jenă pe cei care se aşezau între ei şi individul urmărit. În mod curios, nimeni nu protestă. În momentul în care ajunseseră la pasarelă, Chris îl atinse pe Milton pe umăr şi îi strigă în faţa stewardesei:

— Băiete, cred că ţi-ai uiat revista porno în avion!

Chris Jones se făcu roşu ca macul şi bâlbâi o înjurătură. Pe pasarelă îşi vărsă năduful:

— Îţi dai seama ce impresie şi-a făcut fata aia despre mine? Cum dracu' ţi-a venit ideea?

— Păi l-am văzut pe arăbelul nostru cu aşa ceva în mână, rosti cu suavitate Milton. Ăstuia nu-i ajung fetele, are nevoie şi de poze!

— Poate i-o fi frică de SIDA, i-o întoarse Chris, sinistru.

Ajunşi în aerogară, se uitară în jur, în căutarea colegilor francezi, fără de care nu prea vedeau cum ar fi reuşit să treacă înarmaţi până în dinţi cum erau. Şi de data asta era o afacere dificilă în care trebuiau să înflorească mulţi bani.

* * *

Imediat ce Boeingul 747 se aşezase pe pistă, începuse descărcarea bagajelor. Inspectorul divizionar Paul Bouvier privea, sprijinit de un

furgon, hamalii ce scoteau bagajele din corpul avionului, le aduceau până în dreptul benzii rulante, după care luau drumul spre sala de predare. Printre muncitori erau mulți negri și arabi din Maghreb, care acceptau această muncă plătită cu nimica toată. Puțin mai departe de el, cei doi colegi deghizați în hamali se făceau că împing la cărucioare, învârtindu-se în jurul avionului. Toți trei erau înarmați și stăteau la pândă. Din cauza zgomotului nu puteau comunica între ei, iar aparatele de emisie-recepție erau perturbate de emisia turnului de control.

Valizele începură să urce pe banda rulantă, dispărând printr-o trapă. Cei trei polițiști se aflau în posesia unei descrieri exacte a celei ce-i interesa: Samsonită albastră cu rotițe. FBI-ul lipise cu discreție la plecarea din New York o mică bandă roșie de-a curmezișul valizei, pentru a ușura sarcina colegilor francezi.

Se scurseră zece minute. Bagajele veneau unul după altul pe banda rulantă. Paul Bouvier începu să caște. Se săturase până peste cap de acest gen de muncă pasivă: distracția era rezervată colegilor de sus. Deodată, un hamal bărbos, un african fără îndoială, îi atrase atenția. Îmbrăcat într-un combinezon alb, acesta tria valizele, privind etichetele, pentru a le pune deoparte pe cele ce trebuiau expediate mai departe. Făcuse deja o mică grămadă pe un cărucior.

Paul Bouvier tresări. Samsonita albastră apăru. Aproape imediat, hamalul în alb o apucă și o puse deoparte, alături de cele ce trebuiau expediate. Paul Bouvier se strecură în spatele unui stâlp și își scoase aparatul de emisie: trebuia să transmită rapid această informație colegilor săi. În timp ce se chinuia să obțină legătura printr-un nor de paraziți, supraveghea valiza cu oada ochiului. În sfârșit, îi răspunse cineva:

— Aici Papa Leader. Ce se întâmplă?

— Christoase!

Paul Bouvier încremeni. Hamalul în alb apucase Samsonita albastră și se îndepărtă cu ea.

— Bouvier, Bouvier! Ce naiba se petrece acolo?

Controlorul uitase până și codul. Inspectorul divizionar urlă în aparat:

— Urgență! Urgență! Un hamal a pus mâna pe prada noastră. Cere întăriri.

Împinse cu brutalitate antena în aparat, îl băgă în buzunar și se repezi pe urmele hamalului. Individul mergea lent, pe lângă peretele aerogarei. Spectacol obișnuit pentru asemenea locuri. Paul Bouvier se întoarse, îi zări pe cei doi colegi ai lui care nu remarcaseră nimic și strigă în direcția lor:

— Veniți repede!

Un Boeing 727 tocmai venea la aterizare și zgomotul infernal îi acoperi vocea. Începu să gesticuleze, continuând să alerge. În sfârșit, cei doi îl observară și se repeziră după el.

Ajunse în dreptul hamalului după câțiva metri și îl izbi puternic în umăr ca să-l oprească. Omul se întoarse. Bouvier observă o barbă deasă, niște ochi negri, un chip slăbănog și dur și o gură cu dinți stricați.

Urlând cât îl ținea gura arătă spre valiză.

— Ce naiba faci cu asta?

Hamalul nu răspunse. Cu o lovitură de cap fulgerătoare îi zdrobi nasul inspectorului și o luă la fugă. Paul Bouvier simți că amețește, rămase câteva clipe imobilizat, cu sângele curgându-i pe obraji, după care își regăsi forța de a porni pe urmele bărbosului. Remarcă doar în treacăt o furgonetă oprită la câțiva metri de pasarelă.

Hamalul se îndrepta spre ea. Din cabină coborî un bărbat. Cu calm, acesta îl ochi cu un pistol cu țeavă lungă pe polițistul ce alerga. Ultimul lucru pe care îl văzu Paul Bouvier a fost țeava neagră a pistolului celuilalt și chipul calm, impasibil, al individului care îl viza. Ochii i se împăienjeniră, deschise gura să țipe dar nu se auzi nici un sunet. Căzu mai întâi în genunchi, apoi se prăbuși pe burtă.

Hamalul se și urcase în furgonetă cu Samsonita în mână.

Mașina se punea în mișcare în momentul în care apărură ceilalți doi polițiști de la DST. Nu auziseră împușcăturile din cauza surdinei și a zgomotului reactoarelor, dar îl văzuseră pe colegul lor căzând. Primul dintre ei, un tânăr de douăzeci și patru de ani, își trase arma din holster alergând, în timp ce colegul lui se încurcase în curelele holsterului personal. Era prima dată după șapte ani când avea ocazia să folosească arma. Primul avu timp să tragă o dată, înainte de a primi un glonte în ochiul drept. Calm, ca la poligonul de tir, necunoscutul ochi cu atenție și cel de-al doilea proiectil îi smulse nefericitului tot maxilarul. Omul se prăbuși mort la pământ.

— Fir-ar a dracului de treabă!

Cel de-al doilea polițist se oprise să-și extragă arma din holster. Îngrozit, îl observă pe ucigaș ochindu-l și simți lovitura în cap. Nu avea cum să-și dea seama că un glonte blindat i se înfipsese în craniu. Se rostogoli pe asfalt, orbit de sânge, cu mâna crispată pe armă.

La fel de calm, ucigașul se urcă în furgonetă și demară imediat, îndepărtându-se de pista de zbor.

* * *

Farid Badr își pândea complicele. Îl văzu trecând de controlul pașapoartelor și îndreptându-se spre banda rulantă. De pe terasa unde se afla, libanezul avea o perspectivă excelentă. Începu să se uite cu atenție la toți cei prezenți, încercând să-și dea seama sub ce aparență s-ar putea ascunde un polițist. Mai multe persoane așteptau în jurul lui.

O femeie îl împinse uşor, iar el se întoarse brusc. O teroare îngrozitoare i se răspândi pe faţă cu viteza unei deflagraţii nucleare. Observă dintr-o aruncătură de ochi două mâini pline de inele, ridicate la înălţimea frunţii. Între degete se afla ceva asemănător unui stilou cu capacul scos, a cărui gaură neagră era îndreptată spre el. Văzu şi ochii femeii, machiaţi cu albastru, sprâncenele subţiri şi părul negru.

— Nu!

"Puf!" În zgomotul acela asurzitor, detonaţia se pierdu neauzită. Farid Badr simţi o durere violentă în ochiul drept şi în creier.

Un proiectil de 6.35 i se înfipse în ţeastă.

Femeia lăsă mâinile în jos, dădu drumul stiloului-revolver pe care îl ţinuse între degete şi se îndepărtă fără grabă. Cei din jur nu observară imediat trupul inert al libanezului. În clipa în care, în sfârşit, cineva se aplecă asupra lui, asasina se pierduse de mult printre călători...

* * *

— Blestemat să fie! înjură Chris Jones printre dinţi. Locul unde se prăbuşiseră fulgeraţi cei trei poliţişti era înconjurat cu panglici roşii, ce ţineau curioşii la distanţă. Fuseseră desenate cu cretă contururile celor trei cadavre. Cei de la poliţia judiciară lucrau fără prea mult zgomot. Unul dintre ei se apropie de şeful Poliţiei Aeriene şi de frontieră.

— S-au găsit cartuşele! preciză el. Provin de la un parabellum de 9 mm, fabricat în Cehoslovacia. Tipul a tras de şase ori şi numai în cap. Un profesionist dat dracului... Martorii spun că s-ar putea să fie vorba de un revolver Skorpio cehesc.

O maşină dotată cu girofar se apropie cu sirena urlând. Din ea coborî şeful Poliţiei naţionale însoţit de şeful său de cabinet. Se aplecă deasupra cadavrelor şi ascultă cu atenţie explicaţiile.

— Dar asupra furgonetei aţi început investigaţiile? întrebă el.

— Am găsit-o la vreo doi kilometri de aeroport, spuse comisarul divizionar însărcinat cu paza aeroportului. Fusese furată azi de dimineaţă şi a fost abandonată într-o curte părăsită.

— Şi pasagerii?

— Au dispărut, bineînţeles. Erau aşteptaţi în apropiere de complici, după cum se vede treaba. Nimeni nu poate da amănunte.

Reprezentantul FBI, ataşat la Ambasada Americană de la Paris, traducea pentru Chris Jones şi Milton Brabeck. Cei trei americani aveau chipurile sumbre. Rataseră acţiunea începută la New York. Cei patruzeci de krytroni se pierduseră în natură şi se mai aleseseră şi cu trei morţi.

— L-am arestat pe cel care a transportat valiza, preciză unul dintre polițiști.

— Cine este?

— Un tunisian, dar nu i-am stabilit încă identitatea. Călătorea cu un pașaport iranian. Consulatul iranian pretinde că ar fi un fals.

— L-ați interogat?

— Succint. Spune că nu știa ce se afla în valiză și că a crezut că e vorba de droguri. A încasat zece mii de dolari pentru a o transporta. Are încă banii asupra lui.

— Ce trebuia să facă cu valiza?

— Să o predea lui Farid Badr, cu care avea întâlnire la hotel Concorde.

Chris Jones clătină din cap. Farid Badr nu mai putea să se întâlnească cu nimeni. Cu glontele pe care îl avea în cap era incapabil de vreo mișcare...

— Putem să-l vedem și noi? întrebă reprezentantul FBI.

— Desigur.

Micul convoi oficial urcă scara exterioară ce conducea spre pasarelă. Începuseră operațiunea de ridicare a cadavrelor. Milton Brabeck se încruntă și îi șuflă la ureche lui Chris:

— Dacă eram și noi jos, tipii ăștia mai trăiau acum...

— S-o crezi tu! replică gorila numărul doi, indivizii ăia au pus la cale o cursă așa de sofisticată... Nu știu ce vom afla, dar mi se pare că mai era cineva de pază, dar nu a intervenit.

Nici nu terminase ce avea de spus, când văzură un polițist de pe aeroport, care venea alergând, cu o valiză în mână.

— Am găsit asta lângă avion, pe sol, spuse el.

Comisarul divizionar privi obiectul și îl deschise, imprudent de altfel. Micul grup încremeni. În valiză se afla un pistol mitralieră MP 5, dotat cu surdină. O armă deosebită. Era clar că un ucigaș se debarasase de valiză, fără să fi folosit arma.

— Ei? Ai priceput? spuse Milton. Dacă eram jos, printre ceilalți, am fi fost acum la fel de reci ca și ei. Nici n-am fi avut timp să ne molipsim de SIDA.

Chris Jones nici nu se gândi să zâmbească. Ajunseră la terasa izolată de mulțime. Un polițist îl percheziționase pe Farid Badr, găsindu-i doar o cheie de la hotel Concorde. Îi întinse apoi directorului general un fel de stilou.

— Iată arma crimei.

Îl examină și reprezentantul FBI. Era o jucărie foarte simplă și eficientă. Semăna perfect cu un stilou căruia i se scosese capacul. Îl deșurubă și extrase dulia de aramă. Era un 6.35. Se arma foarte ușor.

prin simpla tragere de o tijă. Apăsând pe agrafa falsului stilou se declanșa percutorul. O singură lovitură, aproape fără recul. Dacă se trăgea de foarte aproape, era infailibil. După cum spun israelienii, nu e nevoie de un obuz de 155 ca să omori un om...

— Este fabricat în Pakistan, comentă agentul de la FBI. Nu are nici un număr, va fi deci imposibil să aflăm ceva. Câteva mii de astfel de șmecherii circulă în întreaga lume.

Se făcu din nou liniște. Comandoul însărcinat cu recuperarea krytronilor lucrase din greu, eliminând orice altă pistă posibilă. Secretul operațiunii se afla în cadavrul întins la picioarele lor.

Reprezentantul FBI îl trase pe Chris Jones de mânecă.

— Haideți la ambasadă. Am de redactat câteva telexuri. Cu siguranță că cei de la Washington vor face spume auzind ce s-a întâmplat.

Cele două gorile îl urmară cu capul plecat, convinse că n-au muncit bine, rușinate la culme.

Capitolul V

Colonelul Ephraim Neguav era vânăt de furie. În calitate de ofiţer de legătură al Mossadului, ataşat la CIA, fusese convocat la Langley la orele opt dimineaţa, pentru o scurtă informare despre evenimentele de la Roissy. În biroul lui Jeff Miller, directorul adjunct al CIA, nu erau decât cinci persoane. Acesta în persoană, directorul executiv, un reprezentant al FBI şi unul de la Casa Albă.

Ofiţerul israelian întoarse o privire îngheţată şi cenuşie spre înaltul funcţionar al CIA şi spuse cu o voce şuierătoare:

— Sunt obligat să constat, domnilor, că din cauza unor serii de imprudenţe comise de Agenţiile dumneavoastră, patruzeci de detonatoare nucleare se află acum în posesia unor indivizi ce lucrează, fără nici o îndoială, pentru duşmanii noştri cei mai de temut.

Simţindu-se vizat, reprezentantul FBI protestă imediat:

— Nu se poate spune că a fost vorba de o imprudenţă, în nici un caz! Colaborarea între serviciile noastre şi poliţia franceză a fost perfectă.

— Numai că au rezultat patru morţi, replică israelianul. A fost o nebunie să lăsaţi să iasă din ţară krytronii!

— Era singura posibilitate de a afla cine îi doreşte cu atâta ardoare, remarcă plin de tact directorul adjunct al CIA. Ceea ce s-a întâmplat a fost cu totul neaşteptat.

— Şi aţi aflat cine îi voia?

— Am identificat două paşapoarte folosite de Serviiile iraniene, observă el. Numai că Iranul este încă foarte departe de a se gândi la fabricarea bombei nucleare. Pe de altă parte, este un bun aliat al Pakistanului. Aşa că, indienii ar trebui să fie neliniştiţi, nu dumneavoastră.

Ofiţerul de la Mossad sări până la tavan...

— N-o să-mi spuneţi voi când să ne neliniştim şi când nu! lătră el. Ţara dumneavoastră nu riscă să primească în cap nici un proiectil nuclear! Chiar nu ştiţi că Pakistanul şi Libia colaborează în multe domenii? Şi că, alături de Irak, Libia este la fel de înverşunată să ne distrugă? Fără să mai vorbim de Siria...

— Despre Siria nici nu poate fi vorba, tranșă reprezentantul de la Casa Albă. Am primit asigurări categorice de la Damasc. Nu le-ar face plăcere un asemenea joc, chiar în aceste momente.

Trebuie spus că, de aproximativ jumătate de an, președintele Siriei, Hafez El Assad, care fusese lăsat din brațe de Arabia Saudită, făcea ochi dulci Statelor Unite pentru a obține unele credite. Siria reușise chiar să mai potolească unele grupări teroriste ce se aflau pe teritoriul ei.

— Toți arabii mint! răcni israelianul. Știți foarte bine că sirienii sunt implicați în atentatul de la Lockerbie. De ce vă încăpățânați să priviți în altă direcție?

— Pentru că nu avem nici o dovadă, răspunse plat directorul executiv.

Se făcu din nou liniște. Un beculeț roșu începu să pâlpâie deodată pe biroul lui Jeff Miller. Acesta apăsă pe un buton ce permitea accesul secretarei în biroul lui. Fata intră, salută pe toată lumea cu o înclinare ușoară a capului și puse pe biroul lui un dosar roșu pe a cărui copertă era scris "Cosmic. Strict confidențial".

Jeff Miller îl deschise și citi mesajul. Când ridică privirea, trăsăturile nu i se modificaseră, dar vocea îi era ușor alterată:

— Este un mesaj din partea Ministerului Apărării din Pakistan. Acum, la Rawalpindi este ora șase după-amiaza. El a efectuat o anchetă minuțioasă în rândul serviciilor sale și ne oferă un răspuns absolut negativ la întrebarea pe care am pus-o. Pakistanul nu întreprinde nimic legat de vreo operațiune în care ar fi necesari krytroni.

Colonelul Neguav ridică din umeri și mârâi printre dinți: "Rahat!" Jeff Miller se făcu că nu-l aude și continuă:

— Eu îi cred. Pakistanul știe foarte bine că le-am suspendat ajutorul economic pentru o asemenea poveste. Și, de altfel, își dau seama că putem verifica autenticitatea celor declarate de ei. Eu sunt sigur că spun adevărul.

Din nou liniște. Cei patru bărbați își dădeau seama că Jeff Miller nu s-ar angaja ușor într-o asemenea afirmație. Dacă spunea că e sigur de Pakistan, înseamnă că era. Colonelul Neguav cunoștea prea bine regulile jocului. De îndată ce venea vorba de proliferare nucleară, americanii luau lucrurile foarte în serios

— Poliția franceză l-a descoperit pe asasinul lui Farid Badr? întrebă el.

— Nu, fu nevoit să constate Jeff Miller. Potrivit mărturisirilor, se pare că ar fi vorba de o femeie de tip oriental. Dar a fost căutată în zadar, dispăruse fără urmă.

— Și de ce l-or fi ucis? insistă israelianul.

Jeff Miller răspunse:

— Pot să vă ofer doar o ipoteză... Cei care au cumpărat krytronii au dorit să elimine orice posibilitate de a fi identificați. Farid Badr îi cunoștea. S-au gândit că era posibil ca el să cadă fie în mâinile noastre, fie în ale francezilor și să vorbească. Nu văd altă explicație. El nu era înarmat și nu se aștepta să fie atacat. Dar această supoziție nu ne oferă nici o informație despre cei ce au pus la cale operațiunea.

Colonelul Neguav oftă adânc.

— O.K. admise el. Să zicem că nu sunt pakistanezii. Nici sirienii, nici iranienii. Rămân cei mai răi, irakienii și libienii. Și cu ăștia nu știi niciodată, sunt nebuni furioși...

De astă dată tăcerea se lăsă apăsătoare. Nu se putea spune nimic. Metodele folosite presupuneau fonduri foarte importante de bani. Deci trebuia să fie vorba de un Serviciu important, nu de o grupare teroristă oarecare, capabilă să plaseze bombe artizanale în avioane. Directorul adjunct al CIA reaminti țările capabile de a construi o armă nucleară într-un răstimp destul de scurt. Mai întâi era Pakistanul, apoi Irakul și, foarte mult în urma lor, Libia.

Colonelul israelian își privi ceasul, amintire din vremuri mai bune.

— Trebuie să sun la Ierusalim și să informez guvernul, anunță el. Este vorba de o amenințare la adresa securității țării mele. O să ne ocupăm noi în continuare de toată povestea asta. Sunt convins că veți primi un protest oficial, în foarte scurt timp.

— De îndată ce vom afla noutăți, vi le vom transmite imediat, promise Jeff Miller.

Israelianul avea un chef nebun să trântească ușa, dar era capitonată atât de temeinic, încât nu se auzi nici un sunet. Imediat după plecarea lui, cei patru bărbați își aprinseră câte o țigară, parcă într-un emoționant tablou de familie, apoi își turnară cafea. Tensiunea scăzuse simțitor. Reprezentantul FBI, care întrerupse tăcerea, încercă să fie foarte direct.

— Ce credeți despre situația asta, domnule Miller?

Funcționarul de la Casa Albă răspunse în locul lui:

— Suntem într-o situație foarte delicată și extrem de gravă, spuse el. Acum Israelului nu-i mai era frică de sovietici, așa că nebunul ăsta bătrân de Shamir e în stare să-și lichideze vecinii arabi "preventiv", dacă nu găsim urgent krytronii ăia.

"Și, uite așa, se poate rezolva problema Orientului Mijlociu" se gândi directorul executiv care era, mai degrabă, anti-arab. După cum îl știau ei pe Saddam Hussein, israelienii nu vor întârzia să reacționeze.

Secretara intră din nou cu diverse hârtii pe care Jeff Miller le examină rapid. Întoarse apoi capul spre directorul executiv.

— Domnii Jones și Brabeck doresc instrucțiuni, misiunea lor la Paris fiind terminată...

— Le vom răspunde peste o oră, spuse directorul executiv. Trebuie să fim foarte prudenți, au murit deja șase oameni în afacerea asta. Și nu avem nici un indiciu asupra asasinilor. Am primit un raport de la biroul nostru de la Viena. Se pare că Malko Linge a început să urmărească un embrion de pistă, un fel de prostituată de lux, ce pare a fi amestecată în asasinarea celor doi agenți pe munte.

— Nici nu mă mir, dacă este vorba de prințul Malko, remarcă insinuant directorul adjunct. M-ar fi surprins să se ocupe de un miner...

— Nu mai face glume proaste, protestă directorul executiv. Dacă am avea mai mulți ca el la CIA, lucrurile ar merge mult mai bine. Și pentru că s-au întâmplat deja niște nenorociri, cred că o să-i trimit pe Chris și pe Milton în ajutorul lui, tot sunt în Europa.

— Se aprobă, spuse Jeff Miller. Trebuie să obținem mai repede un rezultat. Cu orice preț. Altfel, israelienii își vor pune în mișcare lobby-ul lor și o să fie îngrozitor...

— Și cu noi cum rămâne? protestă reprezentantul FBI-ului. Doar n-o să stăm la plajă! Spuneți-mi, dat fiind că iranienii nu colaborează cu Irakul, ar fi posibil să acționeze în contul libienilor?

— Tot ce se poate, răspunse directorul executiv. Din păcate, pe partea asta nu prea avem multe relații. Am reușit să reactivez un număr de agenți ce pot să afle câte ceva. Astăzi aștept un telefon de la Beirut. L-am alertat și pe regele Marocului și pe algerieni. Aceștia ne-au răspuns deja, habar n-au de nimic din ce ne interesează. Dacă ar fi fost vorba de libieni, cred că ar fi știut câte ceva.

Jeff Miller se uită la ceas.

— Domnilor, am o întâlnire cu membri din Congres. Bineînțeles, această afacere trebuie să rămână secretă cât mai mult timp posibil. Președintele e în stare să facă o criză de isterie dacă apare ceva în presă...

Reprezentantul FBI clătină din cap cu resemnare.

— Puteți să contați pe israelieni! Aștia or să înceapă să cotcodăcească prin toate colțurile...

Jeff Miller își aranja documentele în servietă. Se întoare apoi spre directorul executiv.

— Acționați cu toată vigoarea asupra biroului de la Viena. Se pare că pista cu prostituata este singura de care dispunem în acest moment.

* * *

Tânărul duce de Wittenberg rădea prosteşte şi în cascade, exasperându-l pe Malko. Numai că nu era momentul să-i atragă atenția... Instalat în biblioteca din castelul său de la Liezen, în fața unui platou cu micul

dejun, Malko discuta prietenește cu tânărul căruia îi telefonase puțin mai devreme. Aparent, superba Pamela Blazer nu-i pomenise nimic despre uriașul buchet de trandafiri pe care îi primise de la Malko după accident.

Silueta ușor adusă de spate a lui Elko Krisantem apăru în ușa bibliotecii, făcând semne spre ceas.

Malko trebuia să plece la aeroportul Schwechat pentru a-i întâmpina pe Chris Jones și pe Milton Brabeck care soseau de la Paris. Era legat de ei printr-o prietenie foarte veche.

— Dragă prietene, propuse el, ce-ai spune de un week-end la Liezen, săptămâna viitoare, în care să-ți aduci și minunata logodnică? Sau poate alte dame...

Dar știa că nu riscă deloc. Tânărul aristocrat austriac era fidel până la disperare Pamelei Blazer. În receptor auzi râsul subțire și neplăcut, care îi străpunse timpanele.

— Ah, așa sunteți întotdeauna, insinuant. Doar v-am spus că sunt foarte îndrăgostit. Mi-ar fi făcut plăcere să venim, dar plecăm în Franța în week-end.

— Da? La Paris?

— Nu, la Saint-Brice. Se organizează acolo un bal costumat. Toată lumea bună din Europa va fi prezentă. Asta este la Amboise, la două sute de kilometri de Paris. Eu mă voi deghiza în paj...

— Ai să fii superb, spuse Malko cu seriozitate. Poate ne întâlnim acolo. Ezităm încă, dar dacă mergi și dumneata...

Imediat după ce închise telefonul, Malko se repezi la șemineul pe care se aflau invitațiile cele mai diverse. O descoperi pe cea cu faimosul bal mascat și o reciti. Avea un chef teribil să se deghizeze, dar aperiturile de la biroul CIA de la Viena deveneau tot mai presante.

Alexandra intră în bibliotecă, întrerupându-i șirul gândurilor. Arăta superb într-un costum din piele roșie.

— Eu mă duc la plimbare, atâta timp cât ai treabă cu maimuțele alea pline de păduchi...

Nu-i prea erau dragi cele două gorile...

— Unde te duci?

— Să iau dejunul la Viena.

— Cu un bărbat?

— M-ai văzut ultima dată luând dejunul cu o femeie...

— În ținuta asta?

Strecurându-și mâna sub fusta ei, Malko deduse că nu purta nimic pe dedesubt. Alexandra îi adresă un zâmbet provocator.

— Ei, nu toți bărbații sunt așa îndrăzneți ca tine, iubitule! Și chiar dacă m-ar dori câțiva, ar trebui să fii mândru. Îți promit să fiu cuminte. Adică, o să mă străduiesc...

— Ești o afurisită încântătoare!

Își aminti de un moment când dăduse gata un aristocrat bătrânior, numai cu peisajul pe care i-l oferise asupra picioarelor ei ușor desfăcute, fără nici un fel de lenjerie pe sub fustă. Bietul om suferise șase luni de pe urma unei asemenea tentative de seducție și îi trimisese atâtea flori, încât ar fi putut deschide un magazin...

Elko Krisantem apăru în ușa bibliotecii:

— La telefon, înălțimea voastră.

Malko ridică receptorul. Vocea dulce și senzuală a lui Mandy Brown îi gâdilă în mod plăcut timpanul.

— Malko! M-ai căutat? Ieri dimineață am fost să joc golf! E foarte amuzant și vin acolo numai bărbați atletici, musculoși, e o plăcere. Tu joci golf?

— Nu, răspunse Malko.

Alexandra se aplecă și apăsă pe clapa ce transmitea vocea în difuzorul instalat într-un colț al camerei. Chiar în momentul în care vocea lui Mandy era mai insinuantă ca niciodată:

— În fond, ai dreptate. Și mie îmi place să fac dragoste. Mai ales cu tine. Îți amintești, la Brunei... Când mă gândesc, mi se face rău... Și la Abu Dhabi, în Rolls, în timp ce îl decapitau pe Kalid! Cred că n-am mai avut așa om de când sunt...

Malko avea impresia că cerul i se prăbușește în cap, în bucățele mici. Se uită la Alexandra. Ea îl fixă cu privirea unei pantere gata să-și sfâșie prada. El voi să-i smulgă telefonul din mână, dar în zadar, pentru că Alexandra își înfipse dinții în brațul lui. El scoase un țipăt, căruia îi răspunse râsul senzual al lui Mandy.

— Ah, văd că merge repede cu tine, ai exact reacțiile pe care le aștept. Știi, eu sunt în patul cu așternuturi roz, din mătase. Cam alunecă, dar am făcut niște anouri din piele pentru picioare și e senzațional... Nici nu pot să-ți descriu ce simt, ar trebui să fii aici...

— Cine e nenorocita asta? urlă Alexandra, suficient de tare ca să fie auzită de Mandy Brown.

— Nu cumva mi s-a părut că aud cuvântul "nenorocită"? Puiule, doar nu ești în pat cu femeia de serviciu!

Malko avu impresia că Alexandra o să smulgă firul telefonului. O auzi țipând:

— Am spus nenorocită și aș fi putut să adaug "putoare"! Și încă n-am spus tot...

Mandy Brown reuși să protesteze cu cel mai pur accent oxfordian. Păstrându-și un calm olimpian și veninos se grăbi să adauge:

— Malko dragă, camerista ta este prea vulgară. Și, în definitiv, nu văd de ce și-ar permite să-mi vorbească pe tonul ăsta, numai pentru că îmi place să fac dragoste cu tine...

— Nemernică nenorocită! urlă Alexandra, smulgând firul telefonului.

Ochii ei aruncau flăcări. Cu un şut bine ţintit, pulverizâ o vază de cristal. Următoarea lovitură era destinată lui Malko, mai exact, părţilor sale sensibile, dar el reuşi să se ferească la timp. Piciorul austriecei lovi colţul unui fotoliu baroc şi se auzi un ţipt de durere.

— Mizerabilule! Şi mă mai şi loveşti!

Ce să mai spui în faţa unei asemenea rele credinţe... Merita o medalie de aur pentru atâta feminitate dezlănţuită!

— Calmează-te, încercă Malko. Mandy glumeşte. Îi face plăcere să te enerveze. Niciodată n-am...

În faţa lui, Alexandra mârâi:

— Ei bine, eu n-o să te enervez degeaba! O să mă duc să caut bărbaţi şi îţi jur că o să mă dau tuturor. Şi o să iau masa cu cinci masculi care îmi fac curte!

După care ieşi din încăpere trântind atât de tare uşa, încât mai făcu o victimă, încă o superbă vază de cristal veneţian... Peste câteva minute, Malko auzi motorul maşinii şi o văzu pe fereastră demarând într-un scrâşnet de pneuri. Se îndepărta ca o tornadă... Păşind cu grijă printre cioburi, se apropie din nou de telefon. Mandy nu închisese.

— Ai avut probleme cu camerista? întrebă ea plină de o candoare ipocrită.

— Mandy, spuse Malko, ştiam că eşti o afurisită şi jumătate, dar ai întrecut orice măsură... Nu era camerista, ci Alexandra. Şi...

— Ia spune, nu cumva a fost cameristă înainte de a-ţi intra în pat?

Glasul ei avea răceala unei bucăţi de marmură. În mod vizibil, nu voia să cedeze terenul. Simţind că totuşi lui Malko nu-i prea ardea de glumă, reluă cu inimitabila ei voce dulce:

— De ce spuneai că m-ai căutat

— Te-am căutat ca să te invit la un bal costumat, răspunse Malko.

Îşi propusese mai întâi să o invite pe Mandy Brown la Liezen. Pentru că avea nevoie de cineva care să ştie să o tragă de limbă pe Pamela. Cu o motivaţie substanţială, Mandy era în stare să facă minuni. Acum era însă ceva mai complicat.

Îngerul de serviciu trecu în zbor planat prin încăpere...

— Ce fel de bal? întrebă Mandy luată prin surprindere.

— Un bal costumat, ca pe vremuri, răspunse el.

— Ah, ceva ca în Muppet-show, nu-i aşa? întrebă Mandy încântată.

Întâmplarea făcea să nu aibă habar de cinematograf şi de filme de epocă. Consuma doar spectacole TV.

— Ei, nu chiar, spuse Malko. E vorba de costume de epocă.

— Care epocă?

— Din Renaştere.

— Asta e o epocă?

— Așa se pare. Iar moda era fermecătoare pentru femei. O să vezi!

— Și se întâmplă la tine acasă chestia asta? Cu pantera ta prin preajmă?

— Nu, nu, la niște prieteni, în Franța.

—În Franța! exclamă Mandy. N-am fost niciodată acolo. Am auzit că sunt o groază de plantații de viță de vie și că masculii sunt gata oricând de fapte mari... Se pare că sunt mari porci...

— Mandy, o corectă Malko, din cauza ta bieții bărbați se transformă în fiare...

— Crezi?

Începuse să toarcă pisicește.

— Ei, ce zici, poți să vii?

Tăcerea dură atât de mult, încât i se păru că s-a întrerupt convorbirea. Până când Mandy Brown întrebă cu o voce plină de neîncredere:

— la zi, ce se ascunde în spatele acestui bal costumat? Ultima oară m-ai făcut să parcurg lumea în lung și în lat pe urmele unei turme de nenorociți care abia se dăduseră jos din copaci...

— Nu fi rasistă, Mandy, o corectă Malko. Prințul Mahmud a fost foarte drăguț cu tine.

— E adevărat! Era bine dotat individul, dar era totuși un cimpanzeu. Hai, spune-mi adevărul! Care e problema?

— Nu e nici o problemă, voiam doar să te văd. Mă gândisem să merg la balul ăsta cu tine și cu Alexandra, dar cred că o să mă opresc doar la tine.

— Nu prea ești inspirat, i-o reteză Mandy. Cum îți închipui că m-aș fi afișat lângă o cameristă!? Și nu prea știu cum naiba s-ar putea face dragoste într-un costum de epocă, e prea complicat. Dacă vrei să mă vezi, vino la Londra și îți promit că nu ne dăm jos din pat până luni.

— Eu zic să vii și n-o să-ți pară rău. Toată aristocrația Europei o să fie acolo, cele mai vechi familii...

— Da, ar fi interesant, recunoscu Mandy, dar n-o să mă bagi iarăși în cine știe ce porcărie?

Se purta ca oricare fată simplă încântată de lumea mare. Cum i se vorbea de mondenități, gheața se topea.

— Te voi prezenta tuturor celibatarilor de viță nobilă din Europa, continuă Malko.

Mandy Brown suspină din greu.

— Bine, presimt că iar mă tragi pe sfoară! Dar mi-e dor de tine... Și unde ne întâlnim?

— La Paris, propuse Malko. O să aranjez eu totul.

— Ești un băiat de zahăr, Malko! O să-mi cumpăr o chestie

fabuloasă în stilul ăsta, cum îi zici tu... Sper să se găsească pe aici... Dar credeam că m-ai uitat.

— Tu nu poți fi uitată, o asigură Malko. Și să nu uit, cred că o să întâlnești și persoane cunoscute acolo...

— la te uită... pe cine?

— O știi pe Pamela Blazer?

— Nu cred, nu-mi amintesc...

— Poate ai întâlnit-o când se numea Pamela Singh...

Mandy izbucni în râs.

— Pamela? Nu-mi vine să cred... Chiar o cunoști?

— Oarecum... de ce?

— E o tipă dată naibii! Când a venit la Londra era în fundul gol și fără o lețcaie. Se dădea drept o mare vedetă a cinematografiei indiene. Evident, nu jucase decât în filme porno, dar avea un fund nemaipomenit, o mutră de toți banii cu niște ochi cât farfurioarele și o mină de nevinovată, care făcea minuni. Mai avea și un apetit sexual de milioane... Cât ai clipi, a avut Londra la picioare. Ne-am întâlnit o dată și era cât pe ce să-mi sufle tipul cu care venisem. Numai că nu mă deranja deloc, așa că ne-am distrat pe seama lui și am rămas prietene. Tipa este însă foarte tare... urăște bărbații și cred că a consumat câțiva kilometri de masculi puși unul lângă altul...

Mandy Brown avea și judecăți foarte aspre.

— Și mai ești în relații bune cu ea? Ți-ar face plăcere să o vezi? O să vină cu un prieten de-al meu...

— A, firește, cred că avem ce ne povesti!

Malko termină convorbirea pe deplin satisfăcut. Cu puțin noroc, ar putea reuși să avanseze în ancheta ce îi stătea pe cap. Și oricum, va fi mult mai ușor să-i explice lui Mandy, privind-o în ochi, cam ce așteptă de la ea. Dacă reușea să o mobilizeze pe Pamela Blazer, se putea declara încântat. Sigur, era o ironie a sorții, dacă se gândea mai bine, ca marea agenție temută în lumea întreagă, marea CIA, să depindă – pentru descifrarea misterelor – de toanele unor creaturi ca Pamela și Mandy...

Îi rămânea foarte puțin timp până la aterizarea avionului în care soseau cele două gorile de pază. Mai trebuia să îl anunțe și pe Jack Ferguson de progresele pe care le făcuse.

* * *

— Alteța Voastră, suntem urmăriți, anunță calm, Elko Kristanem. Rolls-ul albastru se îndrepta spre aeroportul Schwechat. Pe partea stângă se afla trenul de aterizare, iar pe dreapta un câmp semănat cu sfeclă de zahăr. Malko se întoarse și observă un BMW de culoare gri și chiar în spatele lor. La bord se aflau doi bărbați iar mașina nu avea placa

de înmatriculare din față, lucru foarte neobișnuit pentru circulația rutieră din Austria.

— Sunt de mult în spatele nostru? întrebă Malko, mai mult mirat decât neliniștit.

— Habar n-am recunoscu turcul. N-am fost atent.

Apoi scotoci discret sub scaun și extrase vechiul său parabellum Astra de care nu se despărțise niciodată. Avea o grijă drăgăstoasă pentru arma lui pe care o ținea mereu pregătită cu un glonte pe țeavă și un încărcător plin.

Îl așeză binișor pe scaunul de lângă el, ca să-l aibă la îndemână. Mașina din spate se apropia. Malko observă că semnalizează intenția de a-i depăși. Liniștit, se lăsă pe spate și îi spuse lui Krisantem:

— Cred că ești prea nervos, Elko! Aștia nu ne urmăreau.

BMW-ul ajunsese în dreptul lor. Auziră deodată o serie de pocnete seci și geamul din stânga se făcu țăndări.

Dacă Malko ar fi rămas aplecat spre scaunul lui Krisantem ar fi fost ciuruit de gloanțe. Ridică puțin capul și văzu un bărbat cu fața ascunsă sub un ciorap negru, înarmat cu un pistol mitralieră Skorpio. Șoferul BMW-ului își potrivea viteza după cea a Rolls-ului, ca cel înarmat să-l poată avea pe Malko în bătaia armei. Austriacul nu prea avea unde să se ascundă. Simți că îngheață de groază. Ucigașul aștepta să îl doboare.

Capitolul VI

Braţul lui Elko Krisantem se destinse ca un arc, cu pistolul îndreptat spre geamul spart. Nu avu timp să ochească. Trase la întâmplare, văzu parbrizul BMW-ului zburând în ţăndări şi maşina rămânând în urmă. În oglinda retrovizoare observă că automobilul se oprise pe marginea drumului, după ce parcursese câţiva metri în zig-zag. Nu putea să-şi dea seama dacă îl atinsese pe şofer.

— Dă înapoi, strigă Malko.

Turcul băgă în marşarier, fericit peste măsură. De atâta amar de vreme nu mai avusese ocazia să folosească pistolul. Malko observă prin lunetă că un bărbat cobora din maşină precipitat, rostogolindu-se imediat la pământ. Era cel cu ciorapul pe faţă şi cu mitraliera în mână. Krisantem îl văzu şi frână brusc. Nu putea să facă faţă cu arma lui, iar pistolul extraplat al lui Malko rămăsese la Liezen.

Pe lângă ei circulau maşini în ambele sensuri. BMW-ul făcu un viraj scurt, omul care se aruncase la pământ se urcă dintr-un salt, iar maşina o porni în direcţia opusă.

Krisantem încercă să facă şi el aceeaşi figură. Numi că Rolls-ul era mult mai lung şi fu obligat să facă manevra de două ori. Când, în sfârşit, reuşi, BMW-ul era destul de departe. Acceleră la maximum, profitând de autostradă.

Lansat aproape cu două sute de kilometri la oră, Rolls-ul Silver Spirit parcă plutea. Se apropia o curbă. Elko atinse uşor frâna. Îi era teamă că pierde BMW-ul. Malko reuşi să descifreze o parte din placa de înmatriculare din spatele maşinii, W 432...

— Opreşte! îi strigă lui Elko. E inutil...

Din pricina drumului presărat cu viraje, BMW-ul se putea strecura cu uşurinţă şi nu aveau cum să-l mai prindă din urmă. Cel puţin, avea o parte din număr... Se întrebă de ce oare voiseră să-l omoare? Nu putea să fie decât un singur motiv, Pamela Blazer. Era posibil oare ca misterioşii lui adversari să dorească să-l elimine chiar înainte de a lua legătura cu indianca?

Din cauza incidentului de pe autostradă, era prea târziu să mai ajungă la aeroport. Nu avea decât să-i întâlnească pe cei doi americani la ambasadă.

* * *

— Chris!

"Gorila" tocmai deschisese ușa biroului șefului stațiunii CIA din Viena, cu un zâmbet larg înflorit pe chipul său de obicei inexpresiv. În spatele lui, Malko văzu silueta impozantă a lui Milton Brabeck. Ca de obicei, gorila îi strânse mâna cu putere, zdrobindu-i degetele de atâta simpatie. Americanul își trase mâna repede. Uitase de inelul lui Malko...

— Fir-ar să fie! Numai gagicile poartă inele, Alteța Voastră... Jack Ferguson își permise un surâs indulgent.

— Aștia doi nu se schimbă niciodată. Dar mi-au spus numai lucruri bune despre tine...

De fapt, știa că cele două gorile îl adoră pe Malko. Acesta strânse cu grijă mâna lui Milton Brabeck și anunță:

— Elko e jos, dacă vă e dor de el...

— Elko! răspunseră cei doi într-un glas. Și încă ce dor ne e... Ieșiră în viteză din birou. Îl cunoscuseră pe Elko la Istanbul, cu mult timp în urmă și, după un început dificil, prietenia lor evoluase fără umbre.

— De fapt, care este misiunea lor aici? întrebă Malko, după ieșirea lor.

— Păi, nu mai aveau ce face la Paris, îi explică Jack Ferguson. Poliția franceză nu a reușit să găsească nici o urmă a comandoului care a furat krytronii. După moartea lui Farid Badr, doar Pamela Blazer ne mai poate pune pe urmele celor care trag sforile în afacerea asta. Și, după cele întâmplate cu Heidi și John, mi se pare că trebuie să fii puțin păzit...

— Nici nu știi câtă dreptate ai! răspunde Malko. Portiera din stânga a Rolls-ului meu e făcută praf.

Și îi povesti ce i se întâmplase pe drumul spre aeroport. Șeful stațiunii CIA îl urmărea cu atenție.

— E bizar, totuși, recunoscu el. Atentatul acesta nu poate fi legat de krytronii care, oricum s-au pierdut în spațiu, dar se află acolo unde era nevoie de ei. Cred că vor, cu tot dinadinsul, să te lichideze ca să nu intri în legătură cu Pamela Blazer. Or, din câte știu, nu ai întreprins nimic în acest sens...

— Asta înseamnă, continuă Malko, că ea a povestit istoria cu portiera pe care i-am smuls-o. Probabil prietenilor ei, iar aceștia au înțeles despre ce este vorba. Fie că mă cunosc, fie că sunt foarte tari pe poziție...

Jack Ferguson aprinse o țigară.

— Şi asta nu e tot, reîncepu el. Mi-e foarte greu să admit că un oarecare serviciu de spionaj e gata să te elimine, numai ca să nu afli despre cine e vorba. Oricum, într-o bună zi, vom afla cine îl plătea pe Farid Badr. Mă întreb dacă nu cumva această Pamela Blazer se află în posesia unei informaţii esenţiale pe care ar putea-o dezvălui. Fără să-şi dea seama, chiar.

— Cred că ai dreptate, spuse Malko.

Americanul clătină din cap.

— În cazul ăsta, trebuie "tamponată" cu orice risc... Habar n-ai ce presiuni fac cei de la Washington asupra mea! Numai din cauza nenorociţilor ălora de krytroni! Dar dacă o mai fi şi altceva? Casa Albă s-a săturat de cei de la Ambasada Israelului care le stau toată ziua pe cap. Îşi varsă tot focul pe Langley, care mă sună pe mine să mă întrebe ce am mai făcut... Aşa că te întreb şi eu, ce ai mai făcut?

— O să-ţi spun, promise Malko, dar mai întâi am putea încerca să găsim blestematul ăla de BMW. Ştiu o parte din număr, poate reuşim ceva...

Jack Ferguson transmise numărul secretarei sale, cu instrucţiunea să-l comunice şefului poliţiei austriece. După ce termină, Malko începu să-i povestească scena pe care voia să o monteze cu Mandy Brown la balul mascat. Americanul nu părea să guste comicul situaţiei. Nu i se părea un procedeu prea clasic...

— Vorbeşti serios despre balul ăsta? întrebă el. Mi se pare o chestie uşuratică...

— Îţi spun că Mandy Brown e în stare să stoarcă informaţii şi de la un mort, îi explică Malko. Şi o cunoaşte pe Pamela. S-au învârtit în aceleaşi cercuri la Londra. În mod sigur, îşi vor face mărturisiri. Iar printre clienţii Pamelei trebuie să fie şi tipi foarte periculoşi. Cred că ăştia sunt în spatele întregii poveşti. Nu se poate să nu-i spună ceva lui Mandy. Ştii foarte bine, de altfel, că nu am putea scoate nimic de la fata asta prin mijloace clasice. Şi pentru că îşi alege cu grijă amanţii, trebuie să aibă şi o foarte solidă protecţie politică.

— O.K., admise Jack Ferguson, sper să ajungi la un rezultat. O să te sprijinim aşa cum trebuie.

— O să am nevoie de ajutor, recunoscu Malko. Pentru că nu am nici un chef să fiu cel de al şaptelea mort. Dar, în privinţa krytronilor, părerea mea este că au zburat deja departe...

— Dacă reuşim să identificăm hoţii, vom avea posibilitatea de a interveni pe cale diplomatică, spuse americanul şi, în felul ăsta, le dăm israelienilor un os de ros...

Secretara intră şi puse o hârtie pe birou. Jack o citi şi ridică privirea mirat.

— Există un BMW de culoare gri, cu numărul W 432850. Aparţine delegaţiei irakiene din cadrul OPEC...

Malko remarcă suav:

— Este a doua oară când vine vorba despre OPEC, deşi te încăpăţânezi să crezi că iranienii sunt la mijloc...

— Nu mai înţeleg nimic, băigui şeful staţiunii CIA. Poate nu e maşina lor...

— Elko a lovit-o, i-a făcut parbrizul praf. S-ar putea verifica, remarcă Malko.

* * *

Sediul local al OPEC se afla în cartierul rezervat instituţiilor din cadrul Organizaţiei Naţiunilor Unite, pe insula aflată între Dunărea Veche şi Dunărea Nouă, un fel de canal paralel cu marele fluviu. În faţa lui, pe Wagramerstrasse, se afla un parking cu şase etaje, rezervat funcţionarilor acestui organism, unde erau sute de maşini.

Malko, escortat de Chris şi Milton, luă liftul până la ultimul etaj şi începură cercetările.

— Ia priviţi, spuse Malko, n-o să fie prea greu să aflăm. Fiecare parking era numerotat cu înmatricularea vehiculelor ce se aflau acolo. La etajul al treila găsiră ce căutau. Malko simţi un mic şoc văzând placa de înmatriculare a BMW-ului de culoare gri, parcat printre alte maşini. Se apropie de el. Dar nu avea nici o urmă, nici o zgârietură.

— Hei, spuse deodată Chris Jones, care se uita la partea din faţă. Ai văzut că nu mai are parbriz rabla asta...

Era atât de evident, încât Malko nu remarcase. Întinse mâna, nevenindu-i să creadă. Pur şi simplu, parbrizul dispăruse! Fusese scos în întregime. În rama de cauciuc rămăseseră câteva resturi de sticlă securizată. Dar, la prima vedere, maşina părea în regulă, mai ales că partea din faţă se afla spre un perete.

— Asta e! recunoscu Malko.

Deschise torpedoul şi scoase documentele maşinii. Era înmatriculată pe numele delegaţiei permanente a Republicii irakiene pe lângă OPEC. Puse totul la loc.

— Nu mai avem ce găsi aici, spuse el. Dar trebuie să rămâneţi prin preajmă şi să vedeţi cine foloseşte maşina. Doar nu au de gând să o abandoneze în starea asta!

— Începe bâlciul, suspină Chris Jones.

Pentru prima dată aveau o probă tangibilă, pe lângă Pamela Blazer. Milton Brabeck murmură:

— Dacă sunt tot ăia de la Roissy, o să se lase cu vărsare de sânge. Chris şi Milton se postară la pândă, în dreptul intrării în parking, iar Malko fluieră după un taxi. Vânătoarea începea.

* * *

Ibrahim Kamel transpira intens într-o cabină a Poştei Centrale din Viena. Degeaba vorbise într-o arabă codificată, era sigur că interlocutorul lui era supravegheat. Dar nu avea de ales. După ce povesti cum dăduse greş atentatul, ascultă fără să crâcnească un potop de înjurături. La sfârşit întrebă umil:

— Care sunt ordinele pentru mai departe?

La celălalt capăt al firului, Tarik Hamadi se gândea intens. Până în momentul acela, datorită ferocităţii sale, urmele fuseseră şterse. Recuperase krytronii – lucrul cel mai important – de sub nasul francezilor şi americanilor şi eliminase singura persoană ce cunoştea amănunte despre mecanismul afacerii şi ar fi putut să vorbească. În sfârşit, făcuse o economie de cinci milioane de dolari ce trebuiau plătiţi lui Farid Badr. Pentru eliminarea lui folosise una dintre executantele din srviciul ultrasecret, cea care era însărcinată cu lichidarea duşmanilor personali ai lui Saddam Hussein. Toate astea meritau aprecieri şi îl îndemnau la o oarecare doză de indulgenţă faţă de Ibrahim Kamel, cel care organizase totul atât de minunat pe aeroportul Roissy.

Acesta aştepta cu răbdare hotărârile şefului său.

— Maşina trebuie să dispară imediat, ordonă Tarik Hamadi. Imediat.

— Şi cu ea ce fac?

"Ea" era Pamela Blazer, iar Ibrahim Kamel nu ştia cum să procedeze. I-ar fi făcut mare plăcere să şi-o aducă în pat, dar fusese iubita ocazională a şefului său. Deci nu putea să o atingă.

Tarik Hamadi nu răspunse imediat. Până în momentul acela, Pamela Blazer nu fusese niciodată amestecată în afacerile sale. De câte ori venea la Viena, se mulţumea să o "închirieze" pentru o perioadă mai scurtă sau mai lungă. Abia acum îşi dădea seama că făcuse o imprudenţă îngrozitoare punând-o în legătură cu Georges Bear, cel care reprezenta baza operaţiunii *Osirak*. Pentru că Pamela Blazer era singura persoană care ştia că există o legătură între Georges Bear şi Tarik Hamadi. Dacă această simplă informaţie ieşea la lumină, totul se va sfârşi catastrofal. Deci Pamela reprezenta un risc potenţial uriaş pentru operaţiunea *Osirak*.

— Deci? întrebă Ibrahim Kamel, transpirând în valuri.

Tarik Hamadi se hotărî într-o fracţiune de secundă.

— Lichideaz-o, spuse el. Cât mai curând şi cât mai discret posibil. Apoi poţi să pleci la Bagdad să te odihneşti un timp. Începi să fii prea cunoscut aici.

Ibrahim Kamel îi mulţumi cu căldură. Sigur că ar fi preferat să se odihnească la Paris, dar ordinele nu se discută. Puse receptorul în furcă şi plecă gânditor.

Cum să o lichideze pe Pamela Blazer în mod discret? Nu prea îndrăznea să recunoască, dar spera să o și consume puțin înainte de a o ucide. Exact cum procedase cu Heidi Reid. Erau momente absolut extraordinare. Se urcă în Fordul Escort în care se afla amicul său, Selim și îi povesti ce aveau de făcut.

— O să acționăm chiar în seara asta, anunță el. Mergi și tu cu mine, dar să urc singur la ea.

Nu își făcea prea multe griji. Pamela Blazer îl cunoștea foarte bine și primea mereu mesaje prin el. Nu avea să fie neîncrezătoare. Și, fiind singur, putea să își ofere câteva momente agreabile cu ea, înainte de a o lichida. Nu s-ar putea afla nimic. Ba chiar execuția putea fi motivată ca o crimă comisă de un sadic.

* * *

— Au dus mașina într-un garaj particular, anunță Chris Jones. Altă mașină a urmărit-o foarte aproape. Era un Ford Escort căruia i-am reținut numărul.

— Cine conducea? întrebă Malko.

— Un tip destul de mărunt, pătrățos, cu o mustață mare. Aproape chel.

Malko își notă numărul. Se afla la Sacher, pentru dejun, singur. Întrebându-se dacă Alexandra își va pune amenințările în practică.

— Bine, băieți, spuse el. După dejun, veniți la ambasadă.

* * *

— Nu pot să-mi revin, mărturisi șeful stațiunii CIA. Și nu numai eu. Le-am trimis un raport la Washington în care povesteam despre implicarea Serviciilor irakiene în această afacere și au crezut că visez. Dar nu mai există nici o îndoială.

— Ai aflat ceva în plus despre ei?

— Facem cercetări. Centrul lor vital se află la Geneva. Sunt foarte bine înfipți la Londra, Paris și Bruxelles. Dar și-au format rețele foarte discrete. Nu e vorba de terorism, ci doar de trafic de arme și de lichidarea opozanților aflați în exil. Au vreo douăzeci de mercenari care colindă Europa. Numai că noi habar n-avem cine sunt.

— Deci e clar că ăștia au comis cele șase crime plus tentativa împotriva mea, spuse Malko. Și, după părerea mea, se pregătesc pentru un al șaptelea asasinat.

— Împotriva ta?

— Nu, cea vizată trebuie să fie, de data asta, Pamela Blazer. Jack Ferguson ridică din umeri, surprins.

— Crezi așa ceva? Doar lucrează mână în mână cu ei. De ce ar lichida-o?

— Și Farid Badr a lucrat pentru ei, remarcă Malko. Și totuși l-au lichidat.

— Și ai vreo idee, dacă spui că ar fi amenințată?

— Trebuie protejată, spuse Malko. Fără să observe ceva. Poimâine pleacă la balul de la Amboise, unde plecăm și noi. Dar se poate întâmpla ceva înainte. De aceea nu are rost să mai încerce ceva. Chris și Jones pot să se ocupe de ea. Știu că mâine va lua masa cu amantul ei; apoi va petrece restul zilei cu el. Dar mai rămâne seara asta.

— O.K, dă-le instrucțiuni lui Chris și lui Milton.

Răspunse apoi la soneria ce se declanșase pe biroul lui.

— Au și venit, spuse el.

Cele două gorile intrară majestuoase în birou.

— Am o trebușoară nouă pentru voi, băieți, spuse Malko. Trebuie să faceți puțin pe dădacele.

— Pentru Alteța Voastră?

— A, nu, pentru o creatură superbă.

Și le întinse fotografia Pamelei Blazer în barul Bristol. Cu ochii ei imenși, cu nasul drept, semăna vag cu Jackie Kennedy. Malko le explică celor doi americani în ce consta misiunea lor.

— Este vorba despre o protecție activă sau pasivă? întrebă Chris.

— Ambele, răspunse Malko. Dacă vi se pare că este în pericol evident, interveniți. Iată adresa ei. Dacă pleacă de acasă, o urmăriți. Dacă apare vreun suspect, mă anunțați imediat. Voi rămâne la Sacher, fie în restaurant, fie în camera mea.

* * *

Pamela Blazer se pregătea să servească cina, alcătuită dintr-o banană și o ceașcă de ceai, așezată în fața unei superbe măsuțe joase, dintr-un platou de sticlă fixat pe doi fildeși de elefant, o comandă specială pe care o realizase, la Paris, celebrul Claude Dalle, decoratorul cel mai la modă. Sună telefonul. Foarte puțină lume îi știa numărul și, la ora aceea, nu putea să fie un client. Iar amantul ei lua masa în familie. Ridică receptorul și spuse "alo".

— Bună seara, îi răspunse vocea lui Ibrahim Kamel. Am un mesaj din partea domnului Tarik Hamadi. Trebuie să vă aduc ceva din partea lui, imediat. Nu vă deranjez?

Curtezana nu obișnuia să deschidă niciodată seara, dacă nu era anunțată mai devreme, dar Ibrahim lucra pentru unul dintre clienții ei cei mai buni. Puțin mirată totuși, nu ezită să răspundă:

— Desigur, puteți veni, dar nu prea târziu. Aș vrea să mă culc devreme.

— Ajung cam într-o jumătate de oră, anunță irakianul.

* * *

Malko își termină cafeaua, când fu chemat la telefonul barului. Nu putea fi decât una dintre gorile. Se grăbi spre telefon.

— Alo?

— Sunt Chris!

Gorila părea foarte enervată. De două ore se afla în preajma casei Pamelei, având drept unică distracție un minuscul televizor Seiko, cam de dimensiunea a două pachete de țigări, așezat pe bordul mașinii.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Malko.

— A intrat un tip în casă. Este chiar cel care a condus mașina BMW la garajul particular. Afară îl așteaptă altul într-o mașină. Ce să facem?

Vizita asta nu-i prea mirosea a bine lui Malko. Până să ajungă el, irakienii aveau suficient timp să o omoare de zece ori pe Pamela. O intervenție directă a gorilelor putea crea o mare confuzie. Iar dacă Pamela Blazer dispărea, putea să spună adio oricărei șanse de a mai afla vreodată dedesubturile istoriei cu krytronii.

— Unde ești? îl întrebă pe Chris.

— Într-o cabină telefonică, la vreo treizeci de metri de casa ei.

— Sună-mă din nou peste trei minute.

Închise și formă numărul Pamelei Blazer.

* * *

Ibrahim Kamel aștepta în imobil ca o statuie în fața intrării, în dreptul interfonului. Încerca să-și revină din șocul pe care îl simțise. Avea suficientă experiență ca să-și dea seama că cele două dulapuri cu chip de om din fața casei erau fie polițiști, fie indivizi de teapa lui. Puteau fi orice, numai prieteni nu. Și cum dracu îi aflaseră planul? Era absolut diabolic, pentru că nu vorbise cu nimeni. Sau poate că tipa se speriase de ceva. Gândurile îi roiau prin țeastă. La ora aceea nici nu mai putea să-l caute pe Tarik Hamadi. Cel mai bine ar fi fost să amâne operațiunea, dar supraveghearea aceea nu-i spunea nimic bun. Dacă Pamela Blazer cădea în mâinile celor de la CIA, lui nu-i rămânea decât să fugă undeva, la capătul lumii. Era mult mai bine decât să încerce să aibă de a face cu poliția austriacă. Își pipăi mecanic buzunarul în care avea minunatul său Skorpio, veritabilă mitralieră miniaturizată. Era obiectul muncii lui.

Pentru Pamela se gândise să folosească o altă metodă. Mult mai blândă. Și mai puțin zgomotoasă. După ce ezitase îndelung, se hotărî totuși să-și încerce norocul.

* * *

Pamela Blazer rămase uimită auzind în receptor o voce necunoscută. Crezu la început că este Ibrahim Kamel.

— Cine sunteți? întrebă neîncrezătoare.

— Nu are importanță, răspunse bărbatul care vorbea probabil printr-o batistă, pentru că vocea era deformată. Vreau să vă avertizez că sunteți în pericol. Cineva va veni la dumneavoastră peste câteva minute. Are intenția să vă omoare. Nu îl lăsați să intre în casă.

Și necunoscutul închisese, înainte să poată pune vreo întrebare. În aceeași secundă auzi sunetul interfonului. Merse să răspundă sub imperiul șocului simțit la telefon. Instinctul ei de fată de stradă îi spunea că nu fusese o glumă. Ridică receptorul interfonului.

— Da?

— Sunt Ibrahim Kamel.

Pamela lăsă să treacă câteva secunde, ezitând. Apoi își modulă o voce dulce-dulce.

— Ah, Ibrahim! Îmi pare tare rău că te-am pus pe drumuri degeaba! M-am culcat deja, pentru că nu mă simt prea bine și aștept un doctor. Nu poți să treci mâine?

— Mâine?

Ea simți dezamăgirea din glasul irakianului. Acesta insistă cu blândețe, dar foarte hotărât.

— Îmi pare rău, dar mâine voi fi la OPEC și n-o să am timp...

— Despre ce este vorba?

Luat prin surprindere, omul nu răspunse imediat. În clipa aceea, Pamela înțelese că interlocutorul necunoscut de la telefon avea dreptate. Își înăspri vocea:

— Îmi pare rău, Ibrahim, dar nu te pot primi. Mâine, dacă vrei. Bună seara.

Puse receptorul în furcă, încuie ușa de două ori, puse lanțul de siguranță și merse să caute într-un mic scrin un pistol Beretta, aurit. Era un cadou de la un traficant de arme care se bucurase de compania ei timp de câteva săptămâni. E drept că arăta ca o bijuterie, dar era perfect capabil să ia viața unui om. Ea îi trase piedica și îl așeză la îndemână. Trecu apoi prin bucătărie, unde puse câteva cuburi de gheață într-un pahar pe care îl umplu apoi cu Cointreau și se întoarse în dormitor. Alese un compact-disc cu "Regele țiganilor", dădu drumul aparatului Akai și se întinse pe canapea cu inima bătându-i foarte puternic. Nu înțelegea

ce se întâmplă. Din momentul în care plecase din Caşmir fusese obligată în mai multe rânduri să dispară, pentru diverse motive, să-şi alcătuiască de fiecare dată altă poveste, să se adapteze. Crezuse, totuşi, că la Viena rătăcirile ei vor fi luat sfârşit.

Dar oare de ce se afla însă, acum în pericol?

* * *

— A plecat arăboiul, îl anunţă Chris. Ce facem? Mai stăm aici?

— Nu vă mişcaţi de acolo, răspunse Malko.

Închise, apoi formă numărul Pamelei. Ea răspunse aproape instantaneu. Era deci în viaţă. Malko îi ascultă câteva clip respiraţia şi apoi închise. Era sigur că ceilalţi nu vor reveni. Fata nu mai avea curaj să deschidă cuiva. Acum începea o luptă mortală, contra cronometru. Pamela Blazer trebuia convinsă să mărturisească ceea ce ştia, înainte de a intra pe mâna irakienilor. Era limpede că vor relua tentativa de a o lichida.

Capitolul VII

Malko nu reuşea să-l convingă pe Chris Jones că ochelarii marca Ray-Ban nu se asortau cu jaboul de dantelă şi blugii elastici... Gorila se privea în oglindă, pradă unei furii teribile şi unei mari dezamăgiri. În timpul antrenamentelor pentru Serviciile speciale nu fusese învăţat să se deghizeze în costum de epocă. Milton Brabeck se admira încântat.

— O să-ţi fac nişte fotografii pe cinste şi o să le punem la panoul de onoare la Langley... Ca să ţii minte şi să nu mai faci pe nebunul!

— Mai tacă-ţi gura, spuse Chris. Parcă tu eşti mai grozav...

Merseră la cel mai cunoscut negustor care închiria costume de epocă. Alexandra trecuse în fugă, doar ca să-şi facă bagajele. Ceea ce era chiar mai bine, având în vedere că Malko trebuia să meargă la balul de la Amboise însoţit de Mandy Brown. Trebuia neapărat să-i smulgă secretele Pamelei Blazer. Încă nu se aflase nimic despre soarta krytronilor, iar Langley continua să facă presiuni pentru a obţine un rezultat.

Pamela Blazer plecase spre Paris în compania lui Kurt de Wittenberg. Fără ca Malko să fi reuşit să afle ce se întâmplase cu o seara înainte. Negustorul de costume apăru cu un superb costum oriental: un turban din lamé, o cămaşă verde-jad, pantaloni bufanţi dintr-un material ce imita pielea, cizme înalte şi o vestă din catifea neagră şi brodată cu fir auriu.

—Soliman Magnificul, sultan al imperiului otoman, anunţă el.

— Ar fi ceva... spuse Malko, dar parcă mi-ar plăcea un pic de discreţie.

Negustorul scoase un fel de caftan galben, cu o centură roşie, cu turban şi papuci din mătase.

— Iată şi un ienicer!

Era exact ce-i trebuia lui Elko Krisantem. Pentru că şi turcul era înscris pe lista participanţilor la bal. Irakienilor trebuia să li se pregătească o echipă specială de intervenţie. Începură să probeze costumele. Chris şi Milton îşi găsiră, în cele din urmă, nişte costume de

vânătoare, de gală, firește, ceva mai puțin ridicole decât restul cârpelor acelora colorate. Singura problemă era că măsurile nu se prea potriveau.

— Nu-i nimic, spuse negustorul, le îmbrăcați cu puțin timp înainte de a merge la bal, ca să nu vă sufocați...

Elko-Krisantem se privea în oglindă, calculând cam unde să-și plaseze pistolul Astra în centura lată a costumului. Avea pe cap un splendid turban cu egretă de care era foarte mândru. Chris și Milton se priveau unul pe altul, vizibil înspăimântați.

— Dacă încearcă vreunul să mă pozeze, să știi că-l împușc, anunță Milton Brabeck.

Dacă situația nu ar fi fost atât de tensionată, Malko s-ar fi amuzat copios. Își împachetară costumele și ieșiră din prăvălie. Avionul pentru Paris decola peste trei ore. Prima grijă era să o recupereze pe Mandy Brown la Roissy. Cu condiția să nu fi uitat sau să nu-și fi modificat proiectele pentru week-end. Malko nu îndrăznise să o mai caute la telefon.

Chris Jones îl trase pe Malko deoparte, înainte de a se urca în mașină.

— Chiar doriți să mergem și noi? întrebă el în șoaptă. Nu cred că se poate întâmpla ceva acolo.

Era pentru prima dată când nu prea avea chef de treabă. Malko îl fixă cu gravitate.

— Așa a crezut și John MacKenzie la Berchtesgaden. Așa au crezut și polițiștii de pe Roissy. Avem pe cap o afacere enormă despre care nu știm încă nimic. Iar această Pamela Blazer se află în posesia unei informații despre a cărei importanță nici măcar nu-și dă seama. Dar numai ea ne-o poate oferi. Și e clar că ceilalți știu foarte bine la ce să se aștepte.

* * *

Tarik Hamadi asculta ce-i povestea Ibrahim Kamel, din ce în ce mai tulburat. Irakianul încercase și în cursul dimineții să o viziteze pe Pamela Blazer, dar ea îl respinse politicoasă, propunându-i să treacă să o vadă în timp ce se afla la coafor. Un loc unde nu ar fi avut cum să o lichideze. Și apoi, trebuia să plece la Viena.

— Oare are vreo bănuială? întrebă Tarik Hamadi.

— Habar n-am, răspunse cu năduf Ibrahim Kamel. Poate să fie și o coincidență.

— Și agentul de la CIA?

— Nu mai știu nimic despre el. Nu se află la castelul lui. I-am telefonat și n-a răspuns nimeni. Nu e nici la hotel Sacher.

— Bizar, conchise Tarik Hamadi.

— Individa pleacă în seara asta din Viena pentru trei zile. Se duce în Franța, la un bal, undeva într-un castel, ea singură mi-a spus. Și o să fie cu logodnicul ei.

Pe Tarik Hamadi îl traversă o inspirație bruscă. E drept că nu despre ceva prea vesel... Dar i se părea că se face lumină.

— Telefonează imediat la castelul Liezen și află dacă prințul Malko Linge a plecat în Franța. Și mă suni din nou după aceea.

Închise și așteptă. Nu prea mult. Vocea lui Ibrahim Kamel era ușor alterată la telefon.

— Mi s-a spus că pleacă astăzi cu avionul la Paris, anunță el.

— Cățeaua aia o să se întâlnească cu agentul de la CIA, spuse el. Descurcă-te cum poți ca să afli unde va trage, la ce hotel și termin-o cât mai repede. Trebuie neapărat să o împiedicăm să vorbească. Sună-mă după ce rezolvi treaba.

Și închise, fără să-i mai lase lui Ibrahim Kamel dreptul la replică.

* * *

— Doamne, nu se poate, ce pasăre mai e și asta?

Chris Jones schimbă o privire cu Milton Brabeck. Ambii la fel de uluiți de apariție. Malko nu-și credea ochilor. În mijlocul pasagerilor debarcați din avionul de la Londra se ivise o creatură total anacronică.

Era Mandy Brown!

Avea o diademă de împărătească așezată cu meșteșug în părul blond, iar machiajul intens sfida ora aceea matinală. Ajunsă în fața lui Malko, se învârti încântată, iar el descoperi că avea pictată pe spatele rochiei harta lumii...

— Îți place? întrebă ea. E făcută de Jean-Claude Jitrois. Cică așa se îmbrăcau în Renaștere... Numai că mi-e al naibii de greu să merg...

El o trase deoparte gândindu-se cu groază la o scenă de viol colectiv... Britanicii care coborau din avion aveau deja ochii cât cepele. Simțeau că își încep bine vacanța, chiar înainte de a pune piciorul în Paris!

Agățată de brațul lui, Mandy îi șuflă la ureche:

— Dacă ai chef de amor, trebuie să aștepți să-mi scot rochia. În afară de ciorapi, nu mai am nimic sub ea...

Şi îi luă mâna pentru a-l asigura că sub pielea strâns lipită de trup, nu se simţeau decât jartierele ciorapilor. Mandy era mare maestră în erotism. Chris Jones şi Milton Brabeck simţeau că tot ce aflaseră ei până atunci despre lume, nu însemna mare lucru. Iar ea le zâmbea, cochetă...

— Dar voi nu v-aţi deghizat?

— Hai, vino! răspunse Malko.

Elko Krisantem aştepta la volanul unui Mercedes 600, închiriat. Până la Amboise aveau vreo trei ore de drum. Se întoarseră în parkingul unde gorilele lăsaseră maşina de protecţie în care încărcaseră şi costumele lor de operetă, plus întreaga artilerie.

Ei veniseră de la Viena cu o seară înainte şi dormiseră în Paris. Trecând pe la castelul de la Liezen, Malko găsise un mesaj foarte sec din partea Alexandrei, în care îl anunţa că pleca pentru trei zile la nişte prieteni. Evident, fără să precizeze despre ce prieteni era vorba. Şi pentru că luase cu ea toate desuurile de lux pe care le avea, Malko îşi imagina tot ce poate fi mai rău... Lăsase şi el numărul de telefon de la Amboise, pentru cazul în care ar fi cuprins-o remuşcările...

Malko se aşeză pe bancheta din spate a Mercedesului lângă Mandy Brown, care stătea ţeapănă din cauza diademei. Ea îi aruncă o privire lubrică, fără echivoc.

— E al dracului de excitantă zdreanţa asta de piele! Când am aşteptat avionul, a venit unul de la spate şi cred că a avut fel de fel de idei, abia am reuşit să scap...

Era încă foarte emoţionată...

Malko îşi puse cu delicateţe mâna pe coapsa ei şi îşi căută cele mai dulci inflexiuni ale vocii.

— Mandy, trebuie să-ţi explic ceva acum...

Mandy Brown tresări ca sub şocul unei descărcări electrice. Întoarse spre Malko o privire furibundă.

— Nici nu mă îndoiam că trebuie să fie o chestie dubioasă la mijloc. Doar n-o să-mi povesteşti iarăşi de târfa aia de Pamela! Vrei să ţi-o bag eu în pat sau ce?...

Venise momentul să împrăştie tenebrele misterului.

— E adevărat că mă interesează, dar nu pentru ce crezi tu...

Mandy Brown scoase un ţipăt ascuţit.

— Opriţi maşina asta afurisită, vreau să cobor!

Şi pentru că el nu reacţionă, se repezi asupra lui Elko Krisantem şi începu să-l zgâlţâie ca pe un pom. Turcul se întoarse spre ea, aruncându-i o privire ce ar fi expediat pe oricine în mormânt. Americanca se întoarse atunci, din nou, spre Malko, roşie de furie.

— Eşti un ticălos! Iar eu m-am lăsat păcălită încă o dată! Ca o tâmpită! Mă gândeam că poate chiar ai chef de mine pentru un week-end! Na, uite, încă una din loviturile tale sub centură!

Şi se aruncă cu brutalitate în portieră, încercând să o deschidă. Malko o prinse la timp şi o imobiliză... ca să-i salveze viaţa. Situaţia nu prea evolua spre linişte dar, încet-încet, Malko începu să simtă o senzaţie agreabilă în contact cu pielea caldă şi catifelată a rochiei. Începu să o mângâie, aşa, ca să mai treacă vremea. Mandy urlă şi mai tare:

— Să nu pui mâna pe mine, că te omor!

Voi din nou să sară din maşină, dar Malko reuşi să o oprească din zbor. De la volan, Elko închise fest toate patru uşile, pentru mai multă siguranţă. Avură un moment de linişte. Dar, ce să-i faci, uneori e nevoie de forţă ca să potoleşti o panteră...

Mandy rămăsese ghemuită ca un mic animal, cu spatele la Malko. Acesta trase fermoarul rochiei până jos, descoperind spatele şi o parte din crupă şi convingându-se că nu purta piesa aceea de lenjerie indispensabilă... Căută o modalitate de a o linişti, dar Mandy nu înceta să mormăie obscenităţi.

— Îţi aminteşti cum a fost la Abu Dhabi? întrebă el, continuând cu mângâieri mai precise. Nu voia să o lase să-şi recapete sângele rece. Lui Elko Krisantem îi era din ce în ce mai greu să-şi ţină privirile înainte. Scena din spate îl atrăgea ca un magnet. Malko încerca să facă faţă în condiţiile acelea vitrege, iar Mandy părea aproape îmblânzită. Cu discreţia lui caracteristică, turcul încerca să nu audă zgomotele din spate.

Malko îşi aranjă rapid ţinuta sub privirea încă uşor pierdută a lui Mandy.

— Mizerabilule, începu ea încet, cum naiba faci, că numai cu tine mă simt bine?

După o asemenea scenă, i se putea cere orice. Malko îi sărută mâinile.

— Ei, da, a fost grozav!

Ea ridică din umeri.

— Dar mi-ai rupt un ciorap...

Reuşiră cu greu să facă ordine şi în ţinuta sofisticată a fetei. Congestionată la faţă, ea îşi sprijini capul pe umărul lui.

— Eşti un mare ticălos, dar îmi placi al naibii de mult... Hai, spune despre ce e vorba.

— N-o să te mai arunci din maşină?

— Nu, dacă îmi promiţi că o luăm de la capăt când ajungem acolo.

— Îţi jur.

— Atunci, spune.

Malko îi povesti toată istoria, trecând sub tăcere doar cele şase asasinate. Nu avea rost să o sperie. Şi trase concluzia.

— Trebuie să descoperim cine sunt cei doi bărbaţi cu care Pamela a fost la hotel Bristol.

Mandy Brown scoase o ţigară dintr-un port-ţigaret din aur, încărcat cu diamante, o aprinse şi spuse gânditoare:

— Şi când se afla la Londra, cunoştea o mulţime de arabi. Dar este o persoană discretă. Nu pot să-mi dau seama cum ar putea fi amestecată în toată istoria asta. Dacă ştie ceva însă, fii convins că o să-mi spună.

— Să nu cumva să-i vorbeşti despre mine.

— Dar o să ne vadă împreună...

— Nu, pentru că imediat ce ajungem acolo ne separăm. Vor fi peste patru sute de invitaţi şi, oricum, e întuneric. Iar tu o să vii să mă cauţi de îndată ce afli ceva.

— O.K.

Mandy îşi culese diadema căzută pe jos, o aşeză la loc şi se privi în oglinjoara din poşetă.

— Cu chestia asta pe cap mă simt ca împărăteasa Rusiei. Se zice că îi plăcea teribil să facă amor...

* * *

Ibrahim Kamel apăsă cu putere pe frână. Iarăşi greşise drumul. De douăzeci şi patru de ore trăia un coşmar. Fusese nevoit să apeleze la toate resursele sale de diplomaţie ca să afle unde se ducea Pamela Blazer. Oamenii lui de la Paris reuşiseră să afle adresa hotelului dintr-un ziar. Iar acum colinda străduţele din Touraine, cu Mahmud lângă el, tăcut ca un peşte. Instrucţiunile erau clare. Să o găsească pe Pamela Blazer şi să termine definitiv cu ea. Iar dacă agentul austriac al CIA se afla tot prin partea locului, să-l aranjeze şi pe el. Cei doi nu găsiseră costume ca să se deghizeze, aşa că se mulţumiseră cu nişte haine albe, de chelneri. La o recepţie de asemenea dimensiuni, era imposibil să nu se poată strecura.

— Crezi că o să găsim adresa? întrebă Mahmud.

— Bineînţeles, dacă te uiţi ca lumea la nenorocita aia de hartă! O luară pe drumul spre Loire. Se aflau doar la vreo douăzeci de kilometri de ţintă. După ce terminau treaba, aveau ordin să se refugieze la Ambasada Irakului de la Paris.

Tarik Hamadi era atât de nervos, încât le ceruse să-i telefoneze din două în două ore. Ceea ce era o problemă în plus.

* * *

Stupefiaţi, Chris Jones şi Milton Brabeck priveau un elicopter alb din care tocmai coborâse Leonardo da Vinci. Superba maşinărie, un Bell elegant, se legănase puţin deasupra peluzei unde era aşteptat de cavaleri în costume de epocă.

— Aştia sunt ţicniţi de-a binelea! Parc-am fi la Hollywood. În cele din urmă, cei doi americani se obişnuiseră cu propriile ţinute, deşi arătau cam bizari în hainele ajustate prin care li se vedeau muşchii monstruoşi. Doar beretele cu pene îi mai deranjau...

Sărbătoarea de la Saint-Brice era somptuoasă. Patru sute de invitaţi în costume de epocă se înghesuiau în jurul castelului din cărămidă roşie, pe ale cărui turle heralzii cu trompetele lungi anunţau programul serii. Esplanada era presărată cu o sumedenie de baruri printre care evoluau ursari, menestreli, jongleuri.

Malko schimbă o ocheadă cu un tânăr paj blond – o fermecătoare duduie cu părul tuns scurt şi un corsaj bombat – care sorbea dintr-un pahar, rezemată de un copac. Propriul lui costum, cel al lui Soliman Magnificul, îi venea de minune. Sub brâul din mătase îşi strecurase pistolul extraplat. Iar Elko Krisantem nu-l slăbea din ochi, mereu pe urmele lui. Costumat în ienicer al Înaltei Porţi, nu-şi părăsea sultanul, având şi el la brâu nu mai puţin ferocele parabellum Astra. Nimeni nu acordase atenţie intrării în scenă a celor patru bărbaţi, admişi la bal graţie invitaţiei lui Malko. Acesta întoarse capul şi o zări pe Mandy Brown care tocmai traversa peluza.

Mandy începu să râdă, cu demnitate însă, şi-i aruncă o privire îndrăzneaţă. Era fascinată de costumele cambrate ale bărbaţilor şi privea totul cu o curiozitate de copil sărac. Ajunsă pe esplanadă, îi mulţumi episcopului pentru companie, cu un zâmbet prin care îi interzicea definitiv Paradisul şi porni în căutarea Pamelei Blazer.

Pe urmele ei, cu paşi mici, se strecura proprietarul unei galerii de artă, înveşmântat într-un costum bătător la ochi, abia ţinându-şi respiraţia în faţa unei asemenea apariţii de vis.

Malko o urmărea şi el, sorbind dintr-o cupă de şampanie Moët et Chandon, imobil, tensionat. Ce splendid s-ar fi simţit la balul acesta neobişnuit, fără grijile pe care le avea pe cap! Ar fi alergat şi el după toate ciobăniţele şi ducesele de ocazie, s-ar fi distrat de minune... Era

sigur că, înainte de revărsatul zorilor, tufişurile din parcul castelului vor oferi spectacole dintre cele mai îndrăzneţe...

Privi în jurul lui. Nimeni nu putea bănui că în mijlocul acestei sărbători fastuoase îşi exercita misiunea una dintre cele mai tari echipe ale CIA! Nici miza ce se afla în joc. Amintirea celor şase cadavre cu care începuse întreaga poveste îi altera lui Malko gustul pentru petrecerea din seara aceea.

Întrebarea era dacă Pamela Blazer avea să facă mărturisiri complete lui Mandy Brown...

Capitolul VIII

Pamela Blazer semăna cu o veritabilă prinţesă orientală, cu tenul ei creol, părul împletit în cozi, parura din perle şi ochii imenşi, migdalaţi.

Purta o rochie stil renascentist, din catifea şi dantele maron, cu un decolteu pătrat. Era, de departe, cea mai frumoasă femeie a serii. Kurt de Wittenberg, învesmântat în mare ducе, arăta foarte bine lângă ea. Dar când o zări pe Mandy Brown îndreptându-se spre ei, cu sânii aproape ieşind din decolteu, cu furoul acela din piele care excita la simpla vedere, simţi că îi iau creierii foc.

— Asta ce o mai fi?

Cu excepţia diademei, Mandy nu era deloc deghizată, fapt ce nu deranja pe niciunul dintre masculii prezenţi. Privirea ei umedă abia se lăsă o clipă asupra lui Kurt, pentru a se opri la Pamela.

— Pamela! Ce faci aici?

Pamelei Blazer îi trebuiră câteva secunde să o identifice. Apoi îşi aminti.

— Mandy!

Cele două femei se îmbrăţişară cum numai două femei ştiu să o facă şi Pamela o prezentă logodnicului ei.

— Marchiza Mandy de Hartford. O veche prietenă din vremea când locuiam la Londra.

Este drept că Mandy semăna a marchiză precum o porţie de fasole bătută poate să semene unei farfurii cu salată de icre, dar ce importanţă avea? Kurt de Wittenberg profită, se aplecă să-i sărute mâna şi îşi plimbă puţin nasul pe deasupra decolteului, întrebându-se brusc, dacă făcuse cea mai bună alegere cu Pamela... Mandy i-o răpi cu brutalitate (avea ea o bănuială), mulţumindu-se să-i spună:

— Scuzaţi-ne, vă rog, nu ne-am văzut de foarte mult timp...

Pamela se lăsă antrenată. Mandy ştia foarte multe lucruri despre ea. Cele două femei începură să discute în preajma bufetului de unde luaseră o cupă de Moët şi un pahar de Cointreau.

— Cu cine ai venit? întrebă Pamela după ce sorbi o înghiţitură din paharul cu Cointreau.

— Cu un tip pe care l-am pierdut pe drum, răspunse Mandy.

Nu se schimbase deloc. Pamela zâmbi amuzată.

— Şi tu, întrebă Mandy, tot cu arabii?

Pamela Blazer nu gusta gluma. Era exact genul de întrebări la care nu avea chef să răspundă în public. Chiar dacă schimbase atâtea ţări şi oraşe, trecutul părea să se ţină scai de ea. Se întreba cum pătrunsese Mandy Brown la această serată pretenţioasă, la care invitaţii fuseseră triaţi cu grijă?

— Cred că o să mă mărit în curând, răspunse ea. Cu tipul care mă însoţeşte.

Mandy se prefăcu extrem de interesată.

— Nu arată rău deloc! Se pricepe la pat? Dar parale are?

— Are o groază de bani şi e dat naibii la chestia aia, afirmă Pamela.

Mandy îşi umplu din nou cupa cu şampanie şi îi făcu semn prietenesc cu cotul.

— Ei, lasă, ştiu eu ce-ţi place ţie...

Ca mai toate curtezanele de profesie, Pamela era mai degrabă lesbiană şi avusese în treacăt o aventură şi cu Mandy, făcându-i felurite mărturisiri. Fapt amuzant pentru Mandy, care prefera bărbaţii. Pamela se încruntă deodată şi îi spuse cu adevărata ei voce, vulgară şi dură:

— Ştii ce, mai tacă-ţi fleanca!

Mandy se prefăcu că înţelege. Ştia că îi rămâne un argument pentru cazul în care Pamela ar refuza să-i destăinuie micile ei secrete. Îi spuse cu un surâs fermecător:

— Hai, spune-mi pe cine mai ai... Ştiu eu că nu-ţi pierzi timpul cu un singur tip, ar fi îngrozitor... Mai ai şi alţii, nu-i aşa?

Pamela Blazer, foarte demnă, îi aruncă o privire destul de rece.

— Nu cine ştie ce. Viena este totuşi un oraş mic... Am păstrat doar câţiva prieteni.

— Dintre cei de la Londra?

— Unii dintre ei.

În mod vizibil, era foarte prudentă. Heralzii anunţau cina, aşa că se întrerupseră.

Pamela propuse cu drăgălăşenie:

— Vino cu noi, dacă nu-ţi mai găseşti tipul.

* * *

Încordat şi plin de teamă, Malko nu putea să mănânce nimic. Se aflau la masă de o jumătate de oră şi o pierduse din vedere pe Mandy, care se afla de cealaltă parte a esplanadei, unde se desfăşurau fel de fel de mici scenete distractive. O mică orchestră formtă dintr-un flautist, o

violă şi o tamburină interpreta o arie la modă în epoca apusă, chiar în faţa mesei lui Leonardo da Vinci...

Pe lângă anxietate, foamea îi răsucea stomacul. Nu li se servise mai nimic, în afara unor mici pateuri... Lângă el, Chris şi Milton erau pe punctul de a începe să-şi devoreze propriile suporturi din lemn cu tot cu cuţite...

Elko Krisantem găsise o bucată de pâine tare şi rece pe care o mesteca plin de curaj. Pentru Malko, aşteptarea ajunsese interminabilă. Se simţea total deplasat între vecinii lui care uitau de foame, făcând glume cu nemiluita. Deodată tresări. Printre mese se strecura silueta lungă şi neagră a lui Mandy Brown, declanşând în trecere un potop de gânduri lubrice. Tânăra femeie se apropie de Malko şi îi şopti la ureche:

— E al naibii de greu! Ori îi e teamă de ceva, ori nu mai are încredere în mine. Nu pot să scot nimic de la ea.

Şi el, care pusese la cale totul!

— Insistă! spuse Malko. Ameţeşte-o cum poţi mai bine. Serveşte-i nişte basme, ca să afli adevărul. Spune-i că a fost văzută de un prieten de al tău la bar Bristol cu doi bărbaţi. Trebuie neapărat să aflăm ceva.

— E chiar aşa de important?

— Da.

Mandy Brown suspină din greu, mai-mai să-şi rupă decolteul, şi spuse pe un ton hotărât:

— Bine, cred că o să trec la metodele de zile mari.

Nu avea de ce să se teamă de exercitarea unui mic şantaj. Şi plecă, dreaptă ca o regină.

Pe estrada din centrul esplanadei se dădea în spectacol un ursar, provocând râsete şi fluierături.

În sfârşit, cina se termina. Era aproape unu noaptea. Invitaţii se împrăştiau, fie spre castel, unde se dansa, fie prin parc, iar unii se instalau în mijlocul peluzei. Malko se ridică, înconjurat de cele două gorile şi de Krisantem. Forţa armelor nu-i servea la nimic în mediul acela sufocat de pene şi dantele...

O reperă pe Mandy, de cealaltă parte a estradei, alături de Pamela şi de tânărul duce de Wittenberg. Acesta stătea cuminte, între cele două femei, privindu-le pe rând. Mandy îl observă la rândul ei. Aproape imediat se ridică şi, după un ocol strategic, se apropie de el.

— Nu merge deloc, spuse ea. E mută ca pământul. Am încercat o groază de chestii şi nu muşcă deloc nada.

Era dezolată şi, binişor, se apropie de Malko, lipindu-şi pielea rochiei de el, murmurând încet:

— Episcopul ăla se învârteşte în jurul meu de mă ameţeşte. Nu vrei să dăm o raită prin parc?

Gândurile lui Malko erau la o distanță de ani lumină de locurile acelea. Misiunea lui se ducea pe apa sâmbetei.

— N-ai putea să-l tragi undeva după tine pe logodnicul Pamelei? Aș încerca să-i vorbesc și eu.

— Sigur, nici o problemă, râse Mandy. În cinci minute îl am la picioare.

Și se întoarse la masa lor. Când Malko privi din nou în direcția lor, mâna dreaptă a lui Mandy era pe undeva, pe sub masă, foarte aproape de tânărul duce de Wittenberg...

* * *

Mandy Brown se așezase lângă Kurt de Wittenberg. Aplecată spre el, îi povestea ceva Pamelei, care nu putea să-i vadă mâna strecurată sub masă. În ciuda bunei creșteri pe care o avea, tânărul duce nu putea să nu reacționeze la o atingere atât de măiastră.

— Pamela dragă, spuse ea cu cea mai cuminte intonație, aș vrea să mă duc până la mașină, dar mi-e cam frică de întunericul ăsta. Mi-l împrumuți pe Kurt câteva minute?

— Desigur, răspunse aceasta, cu un ton înțepat, fulgerând-o cu privirea.

Mandy se ridică, urmată de Kurt, vizibil tulburat de întâlnirea cu o asemenea persoană. Nu văzuse niciodată o femeie cu un astfel de tupeu și nu prea știa ce ar fi trebuit să facă. Mandy îl luă de braț și se îndreptară spre copacii din parc.

Scena care a urmat nu a fost poate chiar în stil renascentist. Kurt era vizibil emoționat, iar Mandy încerca să calculeze cam cât timp îi trebuia lui Malko să-i smulgă o mărturisire Pamelei. Și se mai gândea la ceva. De ce nu ar încerca să-i sufle ducele indiencei, ca să se răzbune pentru efortul zadarnic?

Kurt era cu totul subjugat, nu-i venea să creadă că pantera aceea învesmântată în piele avea asemenea talente.

Zgomotele petrecerii le parveneau de foarte departe. Mandy se străduia să prelungească scena amoroasă pentru a-i oferi suficient timp lui Malko.

* * *

Toată lumea se pregătea de plecare. Malko se grăbi, ocolind mese și scaune, dar când ajunse în dreptul celei la care se aflase Pamela, aceasta dispăruse. Privi în jur. Nici urmă. Merse spre castel, examinând toate perechile. Se întoarse apoi spre Chris Jones.

— Să ne despărțim. Trebuie neapărat să o găsim. Ne întâlnim în dreptul trompetiștilor.

El merse înainte, spre castel. În momentul în care ajunse în dreptul intrării, o siluetă traversă prin dreptul luminii și dispăru. Era un chelner în haină albă, dar nu-i distinse trăsăturile, era prea departe. Malko își mai continuă cercetările câteva minute, după care o idee îl lovi ca un trăznet.

La balul acela, toată lumea era deghizată. Inclusiv chelnerii și chelneriţele. Deci, ce căuta acolo chelnerul pe care îl remarcase? Trebuia să se convingă. Căută în zadar vreunul dintre cei care serviseră la masă până ce realiză că rămăseseră cu toții lângă masa "regelui", pe peluză. Se repezi într-acolo. Se apropie de unul dintre frații Saint-Brice, cel care organizase petrecerea.

— Dragă prietene, spuse el, petrecerea aceasta e sublimă, felicitări. Jacques Saint-Brice râse fericit.

— Dar nu am nici un merit pentru asta, sau – în sfârșit – nu cine știe ce merit... Invitații mei sunt la înălțime. Toate acest costume, atâta cheltuială... Din cauza asta ne simțim în alt veac. Eu nu am oferit decât cadrul adecvat.

— Dar ce cadru, aprecie Malko. Chiar și personalul de serviciu este costumat, nu-i așa?

— Absolut!

— Mi s-a părut totuși că am zărit un chelner în haină albă...

— Este cu desăvârșire imposibil, afirmă stăpânul castelului. Nu am angajat niciunul.

— Se vede că mi s-a părut, conchise Malko.

Se scuză și porni în fugă spre castel. Omul pe care îl văzuse nu putea fi decât un intrus. Și ținând cont de cele întâmplate la Viena, nu putea fi decât un irakian. Știa doar că vor încerca din nou să o lichideze pe Pamela, dar nu-și imaginase că vor îndrăzni să se apropie de Amboise. Trebuia neapărat să o găsească pe tânăra indiancă. Înainte de a fi asasinată sub nasul lui.

Capitolul IX

Pamela Blazer părea că s-a evaporat! Din cauza obscurității relative și a sutelor de invitați care se deplasau fără încetare era ca și când ar fi căutat acul în carul cu fân. Malko se întâlni nas în nas cu Chris Jones într-unul dintre saloanele castelului. Milton Brabeck era și el imposibil de găsit.

— Nu ai zărit nici un personaj în haină albă? întrebă Malko. Mi-e teamă că e un irakian.

— Ei, fir-ar să fie! exclamă gorila, chiar adineauri am văzut unul, cu o tavă, dar nu i-am dat atenție.

— Unde era?

— În partea unde se află bucătăriile.

Malko privi în jurul lui, gândindu-se. După cină, Pamela plecase. Unde putea să se ducă? Cel de-al șaselea simț îi spunea că prezența omului în haină albă reprezintă un pericol potențial.

* * *

Pamela Blazer nu căuta toaleta, ci un telefon. Conversația pe care o avusese cu Mandy Brown o intrigase la fel de mult ca straniul avertisment pe care îl primise cu o zi înainte, la Viena. Simțea că în jurul ei plutește o amenințare și nu înțelegea de ce. Voia să vorbească cu Tarik Hamadi, să-i ceară explicații și, mai ales, să-l amenințe. Aici, în mijlocul sutelor de invitați se simțea în siguranță, dar trebuia să se întoarcă la Viena peste o zi.

Deschise mai multe uși fără să găsească ceea ce căuta și coborî, regretând că o lăsase pe Mandy Brown să-l răpească pe Kurt. De fapt, acceptase doar ca să aibă posibilitatea de a da acel telefon.

Fără să-și dea seama se trezi la capătul esplanadei și o porni pe o cărare ce cobora de-a lungul peluzei până la parking. Deodată, în fața ei apăru o siluetă. Un chelner în haină albă. Mai întâi se întrebă ce naiba căuta acolo, apoi voi să-l ocolească, când el o strigă:

— Miss Blazer!

Ea îl privi cu atenție și recunoscu în persoana chelnerului pe unul dintre prietenii lui Ibrahim Kamel. Simți că i se moaie genunchii și reuși cu greu să articuleze câteva cuvinte:

— Dar ce căutați aici?

Instinctiv, se dădu înapoi, spre lumina care venea dinspre castel. Irakianul îi zâmbi într-un fel care se voia liniștitor:

— Vă căutam, miss Blazer. Domnul Tarik Hamadi dorește să vorbească cu dumneavoastră la telefon. E foarte urgent.

— Unde?

— Avem o mașină cu telefon în parking.

Într-o fracțiune de secundă, Pamla Blazer înțelese că misteriosul avertisment de la Viena fusese îndreptățit. Și că arabul acela se afla acolo ca să o omoare.

— Spuneți-i că nu pot vorbi decât mâine la telefon. O să îl caut de dimineață.

Se întoarse apoi brusc, cu gândul de a porni spre castel. Acum era înspăimântată de-a binelea. Irakianul se luă după ea. Fiind întuneric, nu putea să-și dea seama dacă omul era înarmat, dar îi strigă:

— Lasă-mă în pace, altfel strig după ajutor.

Zadarnică amenințare. În fața castelului, muzicanții făceau un zgomot infernal.

Ea grăbi pasul, auzi gâfâitul irakianului din spate și, în momentul în care întoarse capul, tipul sări și o imobiliză.

* * *

Elko Krisantem cobora pe aceeași cărare ce mărginea pluza, când auzi țipătul Pamelei. De foarte aproape. Se repezi în direcția respectivă și zări, la vreo treizeci de metri, două forme înlănțuite care se luptau în iarbă.

Apropiindu-se, observă un bărbat în haină albă care încerca să stranguleze o femeie întinsă pe spate. Femeia se zbătea cu toate puterile. Dar și el avea mult iubitul șnur de mătase în mână! Se apropie încet, îl petrecu în jurul gâtului asasinului și strânse brusc! Se auzi un sunet oribil și Selim avu impresia că cineva îi taie efectiv gâtul. Luptă preț de câteva secunde, își dădu seama că nu se poate împotrivi și-i dădu drumul Pamelei, întrebându-se cine îl ataca cu atâta ferocitate. Adversarul lui îi mai trase și un genunchi în spate, aruncându-l în patru labe, după care îi sări pe ceafă și continuă să strângă. Selim simți că nu-i mai rămăsese mult de trăit.

Cu energia disperării, își strecură o mână spre centură și încercă să apuce pistolul. Pamela Blazer se ridicase și fugea ca o nebună spre

parking, având o singură idee în cap: să scape de moarte. Întoarse capul și îi văzu pe cei doi bărbați care continuau să lupte...

* * *

Malko auzise și el, țipătul Pamelei, dar mult mai slab, fiind ceva mai sus pe cărare. O porni la fugă printre copaci, cu Chris Jones pe urmele lui. În timp ce ei fugeau, un bărbat îmbrăcat cu o haină albă, chel, cu o mină speriată, se desprinse dintr-un grup de invitați și o porni rapid spre partea de jos a peluzei, unde se mai aflau încă mese. Chris Jones scoase un muget.

— Dumnezeii mă-sii! Ăsta e tipul care voia să intre la Pamela Blazer în noaptea trecută!

Malko ezită, dar era mai urgent să o salveze pe fată, dacă se mai putea face ceva.

— Du-te după el, îi strigă lui Chris. Mă duc să văd ce se întâmplă acolo.

Americanul năvăli peste una dintre invitate, care îl privi consternată. Se dădu la o parte cât de repede putu, admirând în extaz acest individ deghizat în uriaș, cu un pistol Beretta 92 în mână.

* * *

Selim reuși să-și degajeze mâna dreaptă și îndreptă pistolul spre agresorul său. Elko Krisantem îl observă la timp și se aruncă pe spate. Zgomotul armei îl asurzi, dar glontele se pierdu undeva, printre tufișuri. Cu o lovitură puternică făcu să zboare arma din mâna irakianului. Și, aproape în aceeași clipă, îl răsuci cu fața în iarbă. Păstrase ambele extremități ale șnurului în mână. Supărat de această ripostă neașteptată, mai strânse o dată, dar cu temeinicie firul de mătase care se înfipse bine în gâtul celui de pe jos. În câteva secunde, Selim începu să trepideze, picioarele loviră pământul de câteva ori și avu o tresărire puternică, înainte de a se imobiliza definitiv, cu mâinile crispate în iarbă.

Elko Krisantem își desprinse șnurul cu grijă, întoarse cadavrul cu fața în sus, îl examină, apoi privi în jurul lui.

Un om se apropia în goană. Își băgă repede șnurul în buzunar, apucă pistolul din centură, îi trase piedica și se ascunse în spatele unui copac. Când Malko trecu prin dreptul lui, fluieră încetișor și ieși din ascunzătoare.

— Elko! strigă Malko, ce naiba se întâmplă? Tu ai tras?

— Nu, răspunse turcul. Ăsta. Sper ca focul de armă să nu-i fi speriat pe petrecăreți...

Îi arătă cadavrul din iarbă.

— Încerca să o stranguleze pe fată.

— Și ea unde este?

— A șters-o pe acolo!

Și îi arătă spre fundul parcului. Amândoi o luară la fugă pe cărare.

Ajunși la liziera pădurii care separa peluza de parking, Malko și Krisantem se opriră câteva clipe lângă mesele ce serviseră pentru festin. Din jurul castelului le parvenea rumoarea petrecerii, dar destul de slab. Focul de armă tras de irakian nu părea să fi deranjat pe cineva.

Dar Pamela Blazer dispăruse. Singurul loc spre care s-ar fi putut îndrepta era parkingul. În momentul în care voiau să coboare, o siluetă gigantică le ieși în cale, Chris Jones.

— Tipul e în parking, anunță el. L-am pierdut printre mașini.

Malko avu impresia că îngheață, pentru că și Pamela trebuia să fie tot pe acolo. În preajma unui ucigaș hotărât să o lichideze!

— Și Pamela Blazer s-a refugiat în parking, le spuse el.

Porniră în goană cu toții, printre copaci, alergând cât îi țineau picioarele. În fiecare secundă, lui Malko i se părea că aude un foc de armă. Și nu înceta să se întrebe ce fel de secret deținea Pamela Blazer de se hotărâseră irakienii să o lichideze.

Ajunse primul la marginea parkingului unde se aflau garate vreo sută de mașini. Ascultă cu atenție și i se păru că percepe ecourile unei discuții violente.

— Să ne despărțim, le spuse lui Chris și lui Elko. Trebuie neapărat să-l găsim pe irakianul ăla.

El se îndreptă spre locul de unde se auzeau zgomotele, strecurându-se printre mașini. Apropiindu-se, recunoscu timbrul ascuțit al lui Mandy Brown care profera obscenități și înjurături dintre cele mai rafinate. Înaintând, el le descoperi pe cele două femei, față în față, lângă Mercedesul lui. Mandy Brown era aproape goală, cu excepția diademei care alunecase într-o parte. Pamela arbora o ținută normală. Malko înțelese repede motivul discuției, observând o siluetă sprijinită de mașină și încercând să-și aranjeze ținuta. Era Kurt de Wittenberg, logodnicul Pamelei.

Mut ca un pește.

— Și tu cu arabii tăi! urla Mandy, nu ți-au dat încă SIDA? Îți amintești de iranienii tăi de la Londra? Și ce făceai cu ei?

În fața unor asemenea dezvăluiri scandaloase, Pamela se repezi cu ghearele la Mandy. Se auzi un urlet ca de fiară...

* * *

Ibrahim Kamel se opri câteva clipe să-și liniștească bătăile inimii. I se părea că are pulsul 150. Mâna îi tremura în asemenea hal, încât era

incapabil să tragă, iar gândurile i se învălmășeau în cap. Nimic nu se întâmplase așa cum prevăzuse. În momentul în care auzise focul de armă, fusese sigur că Selim îi venise de hac pradei pe care o urmăreau.

Apoi o văzuse pe Pamela Blazer apărând, în timp ce el se ascundea printre mașinile din parking ca să scape de bărbatul ce îl urmărea. Se îndepărtase încetișor, fără să o scape din ochi, asistând la revederea dramatică cu logodnicul ei și cu cealaltă femeie.

Acum se afla în poziția ideală pentru a o putea lovi. Era mai bine să se grăbească. Știa că cei care porniseră pe urmele lui nu erau prea departe.

Scoase din buzunar enormul revolver Skorpio, îi trase piedica și se așeză în poziție de tir, sprijinindu-se pe o mașină, ca să ochească mai bine. Deși nu era prea simplu, pentru că cele două femei se mișcau tot timpul.

* * *

Pamela Blazer își înfipse mâinile cu nădejde în părul lui Mandy Brown, cu intenția de i-l smulge în întregime. Mandy nu ezită și o mușcă de umăr. Se auziră urlete... Cele două femei oscilară câteva clipe în picioare, apoi căzură între mașini. Exact în clipa în care se auziră câteva focuri de armă.

Din spatele castelului se ridicau jerbe de focuri de artificii care iluminau cu intermitență parkingul. Mașina alăturată primi toate gloanțele și parbrizul îi zbură în țăndări. Kurt scoase un țipăt ascuțit și se lăsă pe vine între mașini. Zgomotul nu încetase, iar cele două femei continuau să se lupte pe jos, într-un amestec de brațe și de picioare și fâșii smulse din rochii. Ocupate numai cu numărul lor de lupte greco-romane, își închipuiau că zgomotul se datora focurilor de artificii...

În foarte scurt timp, nu mai rămase nimic din frumosul costum al Pamelei Blazer. Mandy Brown se ridică și, folosindu-se de rochia sa grea din piele, continuă să o lovească pe rivala prăbușită. Aceasta se refugie lângă Mercedes, umilită. În timp ce Mandy, foarte demnă, se apropie de cealaltă formă aflată la pământ și îi spuse:

— Kurt, dragă, vrei să-mi tragi fermoarul?

* * *

Malko înainta în penumbră, cu pistolul extra-plat în mână. Ceea ce auzise era o rafală de pistol-mitralieră. Oare câți ucigași se aflau în parking? Și unde erau Chris Jones și Milton Brabeck? Dar Elko? Se opri puțin ca să examineze împrejurimile și zări un om, în umbra unei mașini,

nu departe de Mercedes. Era îmbrăcat într-o haină albă. Apropiindu-se, Malko distinse în mâna lui un enorm pistol-mitralieră, un Skorpio, de fabricație cehă, dotat cu un încărcător cu 32 de cartușe.

Simți că i se usucă gâtul. Ajunsese prea târziu! Focurile pe care le auzise, fuseseră trase în direcția Pamelei Blazer. Și totuși ceva nu se potrivea. Mai întâi că, dacă și-ar fi îndeplinit misiunea, ucigașul irakian ar fi trebuit să dispară cât mai rapid. Iar el se mai afla încă acolo, așteptând ceva. Și, în plus, Mandy Brown și Kurt de Wittenberg nu ar fi fost atât de destinși în fața cadavrului Pamelei.

Înaintă puțin în direcția lui Kamel. Îi era imposibil să tragă în el, pentru că se afla exact pe direcția celorlalți. Kurt de Wittenberg trăsese până la capăt fermoarul rochiei de piele neagră și continua să o mângâie distrat pe Mandy. Malko observă, la un moment dat, un picior proiectat în direcția a ceva ce se afla pe jos, lângă Mercedes.

— Stai acolo, scorpie, lansă Mandy în același timp.

Recunoscând coama neagră a Pamelei Blazer, Malko înțelese imediat. Fără să știe și fără să vrea, Mandy îi salvase viața. Iar irakianul aștepta răbdător ca femeia să se scoale de jos ca să tragă din nou.

— Pamela, stai jos, nu te ridica!

Irakianul se întoarse rapid ca o felină, îl observă pe Malko și pistolul Skorpio scuipă o rafală în direcția lui. Din fericire, acesta se și lăsase la pământ, ascunzându-se printre mașini.

Era din nou liniște. Înnebunită de spaimă, Pamela Blazer se făcuse una cu pământul și nu mai îndrăznea nici să răsufle.

* * *

Ibrahim Kamel înlocui încărcătorul golit, cu toate simțurile la pândă. Un potop de înjurături nu contenea să-i iasă printre dinți. Faptul că adversarii săi se aflau acolo, însemna că trebuia să-și ducă până la capăt misiunea pe care i-o încredințase Tarik Hamadi. Altfel, îl aștepta spânzurătoarea. Generalul Saadun Shaker nu cunoștea alt tip de pedeapsă pentru ratarea unei asemenea misiuni. Îi convingea pe toți că numai în acest fel se pot evita recidivele...

Irakianul se ridică și se hotărî să se apropie de Malko.

În clipa în care se repezea, avu impresia că îi cade cerul în cap. Se trezi zdrobit sub o masă de mușchi și oase. Ceva ca un topor se abătu asupra mâinii în care ținea pistolul Skorpio, zdrobindu-i fiecare osișor. Ibrahim Kamel scoase un urlet de durere și fu pe punctul de a-și pierde cunoștința. Simți că este ridicat în aer de gulerul hainei și, pentru că încerca să se smulgă din mâna care îl ținea ferm, fu ridicat de păr și proiectat cu nasul în capota mașinii Volvo lângă care se afla. Nici nu mai auzi vocea care îi spunea:

— Chris, lasă-l în pace!

— L-am lăsat, răspunse calm gorila.

Îl întinse pe Ibrahim pe jos și îl căuta prin buzunare, scoțându-i tot conținutul. Găsi un pașaport pe care îl examină la lumina farurilor.

— Ah, dar avem de-a face cu un diplomat mârâi el. Care se află probabil într-o misiune caritabilă...

Chipul "diplomatului" nu mai avea forma inițială. Chris Jones îi mai extrase un mic pistol Walker pe care îl avea în carâmbul cizmei și se ridică.

— Ce facem cu domnul "diplomat"?

— Așteaptă, îi răspunse Malko.

Se apropie de Mercedes și vorbi încet:

— Pamela, poți să ieși.

Dar fu nevoit să o tragă de mână pe tânăra curtezană care nu se mai lăsa extrasă de sub mașină.

Era plânsă și disperată, cu o spaimă imensă întipărită pe față. Se uită la Malko stupefiată.

— Ce căutați aici?

— O să vă explic mai târziu, răspunse Malko. Îl cunoașteți pe acest om?

O aduse în fața lui Ibrahim Kamel. Pamela scoase un țipăt și se îngălbeni.

— L-ați omorât... cum e posibil?

— Ei, încă nu de tot, comentă sinistru Chris Jones.

— Îl cunoașteți? repetă Malko.

— Da, este Ibrahim, un irakian, un prieten al...

Se opri și întrebă:

— Dar, în ce calitate...

— Eu sunt cel care te-am prevenit, la Viena, altfel te-ar fi lichidat și nu mai erai aici, acum...

Din întuneric apăru o siluetă și îl recunoscu pe Milton Brabeck care îi apostrofă:

— V-am căutat peste tot! Unde naiba v-ați băgat? Ce s-a întâmplat?

— Nimic, răspunse Chris Jones. Am avut o mică discuție prieteneească cu băiatul ăsta...

Malko o împinse pe Pamela în brațele lui Milton Brabeck.

— Milton, ai grijă de ea ca de ochii din cap! Rămâneți în interiorul castelului. S-ar putea să mai fie și alții...

— Ia-o strâns în brațe, e cel mai bun mijloc de protecție, îi sugeră Chris care avea marea calitate de a-și regăsi simțul umorului în situațiile cele mai grave.

Milton Brabeck se îndepărtă ținând-o strâns de mână pe Pamela. Tânăra curtezană era prea șocată de tot ce i se întâmplase și nu mai

opunea nici o rezistență. Era cam mult pentru o singură seară! Logodnicul îi fusese furat, iar ea – cât pe ce să nu mai fie!...

Ibrahim Kamel începu să geamă. Malko deschise portbagajul Mercedesului.

— Bagă-l aici, Chris, spuse el.

Chris Jones îl înghesui pe irakian ca pe un balot și închise capacul. Malko se așezase deja la volan.

— Nici nu trebuie să-i recomandăm să răspundă, spuse Chris. Sunt convins că o să fie ascultător...

* * *

Ibrahim Kamel era așezat pe jos, cu capul sprijinit de una dintre aripile Mercedesului, sângera și redevenise agresiv. Malko reușise să descopere o poiență, nu prea departe de castel, loc ce – în vremuri normale – servea îndrăgostiților. Dar pentru trebșoara pe care o aveau el de rezolvat, era locul ideal. Chris Jones îi întinse o hârtie pe care o găsise în buzunarul irakianului.

— Ia uitați-vă aici!

Erau doar câteva cuvinte și câteva cifre: zborul 078, din direcția New York. Sosirea la 7,30. Poarta numărul 8. Roissy 2.

— Foarte interesant, spuse Malko, îndreptând o lanternă spre irakian. Deci ai trecut și pe la Roissy, în ziua atacului...

Ibrahim Kamel nu răspunse, mestecându-și furia, laolaltă cu sângele pe care îl înghițea.

— Lăsați-mă pe mine să-i spun câteva vorbe drăgălașe, propuse Chris Jones.

Și se apropie, fără să mai aștepte răspunsul lui Malko, proiectând o lovitură bine țintită, exact acolo unde i-e greu voinicului... Ibrahim scoase un urlet dement și se rostogoli, făcându-se covrig. Chris Jones puse motorul mașinii în mișcare și-i servi irakianului o inspirație profundă cu nasul în gazele de eșapament.

— O să te gazăm ca pe un kurd, anunță el. Ce, voi nu faceți așa?

— Hai, oprește-te! ordonă Malko.

Nu putea să aprobe tortura, era ceva cu care nu reușise niciodată să se acomodeze ca idee. Chiar și în cazul unui ucigaș ca Ibrahim. Și erau suficiente șanse ca să fie vorba chiar de asasinul de la Roissy. Și respectivul folosise un pistol Skorpio...

Chris Jones dădu drumul victimei cu un regret vizibil. Imediat, Ibrahim Kamel își reveni, se ridică șerpește și urlă:

— Sunt diplomat! O să mă plâng autorităților! Nu aveți ce să-mi faceți... Sunt membru al delegației irakiene la OPEC.

— Nu mai spune! făcu Malko. Şi printre sarcinile de serviciu aveai şi uciderea acestei fete, nu-i aşa?

Pauză. Chris Jones era foarte nemulţumit. Îl ridică pe irakian cu brutalitate şi îi spuse:

— Poate mai vrei un mic dialog cu capota maşinii, ei?

Celălalt, care avea deja nasul extra-plat şi câţiva dinţi în minus, fără să se mai gândească la micile fracturi care îl dureau peste tot, se făcu dintr-o dată rău. Îl împroşcă pe Chris cu un potop de înjurături şi ameninţă în gura mare:

— Nu puteţi să-mi faceţi nimic, nu înţelegeţi? Uitaţi-vă la paşaportul meu. Duceţi-mă la poliţie!

Chris Jones nici nu se clinti. Cu un calm periculos, îl întrebă:

— Oare nu oi fi chiar tu ăla care l-a omorât pe prietenul nostru sus pe munte?

Urmă o clipă de linişte, după care irakianul îşi regăsi aplombul, sigur de imunitatea sa diplomatică.

— Ba da, chiar eu sunt acela, sionist împuţit! Şi să ştii că n-a putut să tacă când i-am tăiat gâtul şi a continuat să latre şi când se rostogolea în fundul prăpastiei. Şi fata a miorlăit când i-am pus poalele-n cap şi m-am bucurat de ea... Şi o să crăpaţi şi voi, nici o grijă, ca toţi sioniştii! N-aveţi nici o grijă, Israelul o să dispară de pe faţa pământului în curând şi Moscheea noastră sfântă va fi eliberată!

Începuse să se bâlbâie, pradă unei veritabile crize de nervi. În faţa lui Chris Jones, care nu era o natură prea impresionabilă, dar se cam albise la faţă după o asemenea declaraţie, irakianul continuă:

— Imbecilule! N-ai ce să-mi faci, sunt diplomat, asta e!

— E foarte adevărat, răspunse Chris Jones cu o voce albă.

Malko nu avu timp să-i oprească gestul. Pistolul Beretta trosni o singură dată. Proiectilul smulse jumătate din cutia craniană a lui Ibrahim Kamel, trupul fiind proiectat în iarbă sub impactul loviturii.

Se făcu din nou linişte, în timp ce Malko asculta ecoul împuşcăturii în propriile timpane.

— Îmi pare rău, spuse Chris Jones. N-am putut să rezist. Mizerabilul ăsta spunea adevărul. Şi am fi fost obligaţi să-l îmbarcăm şi să-l expediem în ţara lui.

Malko nu răspunse nimic. Ibrahim omorâse oameni şi nu puţini, şi la rândul lui o păţise aşa cum merita. Cine loveşte cu sabia, de sabie va pieri – mare adevăr biblic... Nu le-ar fi mărturisit nimic. Era un simplu fanatic protejat de legile unor ţări pe care vroia să le distrugă. Malko îl înţelegea foarte bine pe Chris Jones. În Serviciile Secrete nu se rezolvă niciodată rivalităţile în faţa unui tribunal...

Numai că nu reuşise să afle cine erau cei doi bărbaţi din barul Bristol. Şi ajunsese deja la cel de al şaptelea mort...

— Hai să ne întoarcem, spuse el, şi să o recuperăm pe Pamela Blazer.

Înainte de a pleca, puseră la loc, în buzunarele mortului, toate documentele. Inclusiv hârtiuţa cu datele zborului de la New York. Serviciile franceze vor şti să analizeze situaţia.

Milton Brabeck nu o ţinea chiar în braţe pe Pamela Blazer, dar era ca şi când ar fi ţinut-o. Găsise o cămăruţă minusculă la etajul trei al castelului, pusese un scaun în faţa uşii, pistolul lui deasupra şi se aşezase pe patul unde curtezana îşi consuma criza de nervi. Deodată, ea se ridică şi îl rugă:

— Lasă-mă să plec, te implor!

Se simţea antrenată într-un vârtej de nebunie. Instinctul de conservare ce o protejase atâţia ani, îi spunea că e mai sănătos să fugă. Aşa cum arăta, ciufulită, cu ochii aceia imenşi, umezi, cu buzele palpitând, ar fi fost în stare să compromită şi un iezuit.

Milton Brabeck scuturâ energic din cap.

— Nici nu poate fi vorba! Aici pot să te apăr, nu afară...

— Trebuie să-l regăsesc pe logodnicul meu, Kurt...

Numai ideea că nemernica de Mandy era pe punctul de a i-l sufla definitiv, după ce muncise atâta să ajungă la el, o îmbolnăvea. Milton o aşeză cu grijă pe pat.

— O să vină prinţul imediat şi o să-l rogi pe el.

Pamela încercă să aprecieze foarte exact situaţia. Nu se putea lupta fizic cu Milton Brabeck. Dar mai existau şi alte mijloace... Se apropie încetişor de el şi-i murmură cu vocea ei de zile mari:

— Şi dacă ne-am distra niţel împreună?...

Milton încercă să se opună femeii dezlănţuite, dar îşi pierdu toţi nasturii la pantalonii bufanţi în foarte scurt timp. Exact în mijlocul acestei scene disperate, apărură Malko şi Chris.

Chris ridică din umeri cu greaţă.

— Domnule, e culmea, nu mai poţi să ai încredere în nimeni...

Milton Brabeck reuşi să se debaraseze de Pamela şi se ridică, roşu ca un ardei. Iar ea, încercând să-şi aranjeze puţin rochia sfâşiată, le spuse cu răceală:

— A încercat să mă violeze...

Malko le concedie pe cele două gorile cu o privire şi rămas singur cu Pamela, trase un scaun lângă pat. Ea îi aruncă o privire veninoasă şi mârâi:

— Unde e putoarea aia de Mandy?

— Habar n-am, răspunse Malko. După ce o să stăm puţin de vorbă, o să ai suficient timp să o cauţi.

— A venit cu dumneata aici, nu-i aşa? Ca să mă prindeţi la înghesuială...

— Exact, recunoscu Malko.

— Duceți-vă la dracu amândoi! strigă Pamela cu o sinceritate evidentă.

— Pamela, îi spuse Malko, ești chiar inconștientă. Ți-am salvat viața de două ori. S-ar putea însă, ca a treia oară să nu mai ajung la timp.

Ochii mari, negri se fixară cu groază asupra lui.

— Ce vrei să spui?

— Ibrahim Kamel venise aici să te omoare, împreună cu ajutorul lui, cel care a vrut să te stranguleze. Amândoi lucrau pentru Serviciile irakiene. Pe ăștia i-am scos din circulație, dar vor veni alții. Și nu pot să te păzesc la nesfârșit. Ei vor să te termine, cu orice preț.

— Dar de ce?

În vocea ei, era disperare și o totală lipsă de înțelegere a situației. Malko își spuse că începea să cedeze. Se ridică.

— Îmi pare rău, Pamela. Ești liberă să pleci, nu am de ce să te mai rețin. Dar trebuie să stai ascunsă și să nu îndrăznești să te mai întorci în Viena. Altfel, te vor ucide, oriunde ai încerca să te ascunzi, pentru că reprezinți un mare pericol pentru ei.

— Ce fel de pericol?

— Probabil că ești în posesia unei informații vitale.

Ea ridică din umeri.

— Vorbești prostii... nu am nici cea mai vagă idee de afacerile lor. E adevărat că mă întâlnesc cu câțiva irakieni, dar așa, în particular... Nu fac afaceri cu ei.

— Și, cu toate astea, le-ai împrumutat mașina la un moment dat, remarcă el.

Privirea ei se tulbură evident.

— Ce vrei să spui?

— Că în ziua în care le-ai dat mașina, au omorât niște oameni...

Și îi povesti ce se întâmplase pe munte cu Heidi și cu John și cum reușiseră să afle că era vorba de mașina ei. De astă dată, Pamela se îngălbeni.

— Dar nu știam nimic de toată povestea asta, îți jur, spuse ea cu o voce pierdută. Nu vreau să mor. Ce trebuie să fac?

Malko o privi cu o mare atenție în ochi.

— Spune-mi ceea ce știi și n-o să mai fii în pericol.

— Dar, ce anume?

— Săptămâna trecută, într-o seară, ai fost la barul hotelului Bristol, însoțită de doi bărbați, un arab și un european. Cine erau?

Înainte de a răspunde, Pamela își trecu mâna peste urma vânătă de pe gât, după strânsoarea lui Selim. Se gândea intens, cu privirea ațintită în ochii lui Malko. Apoi, surâse decepționată:

— După ce o să obții informația, o să pleci și mi se poate întâmpla orice, spuse ea cu amărăciune.

— Nu, răspunse Malko, îți promit.

Ea suspină și își dădu capul pe spate.

— Bine, trebuie să încerc să am încredere în dumneata. Cel pe care l-ai numit "arab", este un diplomat irakian, Tarik Hamadi. Este secretar la Ambasada Irakului de la Bruxelles. Mă întâlnesc cu el din când în când, numai când vine la Viena să-și viziteze prietenii din OPEC.

— Unde l-ai cunoscut?

— La Londra, când se afla acolo la post.

— Este unul din "clienții" tăi?

— Da, răspunse ea, cu o ușoară ezitare. Dar e un tip foarte delicat, încântător, aș putea spune.

— El ți-a cerut mașina împrumut?

— Da.

— Și cum ți-a spus?

— Că avea nevoie de ea pentru o întâlnire discretă și nu voia să folosească mașina diplomatică. Era vorba despre o femeie. Ceva mai special...

— Și cea de-a doua persoană cu care ai fost la bar?

— Nu îl cunosc. Venise de la Bruxelles cu Tarik. Am petrecut seara toți trei. Apoi Tarik m-a lăsat cu el. Și a venit la mine.

Altfel spus, diplomatul irakian "închiriase" serviciile Pamelei pentru amicul său. Era un progres...

— Spune-mi totul, insistă Malko. Până și cele mai mici detalii pot fi utile. După părerea mea, din cauza acestui personaj vor să te omoare. Dar nici eu nu înțeleg de ce...

— Tipul e american, explică Pamela. Se numește Georges. Are vreo cincizeci de ani, e foarte drăguț și curtenitor. Nu făcuse dragoste de foarte mult timp și nu se prea pricepea. Dar cred că i-am plăcut foarte mult. Pentru că mi-a cerut numărul de telefon.

— Și i l-ai dat?

— Nu, i-am răspuns să mă caute prin Tarik. N-am chef să mă sune orice maniac...

— Și după aceea?

— A plecat în zori, când a venit Tarik să-l ia. Și mi-a spus să-l caut la telefon.

— Unde?

— Mi-a lăsat un număr, de la Bruxelles.

— Ce număr?

— Nu-l știu pe dinafară. Îl am acasă, la Viena.

— I-ai spus lui Tarik de acest număr?

— Nu.

Malko simți că i se ia o piatră de pe inimă. Se ridică.

— Bine, plecăm la Viena.

Era posibil ca, din pricina acelui număr de telefon, să fi plecat cei doi ucigași pe urmele Pamelei Blazer. Pentru că misteriosul Georges îi povestise probabil lui Tarik. Și trebuia găsit, înainte de a fi prea târziu.

— Stai puțin, spuse Pamela. Ce se va întâmpla după ce îți dau numărul?

— Încă nu am idee, recunoscu Malko. Dar, oricum, îți vom asigura protecția.

— Și logodnicul meu unde este?

— Nici asta nu știu. Cu Mandy Brown, probabil, o să-l găsim pe undeva. Hai să mergem.

Cursa contra-cronometru se desfășura cu toată viteza. Dacă irakienii aflau că CIA reușise să ajungă la "Georges", acesta era într-un real pericol.

Capitolul X

Mandy Brown dispăruse! Ca și tânărul duce de Wittenberg. O mulțime de invitați continua să danseze cadrilul în fața castelului și consuma, fără restricție, felurite băuturi în pahare înalte. Chris Jones se "reanimase" cu un pahar uriaș de Johnny Walker pur. Iar Pamela, după ce colindase toată peluza și întregul castel, încadrată de cele două gorile și de Elko Krisantem, încerca să admită realitatea – Kurt dispăruse. Răpit de diabolica Mandy Brown...

— Mizerabilul ăla o să mi-o plătească! șuieră Pamela.

Se îndreptă spre parking. Era mai bine să nu se mai afle la fața locului în momentul în care avea să fie descoperit cadavrul celui de al doilea irakian, strangulat de Elko. Turcul se așeză la volan. Malko și Pamela în spate, iar cele două gorile în mașina de protecție. Cu destinația – Paris. Pamela aprinse o țigară și începu să tușească. O mai durea încă gâtul. Apoi se întoarse spre Malko cu o privire inchizitorială.

— Și dumneata ce amestec ai în istoria asta? Kurt mi-a povestit că ai un castel, că ești un obișnuit al petrecerilor mondene...

— E drept că am un castel, recunoscu Malko, dar monden sunt doar din când în când...

Și nu mai adăugă nimic. Dar Pamela nu era proastă. Încet-încet, abrutizată de spaimele acelei nopți și legănată de mașină, adormi și alunecă spre Malko. Era straniu, parcurgea același drum, în sens invers, dar lângă o altă femeie... Malko își privi ceasul. Era trei dimineața. Nu puteau să ajungă prea repede la Viena.

— Ne oprim în Paris, la hotel Plaza Athenée, îi spuse el lui Krisantem.

* * *

Pamela Blazer dormea goală, pe burtă, cu pletele negre răspândite pe așternut. Malko deschise ochii și o contemplă câteva secunde. Era, într-adevăr splendidă, cu șoldurile în formă de amforă. Avea o talie foarte subțire, picioarele lungi și întregul ansamblu avea o doză uriașă

de erotism pentru orice bărbat. Avea o piele mătăsoasă și mată ce emana un parfum dulce, de femeie adormită. O creatură de vis...

Ea insistase să stea în aceeași cameră cu Malko. De o parte și de cealaltă, în camere separate, se aflau Chris, Milton și Elko.

Malko puse mâna pe telefon. Era momentul să mai transmită ceva vești celor de la CIA. Iar centrala unui hotel prezenta destulă siguranță. Formă numărul lui Jack Ferguson care răspunse la al treilea apel.

— Sunt la Paris, anunță Malko. S-au întâmplat o groază de chestii, dar cred că mă aflu pe drumul cel bun. Aș vrea să obții niște informații despre un oarecare Tarik Hamadi, diplomat irakian de la Bruxelles.

Își dădu apoi numărul de telefon și închise. Pamela nu se trezise. Se mișcă ușor în somn și Malko îi văzu urmele oribile de degete pe gât.

În timp ce se întreba dacă n-ar fi cazul să profite imediat de acest cadou regal care dormea lângă el, sună telefonul.

Era Jack Ferguson, foarte surescitat.

— Tipul al cărui nume mi l-ai dat răspunde de toate operațiunile speciale ale Serviciilor irakiene din Europa, anunță șeful stațiunii CIA de la Viena. Operează de foarte mulți ani pe aici și raportează direct șefului statului irakian. E un tip cu mare greutate.

— Nici nu mă mir, răspunse Malko.

— Ai aflat ceva și despre cea de a doua persoană pe care încercăm să o identificăm?

— Da, însă o să-ți spun între patru ochi. Ne întoarcem chiar azi. Închise telefonul în momentul în care Pamela se trezise și se întindea ca o pisică, zâmbind puțin tulbure, cu o privire ciudată în ochii ei imenși.

— Este prima dată în viața mea când mă trezesc lângă un bărbat fără să fi făcut dragoste cu el, spuse ea.

— Pentru orice există un început, răspunse Malko.

— Și nu am cu ce să mă îmbrac, începu ea. Cred că ar trebui să te duci să-mi cumperi o rochie de la *Ungaro*, peste drum.

Evident că în costumația de epocă n-ar fi putut trece neobservată. Ea sări din pat și Malko îi admiră balansul șoldurilor, în timp ce se îndrepta spre baie. Oare cum ajunsese tocmai din Caşmir, în situația actuală? Avusese nevoie de o voință de fier, pe lângă calitățile naturale...

Ea apăru într-un halat de baie, nemachiată, și se așeză pe marginea patului, prietenoasă.

— Mă bucur mult că nici măcar nu ai încercat. Nu-mi place să fac dragoste. Când eram la Bombay am servit drept parteneră unui fel de fakir care prezenta un număr pentru turiști. Era dotat de la natură cu o monstruozitate uriașă, neobosită. Eram pe scenă toată ziua, de dimineață de la opt, până la miezul nopții. Am crezut că n-o să scap cu

viață, mă făcea să sufăr îngrozitor și m-a dezgustat definitiv de dragoste.

— Și cum ai scăpat de el?

— L-am omorât, spuse ea cu simplitate. Într-o zi când băuse. I-am tăiat sexul acela monstruos cu un pumnal și a murit într-o baltă de sânge. A fost prima dată în viața mea când m-am simțit fericită...

Nu mai era nimic de adăugat...

Malko făcu și el repede un duș. Se grăbea să se întoarcă la Viena. Acum, cel puțin, știa cu cine avea de a face. Deși nu cunoștea motivele pentru care irakienii acționaseră cu atâta ferocitate. Nu putea fi numai din cauza krytronilor. Iar Pamela habar n-avea de nimic.

Chris Jones intră în cameră, după ce bătuse la ușă. Foarte prost dispus.

— Am cerut un "breakfast" explică el. Și mi-au adus două chifle și o cafeluță. Nici nu mă mir că sunt așa de prost dezvoltați francezii ăștia... Și acum ce facem?

— Veniți cu noi la Viena, spuse Malko. Nu cred că irakienii au renunțat la ideea de a o lichida pe Pamela.

— Și o să ne duceți să vă vedem și castelul?

— Dacă totul se petrece ca lumea, sigur că da. Hai, grăbiți-vă, plecăm peste două ore.

* * *

Pamela Blazer era foarte tristă. Uitase cu desăvârșire momentul de destindere de dimineață. Cu cât se apropia de casă, se simțea mai nesigură. Se întoarse spre Malko.

— Uite ce e, am senzația că mă duceți cu preșul... N-am nici un chef să mă amestec în treburile voastre. Dacă îți dau numărul de telefon, ăștia chiar mă omoară! Lasă-mă să am o explicație cu ei.

— Și așa te vor omorî, protestă Malko. Pentru că știi prea multe despre ei.

Ajunseră în fața casei ei. Înainte de a o putea împiedica, Pamela sări din mașină și alergă spre ușă. Chris Jones se repezi după ea. Din cauza avansului pe care îl avea, ea reuși să ajungă la lift și să închidă ușa. Gorila se îndreptă cu toată viteza spre scări. Malko și Milton veneau după ei. Dacă Pamela reușea să se închidă în casă, avea tot timpul să distrugă hârtia cu numărul de telefon și nu mai aveau ce să-i facă...

Când Chris Jones ajunse la capătul scărilor, o văzu pe Pamela umblând la ușă. Reuși să o deschidă în momentul în care Chris, cu un efort extraordinar, se aruncă asupra ei ca un jucător de rugby, plecând-o la sol.

Pamela căzu cu un urlet de fiară, care peste câteva clipe se pierdu în zgomotul asurzitor al unei explozii. Un nor de foc, de fum și de praf încărcat cu fel de fel de resturi, izbucni pe ușă, în timp ce proiectile de

toate mărimile săreau până la înălțimea unui om. Milton Brabeck și Malko, deși se aflau cu un etaj mai jos, simțiră la rândul lor, suflul fierbinte al exploziei. Toată casa se zgâlțâi din temelii.

— Ce dracu se întâmplă aici? urlă Milton, scoțându-și arma. Se făcuse liniște între timp. Se auzeau uși care se deschideau, oameni ce alergau pe paliere. Malko ajunse lângă Chris și Pamela care încercau să se ridice, acoperiți cu moloz. Fata plângea în hohote, privindu-și apartamentul devastat. Ceea ce semănase cu o frumoasă bomboniera roz, numai mătăsuri și oglinzi, se transformase într-un bunker luat cu asalt. Din splendida măsuță creată de Claude Dalle nu mai rămăseseră decât niște fiare negre și răsucite.

Chris Jones smulse o draperie care mai ardea, iar Milton reuși să găsească un extinctor și să stropească resturile ce fumegau, de teama unui incendiu ascuns. Ușa se transformase în țăndări, geamuri nu mai existau, totul fusese pulverizat. Pamela se lăsă în genunchi pe o canapea cu pernele arse. Total răvășită, tremurând.

— Doamne, Doamne, ce mi se întâmplă?!...

— Ce să fie, au mai încercat o dată să te omoare, îi răspunse simplu Malko. Cu o tehnică arhicunoscută la Beirut. O porție de explozibil lipită de spatele ușii. Deschizând-o, ai lovit-o de perete și s-a declanșat detonatorul. Dacă Chris nu te-ar fi aruncat pe jos, acum te adunam cu fărașul...

— Te rog să mă ierți, îi spuse ea. O să fac tot ce îmi spui...

— Hai să plecăm de aici, spuse Malko. Încearcă să găsești hârtia totuși. O să vorbim mai târziu cu cei de la poliție.

Pamela Blazer se ridică și se îndreptă spre dormitor. Nu era nevoie să mai deschidă ușa, oricum nu mai exista... Patul uriaș, creație Claude Dalle stil "Art Deco" era plin de moloz, iar așternuturile din mătase erau niște biete zdrențe înnegrite.

Malko văzu că dădea la o parte un tablou, descoperind ușa unui mic seif. Scoase din el doi săculeți din piele și închise la loc ușa.

— Să mergem, spuse ea.

În cinci minute, îmbătrânise cu zece ani. Jos, găsiră o mașină a Poliției și una a pompierilor. Plecară spre Liezen. Era cel mai bun loc pentru a se simți în siguranță. E drept că dacă Alexandra se afla acasă, putea să mai izbucnească încă un "incendiu", dar merita să riște.

Pamela Blazer era asul lui din mânecă...

* * *

Fatima Hawatmeh își aranjă toaletele în șifonierul din camera ei de la Intercontinental. Făcu apoi o baie. Era o libaneză nu chiar obișnuită, ci

dintre cele ce dispuneau de posibilități elegante de trai și își puteau permite să cutreiere Europa în lung și în lat. Se știa, de altfel, atrăgătoare, cu bluza, foarte mulată pe bust și cu pantalonii colanți di piele. Se gândea chiar că nu i-ar strica o mică aventură, deși nu er genul care să se dea neapărat în vânt după bărbați.

Cineva bătu la ușă. Merse să deschidă. Un mustăcios aproape piti îi întinse o valijoară, fără să scoată un cuvânt și se retrase.

Fatima încuie ușa și așeză valiza pe pat. În interior, era dublată cu strat de burete în care fuseseră amenajate mai multe alveole. În ele s aflau: un Walther PKK dotat cu surdină, două mini-doze de *Semtex* c detonatoare miniaturizate, trei ace îmbibate cu o otravă la fel de violet ca binecunoscuta cuvara, ce puteau fi fixate pe diferite obiecte, produs de machiaj, ochelari de soare, un micro-emițător radio și două stilour pistoale asemănătoare cu cel pe care îl folosise pentru a-l lichida p Farid Badr, la Roissy.

Trebuie să spunem însă că Fatima nu era libaneză, ci irakiană Începuse de foarte tânără să militeze în partidul BAAS, tatăl ei fiind ofițe superior în armata irakiană. Fusese ucis în timpul războiului dintre Iran Irak, ca și soțul ei.

Ea se înrolase apoi în Serviciile secrete, descoperindu-și vocația d a ucide cu sânge rece. Se mirase și ea cât de ușor lichidase pe un dintre opozanții lui Saddam Hussein, la Marbella. Făcuseră dragoste după care omul adormise, având la bord și o importantă doză de Johnn Walker bine amestecat cu un drog puternic. În timpul somnului, Fatima trăsese un glonte în cap cu pistolul Walther...

Dotată cu un fizic ce nu lăsa bărbații indiferenți, cunoscătoare câtorva limbi, araba, franceza, engleza și ivrit, putea să treacă drep oricine. Îi trebuia doar un pașaport – fals desigur – pentru că nu fuses încă reperată de nici un serviciu secret. Era singura femeie din Serviciil secrete irakiene folosită pentru acest tip de operațiuni.

Ridică falsul copac din interiorul valijoarei și descoperi documentație foarte bogată despre cele două persoane pe care trebui să le lichideze. Malko Linge, un agent al CIA și Pamela Blazer, prostituată de lux. Niciodată nu avea habar de motivația asasinatelor nici nu o interesa. Era treaba șefilor ei.

Încuie valijoara și-i potrivi cifrul de așa manieră încât, dacă cineva a fi încercat să o fure, era definitiv condamnat și ar fi sărit în aer odată cu valiza. Formă apoi un număr de telefon din Frankfurt.

Pentru că proprietarul nu era acasă, lăsă un mesaj codificat în engleză.

"Am sosit cu bine, am și materialele cu mine. Și încep treaba". Era singurul tip de contacte pe care îl întreținea cu Centrala. Ordinele îi soseau prin curier și le găsea direct la hotelul unde se oprea.

* * *

Soneria răsună în gol. Malko numără țârâiturile, cinci, șase, șapte. La telefon fusese branșat un difuzor în care sunetele erau ușor bizare. Pamela Blazer strângea receptorul cu toată forța. Chris Jones era pregătit să înregistreze convorbirea pe un mic magnetofon.

Era o liniște desăvârșită în biblioteca de la Liezen. Malko o tratase pe Pamela cu o doză bună de votcă-citron ca să-i redea o voce normală și să o facă să uite atrocitățile prin care trecuse. Privirea ei însă nu revenise la normal. Încercau să vorbească cu misteriosul Georges din Bruxelles. În momentul în care se pregătea să pună receptorul în furcă, omul răspunse:

— Alo?

Vocea masculină era gâfâită, ca și când omul ar fi alergat. Chris porni magnetofonul. Pamela amuțise. Malko îi făcu un semn disperat ca să o determine să vorbească.

— Georges!

— Cine este?

— Pamela sunt, te sun de la Viena. Doar tu mi-ai dat numărul, nu-i așa?

— Ah, Pamela!

În vocea lui se simțea o bucurie sinceră. Malko se mai liniști puțin. Începea să mai spere.

— Tocmai voiam să închid, spuse Pamela.

— Eram în baie, explică Georges. Nu așteptam nici un telefon. Dar știi că mi-ai făcut o surpriză! Ești foarte drăguță că m-ai sunat!

— Nu vii la Viena?

— Din păcate nu pot, dar poate vii tu la Bruxelles.

Pamela amuți din nou. Cu cea mai mare viteză, Malko îi scrise pe o hârtie "da, da" și i-o arătă. Ea reluă cu o voce puțin forțată.

— Sigur că vin.

Georgesc scoase un chiot de bucurie.

— Nici nu știi ce bucurie îmi faci! Sper să nu fii prea ocupată și să ne putem vedea în voie.

— Ei, lasă, o să mă descurc eu... spuse Pamela. Dar tu?

— Eu nu am nici un fel de probleme. Am foarte mult de lucru, dar o să-mi fac timp. Când vii la Bruxelles?

"Mâine" scrise Malko pe hârtie.

— Mâine, repetă Pamela docilă.

După câteva secunde, Georges propuse:

— Vrei să ne vedem pe la orele opt în holul hotelului *Amigo*, lângă *Grande Palace?* E un loc foarte plăcut.

— De acord, răspunse Pamela. Voi veni.

— Bine, atunci pe mâine.

El închise, iar Pamela își prinse capul între mâini. Spuse apoi cu o voce albă de groază:

— Din cauza ta fac o groază de prostii. Pentru asta mă vor ucide precis...

Malko nu-i răspunse, pierdut în gânduri. Încercând să înțeleagă de ce își asumaseră irakienii un asemenea risc, voind să o omoare pe Pamela, numai ca CIA să nu poată ajunge la Georges prin ea.

Singurul răspuns valabil trebuia găsit în legăturile dintre Georges și irakieni. Aparent, secretul acestor legături trebuia păstrat cu orice preț.

Dar, de ce?

Capitolul XI

Holul hotelului *Amigo* avea aparenţa vătuită a unui club englezesc. Cu toate acestea, la câţiva metri distanţă, hoarde întregi de turişti japonezi şi germani asaltau vechile pietre de la *Grand Palais* cu camere de luat vederi şi aparate de fotografiat.

Pamela Blazer se îmbrăcase cu un compleu cuminţel care îi ascundea rotunjimile explozive, îşi lăsase pletele negre pe umeri şi sorbea cu răbdare dintr-un pahar de Cointreau, aşezată într-un fotoliu uriaş. Avea aspectul unei burgheze cuminţi ce îşi aşteaptă soţul. Doar picioarele ei lungi, cu ciorapi fumurii, atrăgeau privirile. Instalat la bar, în faţa unui pahar cu votcă rusească, Malko o supraveghea.

Milton Brabeck aştepta afară, pe strada Lombards, în faţa hotelului, la volanul Mercedesului închiriat. Chris Jones se adăpostise în spatele unui *Herald Tribune*, pe care îl citea cu asiduitate, consumând dintr-un pahar de Gaston Lagrange. Iar Elko Krisantem patrula prin preajma hotelului, pândind mutrele suspecte. După toate câte se întâmplaseră la Viena...

Era opt şi cinci. Malko dădu peste cap paharul, verificând crosa pistolului extra-plat şi mai comandă o Stolichnaya ca să implore soarta... Barmanul tocmai îi servea paharul, când observă un bărbat care se opri în faţa Pamelei Blazer. Pamela îi zâmbea, puţin crispată. Conversaţia nu dură prea mult. Se ridicară amândoi şi traversară holul. Tipul ajungea până la bărbia fetei, deşi încerca să stea cât mai drept. Malko îi urmări de la distanţă şi îi văzu că se urcară într-o Audi 100 neagră, garată în parkingul hotelului.

Când ieşi din hotel, observă maşina Audi coborând strada Lombards cu Mercedesul lui Milton Brabeck pe urmele lor. Acum trebuia să aştepte. Malko urcă în camera pe care o închiriase şi îi aşteptă pe Chris Jones şi pe Elko Krisantem.

Telefonul sună peste un sfert de oră.

— Au intrat într-un mic restaurant italienesc, pe strada Fosséaux-Loups, se numeşte *Familia*, anunţă americanul. În apropierea bulevarului

Régent. Nu pot să intru fără să fiu observat. În tot cazul, nu sunt urmărit. Numărul mașinii Audi este 756 484.

— Venim și noi, îi spuse Malko.

Îl lăsară pe Elko Krisantem să păzească camera și plecară cu un alt Mercedes închiriat. Înainte de a porni, Malko sună la stațiunea CIA de la Bruxelles pentru a afla cui aparținea mașina Audi neagră.

* * *

Georges Bear era în culmea fericirii. De câte ori se uita la Pamela Blazer, simțea că ia foc. Nu era genul de bărbat care să se dea în vânt după femei, dar ceea ce i se întâmplase la Viena cu Pamela îl scosese din obișnuit, fusese ceva atât de animalic, de necontrolat, irațional aproape. Nu-și dădea seama din ce cauză. Poate din pricina pielii ei mătăsoase, a pletelor negre, a ochilor imenși, a picioarelor interminabile. Degeaba își spunea că nu este decât o profesionistă, ideea de a o ține în brațe, de a o mângâia, de a face dragoste cu ea, îl înnebunea...

Își termină repede cafeaua și, stăpânindu-și cu greu nervozitatea, îi spuse:

— Ce-ar fi să ne întoarcem?

Băuseră destul de mult și se simțea foarte sigur de el. Pamela nu vorbise prea mult și el nu încercase să o întrebe cu ce treburi venise la Bruxelles. Nu avea decât o singură idee: să o țină în brațe.

— Mergem la tine?

Vocea ei era calmă, normală. Georges Bear simțea că își pierde șirul gândurilor. Nu putea să-i explice că era ținut sub măsuri de strictă securitate. Din cauza activității sale.

— Aș prefera să mergem în altă parte, răspunse el, timid. Ai o cameră la *Amigo?*

— Da.

— Nu cred că cei de acolo ar spune ceva. Îi cunosc foarte bine. Plătesc și ieșiră. Spectacolul șoldurilor ce se ondulau în fața lui îi mări dorința. Era destul de răcoare așa că porni caloriferul și se simți străbătut de curenți electrici în contact cu nailonul extra-fin. Ea îi surâdea, absent. Malko îi spuse ce are de făcut și nu era pentru prima oară într-o asemenea situație.

Funcționarul de la recepție îi întinse cheia, ca și când Georges ar fi fost invizibil și luară liftul. Prin fereastra camerei se vedeau acoperișurile de țiglă roșie ale hotelului *Grande Palace.* Abia își scosese Pamela taiorul, că Georges se și aruncă asupra ei, sărutând-o ridicat pe vârfuri. Ea îi răspunse cu abilitate, dar fără pasiune. Georges începu să o mângâie repezit și cam nepriceput.

— Stai puțin, îi spuse Pamela.

Se dezbrăcă în cea mai mare viteză. Georges Bear realiză în clipa aceea că pentru asemenea momente de extaz era capabil să facă o groază de prostii...

* * *

Geoges Bear se îmbrăcase. Pamela îl observă, întinsă pe pat. Își păstrase ciorapii și pantofii. Chiar liniștit oarecum, Georges nu putea să o privească fără să simtă fiori pe șira spinării. Se aplecă și o sărută.

— Cât timp rămâi la Bruxelles? întrebă el.

— Încă nu știu, răspunse Pamela întinzându-se. Nici măcar nu-ți știu numele întreg...

— Georges, răspunse el. Georges Bear. Adică "ursul".

— Și cu ce te ocupi aici? întrebă ea neglijent.

— Ei, felurite afaceri, răspunse el. Dă altfel, zilele viitoare mă întorc la Rotterdam. Ai putea să vii cu mine. Măcar două zile. Ne-am duce și la Amsterdam, unde e foarte frumos.

Trăgându-și ciorapii, Pamela răspunse:

— Poate merg, sună-mă.

— Nu pot să mă satur de tine, murmură el.

Ea nu se opuse. Georges se purta ca un licean nepriceput, încântat până la extaz de noua lui jucărie. O întoarse pe toate părțile și o mângâie fericit, murmurându-i cuvinte calde, ca unei fetițe.

Când, în sfârșit, coborî în hol, foamea lui nu se stinsese încă. Pamela declanșase în el ceva ce nu se putea stinge cu una cu două.

Probabil că așa trebuie să te simți după o doză de droguri. O stare incredibilă de euforie și senzația că plutești în plin infern.

* * *

Chris Jones înjura de mama focului ploaia din pricina căreia urmărea cu mare greutate mașina Audi 100, pe strada Louise. Chiar în apropierea pădurici Cambre, mașina o luă la dreapta spre cartierul rezidențial Uccle. În mijlocul unor parcuri imense se aflau acolo vile superbe și reședințe dintre cele mai somptuoase. Mașina o luă pe lângă Observatoire, pe strada François – Folie și pătrunse pe domeniul unei mari reședințe. Chris Jones merse puțin mai departe, apoi opri și se întoarse în goană spre intrare.

Se aflau în fața unei enorme reședințe care avea și parking

subteran. Intră acolo și observă locurile cu mare atenție. O mașin manevra în partea din spate. Orientându-se după lumina farurilor, s apropie de ea, în momentul în care intra într-o despărțitură rezerva numărului respectiv. Era chiar mașina Audi neagră. Ascuns în spate unui stâlp de beton, Chris îl văzu pe cel ce se întâlnise cu Pamel îndreptându-se spre o ușă ce comunica cu apartamentele din reședint Așteptă câteva clipe, apoi se luă după el. Numai că ușa fusese încuiat Din fericire, avea în buzunar o mică trusă de chei. În patruzeci o secunde deschise ușa și o închise apoi în spatele lui.

Pe scară, lumina era încă aprinsă și ascensorul era jos.

Chris urcă un etaj pe jos și pătrunse într-un mic hol cochet în care n se afla nimeni. Nu avea de ales. Trebuie să meargă pe scara de servic și să observe la ce etaj se oprise ascensorul. Îl găsi la etajul opt. F palier erau două uși. Pe una se afla o plăcuță: Doctor J. Broek – med internist. Cealaltă nu avea nici un nume. Americanul coborî, ieși pe u normală a imobilului și notă adresa. Cel puțin asta era o certitudin Adresa și numărul mașinii puteau să le ofere măcar câteva informații.

* * *

Pamela Blazer fuma, nervoasă. Malko se așeză pe marginea patu ei.

— Asta e, nu mi-a spus decât numele, repetă ea, plictisită. Nu s gândea decât cum să profite mai bine de mine. Și cred că o să-mi d precis telefon.

— Nu ți-a spus nimic despre ce face?

— Nu, mi-a spus doar că face afaceri, călătorește mult. Locuieș singur, dar nu-i place să primească pe nimeni la el.

— Și ce o să facă la Rotterdam?

— Habar n-am!

Rotterdam este cel mai mare port european. Nu este deloc stațiune de vacanță... Pamela stinse țigara în scrumieră și explodă:

— M-am săturat de toate astea! Acum că ați ajuns la tipul ăsta e pot să mă retrag, sper...

— La Viena? întrebă Malko. Se vede că ultima experiență nu ți folosit la nimic...

— Nu, răspunse ea. O să plec la Bombay, unde mai am prieteni. o să mă întorc peste câtva timp. Mi-e îngrozitor de frică să mai răm aici.

Malko își puse mâna cu blândețe peste a ei.

— Trebuie să rămâi. Aici nu riști nimic. Te vom proteja ziua și noaptea. Apoi nu ai decât să pleci unde vrei, la Bombay sau la New York, treaba ta. Și nu ai de ce să-ți faci probleme, te vom ajuta.

Se ridică să plece, dar Pamela îl reținu.

— Te rog să rămâi. Mi-e frică să stau singură.

Mai rămase câteva minute lângă ea. Chris Jones se întorsese cu adresa lui Gorges Bear. Deci, făceau un pas înainte. Rămânea să descopere de ce țineau irakienii secrete legăturile lor cu Georges Bear.

* * *

— Trimite șoferul la *Cosmos Trading Corporation,* ordonă Tarik Hamadi cu vocea străbătută de furie, să-i spună lui Georges Bear că trebuie să ne întâlnim peste o oră în locul pe care îl știe.

Ca să se calmeze, irakianul începu să facă curse prin biroul pe care îl avea la etajul trei al ambasadei Irakului, o clădire din beton gri, pe strada Florida, în cartierul Uccle, la câteva sute de metri de apartamentul lui Georges Bear. Se instalaseră amândoi la Bruxelles din diverse motive. Mai întâi, nulitatea Serviciilor secrete belgiene care habar nu aveau ce se întâmplă pe propriul lor teritoriu. Apoi pentru discreția băncilor și a oamenilor de afaceri locali. Mai era și apropiera orașelor Anvers și Rotterdam. Și, în sfârșit, faptul că extrema dreaptă era încă foarte puternică și foarte bine structurată în Belgia, cu numeroase rețele subterane de amiciție în rândul forțelor de ordine. Iar lupta împotriva Israelului le făcea o mare plăcere...

Ascultă încă o dată banda cu convorbirile telefonice ale lui Georges Bear, bandă ce îi fusese adusă o dată cu micul dejun. Oamenii lui supravegheau din prudență postul telefonic al lui Georges Bear. Sigur că era vorba de un colaborator credincios, dar prudența nu strică niciodată.

Tarik Hamadi descoperise toată afacerea. Mizerabila de Pamela Blazer era la Bruxelles, în timp ce Fatima Hawâtmeh o aștepta la Viena! Iar blegul de Georges Bear se întâlnise cu ea... Fără să-i sufle o vorbă... Irakianul încerca să-și dea seama ce se putea întâmpla. Conversațiile surprinse erau clare. Din partea lui Bear era o chestiune pur sexuală. Fusese un imbecil când îi oferise o asemenea distracție la Viena! Primul lui reflex fusese să trimită doi "băieți" ia Georges Bear ca să-l lichideze. Numai că nu se putea atinge de el fără acordul lui Saddam Hussein în persoană. Iar ca să-l obțină, trebuia să explice cum dăduse greș. Ceea ce putea avea consecințe foarte grave pentru el. Consecințe sub formă de spânzurătoare...

Era mai bine să încerce să spele rufele murdare în familie. Privi spre masa verde a pădurii Cambre, spunându-şi că, dacă nu se putea atinge de Georges Bear, nimeni nu-l oprea să o lichideze pe Pamela Blazer şi pe agentul de la CIA. Atâta vreme cât agenţii americani nu intrau în contact direct cu Georges, nu era nici un pericol.

Formă numărul delegaţiei irakiene de la OPEC din Viena şi lăsă un ordin în arabă. Fatima Hawatmeh urma să vină de urgenţă la Bruxelles.

Abia trecuseră douăzeci de minute. Se grăbea însă la întâlnirea cu Georges Bear. Mercedesul negru îl aştepta jos. Se aşeză pe bancheta din spate, gânditor. Cine erau oare adversarii lui? Ibrahim Kamel fusese împuşcat iar Selim strangulat. Era deci în acţiune serviciul operativ al unui mare Oficiu de spionaj. Iar noua complicaţie era Pamela Blazer care ştia acum că erau pe urmele ei pentru a o lichida. Oare vorbise cu Georges Bear despre asta?

Maşina intră pe strada Langeveld pentru a ajunge la şoseaua Waterloo şi de acolo la micul lac din apropierea pădurii Cambre. La această oră a dimineţii nu era nici ţipenie prin preajmă. Observă maşina Audi neagră cu Georges Bear la volan. Acesta coborî şi veni în Mercedes, vizibil îngrijorat.

— Ce se întâmplă? întrebă el. Avem foarte mult de lucru în dimineaţa asta. Şi dacă vreţi ca totul să fie gata...

— Se întâmplă lucruri grave, spuse Tarik Hamadi. Te-ai întâlnit cu fata de la Viena, Pamela Blazer.

Prins pe picior greşit, Georges reacţionă ca un licean. Niciodată irakianul nu îi vorbise pe un asemenea ton. Era brutal, iar el nu-i înţelegea furia. În definitiv, prin el o cunoscuse pe fată.

— Da, recunoscu el. Mi-a telefonat spunându-mi că vine la Bruxelles. Am cinat împreună ieri seară.

— Şi...

Georges Bear nu răspunse. Jenat şi stupefiat. În faţa nedumeririi lui, Tarik Hamadi se hotărî să-i spună adevărul.

— Uite ce e... Cu fata asta e o mare problemă, explică el. A fost deturnată de americani de la scopul iniţial. Nu ştiu cine, CIA sau FBI-ul.

La auzul cuvintelor FBI, Georges simţi că i se răcesc mâinile, amintindu-şi o zi din 1979, în care oamenii de la FBI veniseră în biroul lui şi îl acuzaseră că vânduse 60 000 de obuze de 155 mm Africii de Sud care se afla sub embargou. Puţin mai târziu, Curtea federală din Vermont îl condamnase la patru luni de închisoare.

Dezgustat şi falit îşi părăsise locurile de origine şi venise în Europa. Se reculese şi îi spuse lui Tarik Hamadi:

— FBI-ul nu are ce să-mi facă! Nici măcar nu mai sunt cetățean american și în Belgia ei nu au nici o putere.

— Bineînțeles, recunoscu Tarik Hamadi. Dar te pot da pe mâinile israelienilor. Și știi foarte bine ce s-ar întâmpla... Poate un accident, ca la Cairo...

Cu un an înainte, un inginer englez care lucra pentru irakieni zburase pe fereastră ca din întâmplare și se făcuse praf cu cincisprezece etaje mai jos. Era un "accident" semnat Mossad... Georges Bear îl privi pe Tarik Hamadi cu încăpățânare.

— Și chiar sunteți siguri că fata asta lucrează pentru americani? Nu mi-a pus nici o întrebare.

— Ai dus-o acasă?

— Nu.

Tarik Hamadi respiră ușurat, fără să-și facă însă prea mari iluzii. Pamela Blazer nu putea să fie singură la Bruxelles. Va trebui să-și procure lista clienților de la Amigo ca să se lămurească. Era de preferat ca Fatima Hawatmeh să vină cât mai repede. Dacă reușea să elimine echipa de la CIA, se putea declara mulțumit.

— Să nu te mai întâlnești cu Pamela Blazer sub nici o formă, ordonă el. Și oricum, trebuie să schimbăm locurile foarte repede.

— Imediat? tresări Georges Bear.

— Chiar ai chef să-ți termini zilele cu un glonte în cap? În ziua în care vor afla că lucrezi pentru noi, ești un om mort!

— Dar treaba nu-i privește deloc, protestă Georges Bear. Irakianul ridică din umeri.

— Se întâmplă că ăștia ne consideră cei mai de temut dușmani ai lor. Asta e!

Georges Bear nu răspunse, cufundat în gânduri. Nu îndrăznea să-i mărturisească că fusese lovit chiar în inimă de șugubățul zeu Cupidon și că se îndrăgostise nebunește de Pamela Blazer. Și că nu avea nici un chef să meargă în Irak.

— Și cum vrei să mă scoți de aici? întrebă el.

— Prin Rotterdam și cât mai curând posibil.

— Bine, spuse Georges, o să mă pregătesc.

Pusese deja mâna pe portieră. Tarik Hamadi îl reținu.

— Trebuie să-ți organizez protecția. Începând de astăzi, doi dintre oamenii mei vor fi tot timpul în preajma ta.

Georges Bear coborî din Mercedes și se urcă la volanul mașinii sale, pradă unor sentimente, contradictorii. Revelațiile făcute de Tarik Hamadi

îl înspăimântau. Şi, în acelaşi timp, era hotărât să se întâlnească din nou cu Pamela Blazer, cu orice risc.

Era foarte simplu. Nu se gândea decât la ea şi la ceea ce simţise cu o zi înainte. În mod cu totul brutal, vechiul lui vis de inginer, vis ce era pe punctul de a se realiza, i se păru lipsit de importanţă faţă de cucerirea pe care o făcuse în persoana sublimei Pamela Blazer.

* * *

Revenit în biroul său, Tarik Hamadi îşi aprinse o ţigară, pradă angoasei. Simţise reţinerea lui Georges Bear când îi vorbise de plecarea în Irak. Imbecilul ăsta se legase prea tare de Pamela Blazer. Era un motiv în plus să o lichideze!

* * *

Şeful staţiunii de la Bruxelles privea metrii de hârtie ce se revărsau din telex. Venise şi Jack Ferguson de la Viena. Morton Baxter, şeful de la Bruxelles, se uita la Malko cu o privire stranie. Nu se simţea deloc în apele lui.

— Aţi descoperit o dinamită. Şi când mă gândesc că toate astea se întâmplă sub nasul meu!

Trecu un îngeraş plăpând, făcând o reverenţă, oripilat de atâta incompetenţă...

— Cine este Georges Bear? întrebă Malko.

— Să-ţi spun mai întâi despre maşina Audi de culoare neagră. Este înregistrată pe numele unei societăţi, *Cosmos Trading Corporation*, care se află pe strada Stalle, din Bruxelles, la numărul 57. Am studiat în amănunt problema şi am descoperit că, în realitate, societatea se află la Delaware, din 1986. FBI-ul ne-a comunicat în dimineaţa asta numele principalilor ei acţionari. Cel mai important se numeşte Georges Bear. Adică amicul Pamelei. Iar el locuieşte chiar la adresa indicată de Chris Jones.

— Deci ăsta este omul nostru...

— Şi cu ce se ocupă?

— Uite, citeşte...

Malko luă bucata pe care i-o întindea.

Georges Bear, născut la 5 martie 1932, în Ontario. Ofiţer artilerist în armata canadiană. A lucrat, începând din 1960, la proiectul unui tun uriaş care a reuşit să expedieze un satelit la 180 km altitudine. În urma acestei experienţe, a obţinut cetăţenia americană. După care s-a ocupat de un proiect şi mai extraordinar: un tun uriaş, cu o lungime de cincizeci de metri, capabil să expedieze la 400 km distanţă încărcături chimice

sau nucleare cu o viteză inițială de trei ori mai mare decât viteza sunetului. În pofida precedentului său succes, guvernul american îi taie creditele pentru acest proiect, descoperind între timp metoda mai eficientă a rachetelor. Pentru a supraviețui, Georges Bear scoate atunci la iveală un tun de 155 mm ultramodern, cu bătaie foarte lungă și începe să îl vândă în lumea întreagă. Atunci au început necazurile. A făcut târg cu Africa de Sud, care pe atunci se afla sub embargou și le-a livrat tunuri și muniție. FBI-ul a început să-l caute. A fost arestat, judecat și condamnat la patru luni de închisoare într-un penitenciar din Pennsylvania. După ispășirea pedepsei, părăsește Statele Unite și renunță la cetățenia americană. Este depistat în Austria unde, în 1984, livrează Iranului 200 de tunuri de 155 mm și 150 000 de obuze speciale, pentru o sumă de 600 milioane dolari. Dar tranzacțiile se întrerup brusc, în urma descoperirii a 56 de tunuri în portul iugoslav Kardeljevo. Din momentul acela i s-a pierdut urma.

Malko așează telexul pe masă. Acum, tot ceea ce se petrecuse în ultimele două săptămâni apărea într-o lumină nouă. După ce colaborase cu Africa de Sud și Iranul, Georges Bear avea un nou client, Irakul.

— Aparent și-a schimbat gusturile, observă el. Noroc că irakienii nu sunt ranchiunoși.

— Sunt niște tipi pragmatici, conchise Morton Baxter. Dar trebuie să le facă niște servicii extraordinare, ca irakienii să îi ierte colaborarea cu dușmanul lor ereditar.

— Să fi reluat în lucru proiectul supertunului? întrebă Malko. Să fie oare toată povestea legată de afacerea cu krytronii?

— În momentul în care posezi bombe atomice, trebuie să ai și cu ce să le lansezi, remarcă americanul.

— Dar irakienii au deja avioane speciale și rachete.

— Sunt prea vulnerabile, obiectă Morton Baxter. Controlul radar al israelienilor este printre cele mai bune din lume și chiar noi le-am pus la dispoziție o stație *AWACS*. Au în permanență interceptoare gata să decoleze din deșertul Naghev. Astea sunt capabile să oprească orice avion de vânătoare.

— Dar cu un tun de 155 mm pot fi expediate și obuze nucleare, remarcă Malko.

Americanul clătină din cap.

— În nici un caz. Irakienii nu sunt capabili să miniaturizeze în asemenea măsură armele nucleare. Iar tunurile lor de 155 mm bat numai până la 80 km.

— Și dacă Georges Bear îi ajută să-și fabrice rachete?

— Au deja. Sovieticii le-au furnizat rachete SCUD pe care le-au

ameliorat şi le-au mărit performanţele. Sunt un fel de vectori care bat peste 300 km.

— Păi astea le-ar ajunge ca să lovească în Israel...

— Da, numai că aceste rachete sunt reperabile prin sistemul anti-rachetă *Patriot*. Nu au cum să ajungă la ei pentru că sunt relativ lente şi nu prea moderne.

— Deci trebuie să fie vorba de tunul uriaş, conchise Malko, care le-ar permite să lovească Israelul cu încărcături nucleare, graţie progreselor lor în acest domeniu. Asta ar explica foarte bine eforturile pe care le-au făcut irakienii pentru a nu fi descoperite legăturile lor cu Georges Bear.

Şeful staţiunii îi adresă o privire pătrunzătoare.

— Este posibil, dar trebuie să fim siguri. Şi să descoperim cu orice preţ în ce stadiu se află. Compania *Cosmos Trading Corporation* are birouri la Bruxelles. Acolo trebuie să se afle secretul colaborării cu Irakul. Trebuie descoperit. Nu putem să contăm decât pe noi înşine...

— Adică pe mine, remarcă perfid, Malko.

— Şi pe prietenii noştri Chris şi Milton, îl corectă Morton Baxter. Afacerea asta are o prioritate absolută.

— Şi dacă l-am răpi pe acest Georges Bear? sugeră Chris Jones. L-am putea duce undeva şi am afla încet-încet tot ce are în cap...

Sugestia nu a fost primită cu entuziasm... Şeful staţiunii de la Bruxelles tresări puternic.

— Avem şi noi limitele noastre peste care nu putem trece. Nu suntem sălbatici iar belgienii sunt destul de suspicioşi. Vă sfătuiesc să vă interesaţi îndeaproape de *Cosmos Trading Corporation*. Chris Jones e maestru în violarea încuietorilor...

Chris îşi plecă ochii foarte pudic, dar Malko îl corectă:

— Numai că în spatele încuietorilor trebuie să fie oameni, care nu ne vor lăsa să ne învârtim pe acolo cum vrem noi.

Morton Baxter îşi luă un aer degajat.

— Dacă acolo nu sunt belgienii, puteţi să vă duceţi liniştiţi.

Milton Brabeck se întristă brusc.

— Doar n-o să cerem paşaportul înainte de a le trage un glonte între ochi...

— Din punct de vedere fizic, există nişte diferenţe vizibile cu ochiul liber între un irakian şi un flamand, spuse Malko. Cred că asta a vrut să spună domnul Baxter.

— Exact, confirmă şeful staţiunii, liniştit în faţa unei înţelegeri atât de

perfecte din partea colaboratorilor săi. Încercați totuși să nu declanșați un război autentic.

— Ei, dacă îl câștigăm, nu mai are nici o importanță, murmură Chris Jones printre dinți.

Malko se gândea în continuare la problemele pe care le avea.

— Voi continua să-l abordez pe Georges Bear prin intermediul Pamelei Blazer. Poate ajungem la niște mărturisiri interesante. O întrebare. Veți dezvălui israelienilor identitatea și rolul lui Georges Bear?

— Hotărârea nu-mi aparține, răspunse cu prudență șeful stațiunii. Langley va decide. Sau poate chiar Casa Albă. În ce ne privește, trebuie să păstrăm secretul.

— Și să încercăm să le cunoaștem pe cele ale lui Georges Bear.

Capitolul XII

Malko rula încet cu mașina pe strada Stalle, în cartierul Uccle. Elegantele reședințe rămâneseră în urmă și se afla acum într-un fel de sat urbanizat, după care drumul continua, desfundat, pe lângă felurite clădiri și birouri. Chris Jones arătă cu mâna spre o clădire din sticlă și beton, puțin mai retrasă, pe un fel de ridicătură.

— Acolo este!

Geamurile verzui ale primelor două etaj reflectau soarele. Erau blindate. Malko se opri ceva mai departe, într-un parking, apoi se întoarse spre Milton Brabeck.

— E rândul tău, Milton.

Îmbrăcat într-o uniformă a lucrătorilor de la compania de gaze belgiană, gorila arăta superb. Își luă sacoșa în care avea chiar și un Magnum 357 și o porni spre numărul 61, într-o primă recunoaștere. Pătrunse cu ușurință în hol și cercetă tabloul cu locatari. *Cosmos Trading Corporation* ocupa primele două etaje. Milton urcă în ascensor și ajunse pe un mic palier. O cameră de luat vederi era plasată deasupra unei uși blindate, dublate de un dispozitiv de securitate cu infraroșii... Încuietoarea era cu cod și pe perete se afla un mic difuzor, chiar lângă ușă. Apăsă pe sonerie, nu auzi nimic, dar peste câteva moment o voce cavernoasă întreabă:

— Cine este?

— De la gaze.

— Mergeți la portar.

Și comunicația se întrerupse. Era, fără îndoială, observat prin vizorul de pe ușă. Mai sună o dată și vocea repetă, fără să se enerveze:

— Mergeți la portar. Noi nu primim decât anunțați dinainte.

Nedorind să trezească bănuieli, Milton plecă și luă ascensorul, până la subsol. În boxele marcate CTC se aflau garate mai multe mașini. Toate înmatriculate în Belgia. Încercă ușa de serviciu. Era blindată și încuiată solid... Când se întoarse la Malko, era destul de descurajat.

— E un veritabil seif chestia asta, anunță el. Nici nu poți să-ți dai seama ce este înăuntru. La etajul al treilea însă, birourile sunt normale.

— Ne întoarcem la hotel, propuse Malko. Trebuie să ne pregătim foarte serios.

La hotelul *Amigo* o găsiră pe Pamela lipită de televizor în camera ei, sub supravegherea lui Elko Krisantem. În cele din urmă, părea că se resemnase. Încercase, în zadar, să-l caute pe logodnicul ei dispărut la balul costumat. Și pentru că Mandy Brown nu dădea nici un semn de viață, concluzia era lesne de tras...

— Ai primit vreo veste de la Georges Bear? întrebă Malko.

— Nu, răspunse ea. Să-l sun eu?

— Mai așteptăm și mâine, spuse Malko.

Probabil că irakienii reacționaseră. El își dădea seama că nu putea conta pe inginerul canadian să-i ajute. Nu rămânea decât metoda brutalității.

— Acționăm în noaptea asta, le spuse celor două gorile.

* * *

Malko se dădu la o parte din fața ușii ascensorului pentru a face loc unei foarte frumoase femei blonde, cu o poșetă din piele de crocodil verde.

— La ce etaj mergeți? întrebă el.

— La șase.

Vocea era ușor cântată, excitantă, distinsă. Puțin în căutarea unei aventuri. El apăsă pe butonul etajului șase. Peste câteva secunde, necunoscuta începu să surâdă cu buzele ei groase și spuse cu o voce plină de regret, băgând mâna în poșeta întredeschisă.

— Scuzați, nu mă pot abține să nu fumez.

Fără această frază banală, Malko nu s-ar fi îndoit de nimic. Dar frumoasa necunoscută avea dreptul să fumeze, dacă o dorea. De ce să-i ceară permisiunea? Foarte atent, urmări mișcarea mâinii drepte, a femeii.

Aceasta ieși din poșetă, ținând nu un pachet de țigări, ci un tub negru, asemănător unui stilou... Dar nu avu timp să-l îndrepte spre Malko.

Cu o lovitură fulgerătoare, el îi izbi mâna de peretele ascensorului, iar ea scăpă arma, cu un țipăt de durere. Într-o fracțiune de secundă, frumoasa femeie senzuală se transformă într-o viperă, hotărâtă să ucidă, cu privirea plină de ură.

Malko reuşi să-i imobilizeze ambele mâini, dar ea îl lovi cu piciorul, reuşind să zgârie vopseaua ascensorului. Din tocul pantofului îi ieşea un ac lung, fără îndoială, otrăvit. Malko reuşi să pareze loviturile cu foarte mare greutate, din cauza spaţiului restrâns. Încercă să o lovească puternic de câteva ori, dar fără rezultat. Necunoscuta era expertă în lupta corp la corp şi ştia să evite toate capcanele. Se luptau amândoi, fără un sunet, când ascensorul ajunse la etajul şase şi uşile se deschiseră.

Malko avu impresia că iese dintr-o cuşcă plină cu şerpi veninoşi. Cu un ultim efort, o respinse pe necunoscută şi o luă la fugă sub privirile consternate ale unei cameriste.

Îşi trase pistolul extra-plat din centură, dar uşile ascensorului se închiseseră deja. Porni în goană pe scări şi ajunse jos în momentul în care un grup de japonezi se înghesuiau în lift. Întrebă portarul care îl confirmă că o doamnă elegantă tocmai plecase cu un taxi... Era o clientă a hotelului. Pentru 1000 de franci belgieni, obţinu numărul camerei, 321. Nu-i rămânea decât să se ducă să-l caute pe Chris Jones.

* * *

În camera 321 nu găsiră mare lucru, în afara unei valijoare metalice pe care Chris o mirosi ca un câine de vânătoare.

— Mai bine o trimitem la TD, spuse el. În mod sigur e protejată cu explozibil. Prea e la vedere, ca să fie o treabă obişnuită.

Luară valijoara. Malko era totuşi impresionat. Irakienii făceau eforturi disperate pentru a-i împiedica să le descopere secretul. Avea deci pe urmele lui toată forţa reunită a unui mare Serviciu de spionaj. Ca să-şi revină din emoţiile încercate, merse la bar şi ceru o votcă. Peste un minut, fu chemat la telefon. Era vocea cavernoasă a şefului staţiunii CIA din Bruxelles.

— S-ar putea să primeşti o vizită, anunţă el. Israelienii au obţinut permisiunea să participe la ancheta noastră, după ce s-au tăvălit în lacrimi, pe jos... Aşa că, fiţi atenţi...

— Trebuie să le spun totul?

— Cât mai puţin cu putinţă. Ei ştiu acum numele lui Georges Bear şi adresa lui. Dar nu ştiu nimic despre existenţa Pamelei Blazer.

Între irakieni şi israelieni, situaţia risca să devină insuportabilă.

— Şi Serviciile secrete belgiene? întrebă Malko.

— Abia îşi târâie picioarele. Pretind că *Cosmos Trading Corporation* nu se ocupă cu afaceri ilegale. Dar în ţara asta, dacă nu-l scuipi pe rege, aproape orice altceva este legal...

— O să acționăm în seara asta, spuse Malko. Să rămâi pe lângă telefon. În cazul în care...

Milton Brabeck intrase în clipa aceea cu o valiză enormă.

— Cred că stăm bine, spuse el. În afară de o bazuka, am tot ce ne trebuie.

* * *

În timpul nopții, strada Stalle era pustie. Cei patru bărbați opriră Mercedesul într-o parcare apropiată de clădirea în care se afla CTC. Împrejurimile erau ușor luminate și reușiră să intre fără probleme în subsolul clădirii.

Nu era nici o mașină. Teoretic, clădirea ar fi trebuit să fie goală. Urcară cu liftul până la etajul trei, unde se afla o companie de asigurări. Chris și Milton își ridicară mânecile și își scoaseră ustensilele, ajutați de Elko. Fierăstraie, găuritoare, șurubelnițe, foarfeci pentru oțel...

Se puseră pe treabă, decupând mai întâi podeaua. Apoi, Chris Jones apucă o mașină de găurit enormă și făcu o gaură vertială în podea. Mașinăria era aproape silențioasă. În curând reuși să facă o deschidere corespunzătoare. Chris Jones luă atunci un fir lung, terminat cu un fel de pară roșie și îl lăsă ușor prin deschizătura făcută. Dădu apoi drumul unui rezervor lunguieț, plin cu un gaz somnifer. Se auzi un fâsâit slab și încăperile de dedesubt se umplură cu gazul respectiv. Nimeni nu putea să reziste fără o mască de gaze pe față. Iar efectul dura cam jumătate de oră.

Așteptară în tăcere. Apoi Milton Brabeck trecu prin gaură o umbrelă din plastic tare, pentru a culege molozul, iar Chris începu să perforeze planșeul. Elko avea grijă să elimine resturile din beton. Lucrau în tăcere, supraveghind pe rând intrarea în imobil, printr-una din ferestre.

Chris Jones pătrunse primul în încăperea de dedesubt, cu masca de gaze pe figură, cu pistolul în mâna stângă și mașina de găurit în dreapta. Malko și Milton îl urmară, echipați în același fel. Parcurseră rapid primele încăperi. Birourile erau enorme, cu mai multe ateliere consacrate desenatorilor, iar altele cu mai multe computere ultramoderne. Într-un salon, în apropierea intrării, găsiră două corpuri întinse. Erau doi irakieni, dotați cu câte un Skorpio, gazați.

În biroul central, Malko găsi ceea ce căuta, un seif.

Chris Jones se și afla în fața lui, cu toate ustensilele pregătite. Își puse un stetoscop la urechi și începu să lucreze cu prudență. Liniștea era impresionantă. Ridică capul.

— O să cam dureze, spuse el. Poate doar să-l aruncăm în aer. Dar în cazul ăsta, nu promit nimic.

— Avem doar o jumătate de oră la dispoziție, îi aminti Malko. Gazele se împrăștiau. În timp ce Chris își începea munca laborioasă de chirurg, Malko parcurse birourile, în căutarea unor documente interesante. Găsi ceva într-un alt birou în care Milton Brabeck sparse toate sertarele. Era o organigramă a diferitelor societăți din mai multe țări, toate legate de *Cosmos Trading Corporation*. Erau acolo și Grecia, Franța, Marea Britanie, Olanda, Chile...

Se întoarseră în sala unde se afla seiful. Chris Jones, transpirat din cap până în picioare, meșterea în continuare.

— Mai am cam o jumătate de oră, anunță el.

* * *

Unul dintre agenții de securitate de la Ambasada Irakiană tresări puternic observând un beculeț roșu ce se aprinse pe panoul de control. Erau acolo repertoriate toate punctele sensibile aflate sub supraveghere. Fără să ezite, ridică receptorul și formă numărul lui Tarik Hamadi.

— Ce mai este? întrebă "diplomatul".

— E o problemă pe strada Stalle, anunță gardianul de securitate. Alarma volumetrică anunță o spargere.

Tarik Hamadi se ridică în pat, simțind o gheară în dreptul inimii ca un început de infarct. Acolo se aflau secretele cele mai importante. Dacă ajungeau în mâinile adversarilor, putea să iasă o veritabilă catastrofă. Își privi ceasul. Era unu și jumătate.

— Treziți-l pe Aziz și pe ceilalți, ordonă el. Vin și eu imediat.

O duzină de oameni înarmați dormeau noaptea în subsolul ambasadei. Nu avea rost să-l prevină pe Georges Bear și să-l sperie inutil. Se sculă și se îmbrăcă în cea mai mare viteză. Se știa că și un curent de aer putea să declanșeze alarma în birourile de la CTC. Sigur că ar fi putut să cheme poliția. Dar spera să se folosească de acest prilej și pentru a se debarasa de agentul de la CIA.

* * *

Elko Krisantem observă o siluetă are se deplasa cu viteză dinspre parking și se apropia de clădire. Era clar, silueta provenea din mașina care venise foarte încet pe stradă, cu câteva minute mai înainte. Elko se lăsă prin gaura practicată în planșeu și alergă la camera unde era seiful.

Ajunse în momentul în care Malko şi Chris extrăgeau un teanc de hârtii sub paza lui Milton.

—Vine cineva! anunţă el.

Cele două gorile înghesuiră prada în doi saci de plastic. Se gândiseră să iasă pe uşă, dar acum era imposibil.

— Chris, uşa, strigă Malko.

Chris Jones se repezi. În mai puţin de un minut lipi o încărcătură de explozibil pe uşa blindată, explozia urmând să se declanşeze printr-un detonator. Era suficient să se deschidă uşa şi totul să zboare în aer.

Malko, Milton şi Elko cărau sacii. Aproape terminaseră, când se auzi o explozie puternică ce zgudui întregul imobil. Ceilalţi sosiseră. Malko şi Milton urcaseră deja în biroul companiei de asigurări. Chris Jones, ajutat de Elko, începu să se cațăre pe scara de frânghie aruncată prin gaura din tavan. Auziră paşi grăbiţi, exclamaţii şi deodată apăru un mustăcios cu un pistol Beretta în mână. Elko era invizibil, ascuns în spatele uşii. Îl văzu doar pe Chris. Turcul îşi duse mâna la centură şi nu găsi nimic. Într-o fracţiune de secundă realiză că îşi lăsase Astra la etajul de deasupra. Privi în jur şi observă una dintre maşinile de găurit pe care le folosiseră la spargerea seifului. Cu o singură mână apucă aparatul, îi dădu drumul şi îl împinse spre irakian, înfigându-i-l în burtă. Omul scoase un ţipăt cumplit. În câteva secunde era fixat ca un fluture în vârful unui ac. Ţipătul se sfârşi într-un horcăit inuman... Elko dădu drumul maşinăriei şi se repezi la scara de frânghie.

* * *

Tarik Hamadi contempla seiful deschis cu ochii injectaţi de sânge. Era mult mai rău decât îşi putuse imagina. Doi dintre oamenii lui fuseseră sfârtecaţi în explozia uşii, iar al treilea era în agonie. Ceilalţi aşteptau, neputincioşi. Nu reuşea să înţeleagă cum pătrunseseră adversarii săi în birourile acelea păzite ca la Fort-Knox. Abia când deschise uşa de la toaletă descoperi misterul.

Cu oamenii care îi mai rămăseseră, se repezi pe scară pentru a încerca să-i mai surprindă pe hoţi. Dacă putea...

* * *

Sirena unei maşini de pompieri se auzea foarte aproape. Chris Jones se întoarse şi văzu câţiva oameni ieşind din imobil pe urmele lor. Se auzi o rafală de armă automată şi mai multe gloanţe şuierară în jurul

lor. Milton Brabeck care îl aştepta, îl împinse spre o zonă de întuneric. Din fericire, sosea maşina pompierilor, iar irakienii fură nevoiţi să se retragă. Când belgienii ajunseră la faţa locului, nu mai găsiră pe nimeni. Doar intrarea sfârtecată de o explozie, un seif uriaş gol şi o gaură în tavan... Plus câţiva morţi...

Căpitanul pompierilor clătină din cap, uluit.

— Este pentru prima oară când văd un apartament devastat de hoţi şi făcut praf în urma unei explozii declanşate dinăuntru... Cred că aştia erau nebuni...

Capitolul XIII

Georges Bear contempla siderat seiful gol din biroul său. Tarik Hamadi se lupta cu propria furie, trăgându-şi într-una mustăţile şi încercând să se abţină să nu-i sară de gât inginerului canadian. Imprudenţa lui era baza acestei catastrofe. Un întreg edificiu atât de bine protejat până atunci, luni întregi de aranjamente secrete ! Chiar Serviciile secrete britanice, care mirosiseră o parte din adevăr, hotărâseră să nu se amestece pentru a se răzbuna pe iranieni şi pentru că Irakul pentru ei era un partener comercial foarte important. O firmă britanică îi ajutase pe irakieni să-şi construiască prima uzină de gaz binar ucigător. Iar efectele fuseseră constatate pe pielea bieţilor kurzi...

— Ce aveai în seiful ăsta? întrebă Tarik Hamadi, încercând să-şi facă puţin curaj.

— Tot, mărturisi Georges Ber. Doar mi se spusese că era locul cel mai sigur.

Tarik Hamadi simţi că-i fuge pământul de sub picioare. Acum era o problemă de câteva ore. Din fericire, catastrofa se întâmplase destul de târziu, dar adversarii lor puteau încă să le facă foarte mult rău.

— Nici nu mai poate fi vorba să rămâi la Bruxelles, îi spuse el lui Georges Bear. Trebuie să dispari imediat, aşa cum am hotărât.

— Dar nu am termint aici, protestă inginerul canadian. Mai sunt multe lucruri de verificat la livrare şi trebuie să selecţionez programele informatice pe care le iau cu mine.

Irakianul respinse toate argumentele.

— În momentul în care ăştia vor şti ce s-a aflat în seif, se declanşează o catastrofă. Nu trebuie să mai fii aici sub nici o formă. Cât despre livrare, ultimele elemente vor sosi poimâine, cel mai târziu. Sunt pe drum deja. Şi nu cred că vor fi în stare să le intercepteze. Pregăteşte-te de plecare rapid.

Pentru prima oară, Georges Bear înfruntă privirea irakianului.

— Dacă e să plec, o iau pe Pamela Blazer cu mine...

Tarik Hamadi simţi că i se urcă sângele la cap. Era clar că inginerul nu dădea doi bani pe tot ce îi spusese! Privirea i se întunecă, dar reuşi să se stăpânească şi spuse cu o voce foarte calmă:

— Cred că ți-ai pierdut mințile! După toate câte ți le-am spus... Fata asta a trecut de partea americanilor. Este cea mai mare dușmancă a noastră în clipa asta...

— Cred că vă înșelați, continuă inginerul. Și oricum, dacă vine cu noi, nu mai are cum să trădeze. Ajunsă în Irak nu mai are cu cine să ia legătura... Și o să aveți grijă de ea...

Era un argument valabil. Tarik Hamadi își spuse că era într-o situație atât de gravă, încât nu mai avea rost să adauge încă un motiv de suspiciune. Georges Bear era leșinat după fata asta. Și puteau foarte bine să o lichideze în Irak, cu cea mai mare discreție.

— Bine, admise el împăciuitor. Cu o singură condiție. Să nu-i spui nimic înainte. Îi dai o întâlnire și plecați la Rotterdam. După ce o urcăm pe vapor, nu mai poate fi periculoasă.

— Perfect, spuse George Bear. O să am grijă de toate. Dar trebuie să verific mai întâi ultimele livrări, ca să pot fi liniștit.

* * *

— Proiectul ăsta este de o gravitate ieșită din comun!

Richard Wolleger, inginer specialist în armament, atașat la Cartierul general al forțelor NATO, fusese convocat de urgență la Bruxelles. Citise și consultase cu mare atenție toate hârtiile extrase din seif. Fuseseră aduși mai mulți agenți speciali, experți în decodarea documentelor. În cealaltă încăpere, alți agenți de la Serviciul Secret al NATO telefonau în toate direcțiile ca să verifice punct cu punct tot ceea ce conțineau documentele.

Instalat la biroul său, Morton Baxter, șeful stațiunii CIA, scria telexuri către Washington cu toată viteza de care era capabil. Unul dintre adjuncții săi pătrunse în birou și anunță cu o voce descurajată:

— Am vorbit cu compania *Forges Waltre Somers*, din Birmingham. Au livrat deja patruzeci și opt din cele cincizeci și două de elemente comandate de Cosmos Trading Corporation. Este vorba de tuburi de oțel cu diametrul de 480 mm și cu o lungime de cinci metri fiecare. Contractul a fost semnat în urmă cu doi ani pentru suma de 1,6 miliarde dolari. Ei credeau că este vorba de elemente pentru conductele de petrol.

Richard Wolleger ridică din umeri.

— Ori sunt tâmpiți ori mincinoși! Cine dracu a mai văzut conducte de petrol făcute din asemenea oțel! Astea permit mișcări laterale până la 60 de grade. Așa ceva nu este necesar pentru o conductă! Și, în plus, tuburile astea pot rezista la presiuni enorme, care nu au nimic de a face cu presiunile la care trebuie să reziste o conductă petrolieră!

Amărât, Morton Baxter se apucă să mai redacteze o telegramă. Din zorii zilei o țineau tot așa.

— Ei? Ați ajuns la o concluzie? îl întrebă Malko pe Morton Baxter.

Șeful stațiunii ridică spre el o față tristă și obosită, cu pungi sub ochi.

— Da. După analiza documentelor pe care ni le-ai adus, reiese clar că Georges Bear a conceput pentru Irak un supertun, față de care tunurile din Navarone sunt niște scobitori nenorocite. E o mașinărie capabilă să lanseze rachete la o distanță de peste 400 km, cu o viteză inițială care le transformă în proiectile balistice imposibil de interceptat de către sistemul antirachetă israelian.

— Și la ce stadiu de construcție se află?

— În stadiul final! Este o operațiune care durează de mai bine de doi ani, condusă pe sub nasul tuturor serviciilor secrete din Europa. Georges Bear a conceput jucăria, apoi a comandat prin toată Europa piese separate pentru acest tun sinistru, sub diverse paravane. Material de foraj conducte petroliere, piese pentru mașini-unelte.

— Și cum naiba de nimeni nu și-a dat seama? întrebă Malko.

Americanul își frecă degetul mare de arătător într-un gest foarte elocvent.

— În proiectul ăsta au fost investite sute de milioane de dolari care au intrat în conturile unor firme europene, cel mai adesea, falimentare. Normal că au preferat să nu pună întrebări.

— Și israelienii?

— Nici ei nu s-au prins de nimic. Nu au prea multe legături cu mediile industriale din Europa și nu era vorba de trafic cu material de război. Teoretic, toate bucățile astea de oțel aveau o destinație civilă.

— Adică vrei să spui că sunt mai multe tunuri?

— Da. După documente reiese că ar fi trei. Tuburile sunt deja la loc sigur, în amplasamente secrete, nu departe de frontiera iordaniană, îndreptate spre Israel. Sunt testate mai întâi la Karbala, unde irakienii au un enorm complex industrial de fabricare a rachetelor. Este proiectul 395. Tot acolo este testat și combustibilul solid destinat să propulseze proiectilul supertunului. Bucățile de tuburi care nu au fost încă livrate sunt doar piese de schimb...

Irakienii jucaseră tare... Malko se gândi din nou la elementul cel mai importat al acestei istorii înspăimântătoare.

— Și krytronii?

— Erau elemente ce le lipseau irakienilor pentru a fabrica proiectilele nucleare destinate supertunului lui Georges Bear. Dar chestiile astea nu apar în documente. Trebuie doar să construim ipoteze. Din păcate, mai mult decât adevărate... Prin combinarea invenției lui Georges Bear cu focoasele acelea nucleare, Irakul poate să distrugă Israelul dintr-o singură lovitură de tun. Nu uita că este o țară foarte mică. Nici nu sunt patruzeci de kilometri între Tel Aviv și Ierusalim... Iar ceea ce se întâmplase cu kurzii, atacul chimic la care fuseseră supuși, dovedea că

Saddam Hussein nu se dădea în lături de la nimic. Acum, toată afacerea ieșea la lumină. Irakul reușise să își procure elementele pentru o bombă atomică și vectorul transportor necesar.

— Nu cred că israelienii se vor lăsa mai prejos, obiectă Malko. Dacă irakienii îi tratează cu proiectile nucleare, vor riposta și vor rade Irakul de pe hartă.

Șeful stațiunii CIA făcu un gest neputincios.

— Orientul Mijlociu este pentru noi un univers irațional. Irakul este o dictatură feroce, condusă de un singur om, Saddam Hussein, care vrea să fie liderul principal al acestei părți din lume. Chiar cu prețul a sute de mii de vieți omenești. Este prețul pe care vrea să-l plătească pentru a intra ca un erou legendar în folclorul irakian și poate chiar în cel arab, în general. Este tot ce își dorește.

Malko nu mai spuse nimic, știind că americanul avea dreptate. Irakul purtase un război absolut stupid împotriva Iranului, din ură, război ce îl costase un milion de morți. Iar acum se pregătea să lovească Israelul... Nu reușea să înțeleagă cum fusese posibil ca un proiect atât de exploziv să fie desfășurat fără ca Serviciile secrete occidentale să prindă de veste. Morton Baxter parcă îi ghici gândurile și continuă:

— În documentele pe care le-ai adus, am găsit dovada implicării unei firme de explozibil. Ăștia nu puteu să nu-și dea seama, dar au înghițit gălușca pentru că erau în pragul falimentului. Și trebuie să mai fie destui în aceeași situație...

Era de-a dreptul descurajator...

— Și ce ne mai rămâne de făcut în cazul acesta? întrebă Malko. Mai ales că este prea târziu...

— Mi-e teamă că nu putem face mare lucru, mărturisi Morton Baxter. Krytronii sunt la loc sigur și se pare că tot materialul necesar a fost deja livrat Irakului. Nu rămâne decât exercitarea presiunilor diplomatice de care, oricum, nu le pasă...

— Dar, dacă totul era gata, de ce s-au mai străduit atâta să ne împiedice să ajungem la Georges Bear? întrebă Malko.

— Pentru că voiau să păstreze secretul cât mai mult timp posibil. Și să lovească Israelul pe neașteptate. Este imposibil să nu le spunem israelienilor ce am descoperit. Și cu un om ca Shamir la putere, ăștia sunt în stare să atace preventiv...

— Au mai făcut așa ceva, în urmă cu câțiva ani, remarcă Malko. Când au bombardat reactorul nuclear de la Tammuz.

— Exact, numai că de data asta nu se vor mulțumi doar cu atât. Singura măsură preventivă ar fi să șteargă Irakul de pe hartă...

Americanul se ridică, epuizat.

— Mai am nevoie de câteva ore pentru o evaluare exactă a situației. Vino diseară. Acum verificăm ce se află deja la locul unde a fost livrat. Și

ne ia foarte mult timp. Patruzeci de oameni se ocupă numai de asta, în mai multe țări. Și centralizăm totul pe ordinatorul principal de la Langley.

* * *

Pamela Blazer se învârtea ca un leu în cușcă sub supravegherea lui Elko Krisantem, care avea o zgârietură lungă pe obrazul stâng. Abia intră Malko în cameră, că fata se aruncă asupra lui.

— Porcul ăsta de turc nu mă lasă să ies!

Elko îi aruncă o privire veninoasă. Tare i-ar mai fi pus șnurulețul în jurul gâtului, numai așa, ca să o bage puțin în sperieți! Fără respectul pe care i-l datora lui Malko, ar fi acționat el cum știa mai bine și nu s-ar mai fi gândit la ce o să zică lumea...

— Dar unde vrei să te duci? întrebă Malko.

— Mi-a telefonat Georges Bear că vrea să mă vadă. Se pare că are unele probleme. Îi e teamă că irakienii vor să-l răpească. Abia a reușit să scape de ei.

— Și unde se află?

— Asta nu te privește!

Malko ridică din umeri și se așeză pe pat.

— În cazul acesta, nu te miști de aici...

Pamela Blazer veni și se așeză în fața lui cu mâinile în șolduri.

— Ai impresia că nu te-ai folosit destul de mine? Tipul ăsta e nebun după mine. Și vrea să mă scoată din toată mizeria asta. Este ultima mea șansă, pentru că mizerabila aia a ta de prietenă mi-a suflat logodnicul.

Părea sinceră, dar era foarte posibil să fie manipulată cu multă abilitate.

— Bine, o să mergi la el. Dar vin cu tine, pentru că vreau să discut cu el.

Pamela Blazer se împotrivi.

— Știu eu cam ce vrei să-i spui... Să-l omori, asta vrei!

— Dar nu sunt un asasin, protestă Malko. Și, în plus, vreau să-i fac o propunere care te interesează și pe tine.

— Ce propunere?

— O soluție ca să ieșiți amândoi din afacerea asta. Ce spui?

Ea își privi ceasul și spuse cu regret:

— Mă așteaptă într-o cameră de la hotelul Hilton.

Deci nu era doar o întâlnire pentru a sta de vorbă...

— Te duc eu până acolo, îi spuse Malko. Dar nu încerca să-mi întinzi vreo cursă pentru că o să trageți ponoasele amândoi. După ce vorbesc cu el te las în pace.

Dată fiind actuala evoluție a evenimentelor, nu-și prea dădea seama ce ar mai fi putut scoate de la Georges Bear, dar merita să încerce.

Trecu în camera cealaltă, unde Chris Jones își demonta pistolul Beretta automatic. Milton Brabeck se juca de-a aruncatul săgeților la țintă, având în față, larg deschisă, o revistă porno.

— Hai, strângeți-vă jucăriile, le spuse Malko. Ieșim puțin la plimbare.

— Ei, facem cuiva de petrecanie?

— Nu încă, faceți în continuare pe dădacele. Pentru duduia pe care o iubiți atât de mult...

Amândoi mugiră ca niște lei și Malko se întrebă dacă nu cumva Pamela Blazer începuse să-i corupă în maniera ei atât de personală.

* * *

Culoarele hotelului Hilton erau pustii și liniștite. La ora aceea toți clienții erau plecați. Milton Brabeck rămase lângă ascensor pentru a evita o surpriză, iar Malko o însoți pe Pamela Balzer, alături de care pășea majestuos Chris Jones. Fata se opri în fața ușii cu numărul 645 și bătu de trei ori.

O voce nesigură răspunse după câteva clipe:

— Pamela?

— Da, eu sunt.

— Ești singură?

— Da.

Se auzi zgomotul încuietorii și ușa se întredeschise. Malko avu timp să vadă craniul chel al lui Georges Bear, înainte ca masa de mușchi numită Chris Jones să se abată ca o tornadă asupra ușii.

Cu ochii cât cepele, inginerul canadian se repezi totuși spre ușă, dar fu prins din zbor de Malko.

— Cheamă poliția, îi strigă el Pamelei. Aștia vor să ne omoare! Cu un gest precis, Chris smulse firul telefonului. Malko începu să vorbească:

— Domnule Bear, nu vrem să vă ucidem, vrem doar să stăm puțin de vorbă cu dumneavoastră. Nu suntem israelieni...

Omul întoarse capul și Malko îi surprinse privirea uimită. Îi slăbi puțin strânsoarea și, în cele din urmă, îl lăsă liber. Pamela Blazer reușise să se ridice și, cu figura înroșită, își trăgea ciorapii. Malko se întoarse spre ea.

— Spune-i cine suntem. Și ce am făcut pentru tine... La castelul Amboise și la Viena.

Fără prea multă tragere de inimă, Pamela îi spuse amantului ei:

— Ei i-au împiedicat pe ceilalți să-mi facă felul!

— Pe ceilalți? Care ceilalți? întrebă Georges Bear.

— Pe prietenii dumitale, irakienii, răspunse Malko. Au încercat să o ucidă pe Pamela în două rânduri.

În privirea inginerului canadian apăru un fulger scurt.

— Deci au realizat că prin ea se putea ajunge până la noi?

— Exact.

Pentru prima dată, de la începutul acestei istorii demente, Malko începea să aibă o viziune globală a lucrurilor, prin care să poată explica totul. Dar trebuia să aibă răgazul de a verifica.

Cineva bătu la uşă şi o voce speriată de femeie întrebă:

— Ce se întâmplă acolo? Am auzit nişte zgomote...

Malko merse să deschidă şi se lovi de o cameristă pe care o întâmpină cu un zâmbet dezarmant.

— Totul e în regulă. De ce?

— Oh, nu-i nimic, dar mi s-a părut că aud o explozie, se scuză femeia.

— Nu aici, o asigură Malko şi închise uşa.

Georges Bear se calmase. Şocat de tot ceea ce aflase, nu se putea abţine să nu o devoreze din ochi pe Pamela Blazer.

Ea se aşezase pe un divan, cu picioarele încrucişate, pentru a le arăta şi mai bine inginerului canadian. Privirea ei era rece şi închisă, voalându-se doar când el o privea. În sfârşit, găsise un logodnic pentru a o consola de pierderea celuilalt...

— Domnule Bear, spuse Malko, eu fac parte din Central Intelligence Agency şi, nu sunteţi obligat să mă credeţi, dar miss Blazer este la curent cu unele dintre actele din ultima vreme, fapte ce se pot verifica cu uşurinţă. Noi suntem cei ce v-am furat documentele. Astfel am descoperit planurile supertunului pe care l-aţi conceput. Aţi mai lucrat pentru irakieni, aşa că nu mă surprinde.

Georges Bear îl întrerupse cu un ton plin de amărăciune:

— Dacă cei de la Washington ar fi fost mai puţin obtuzi, aş fi continuat să lucrez pentru ţara mea.

Malko îl linişti cu un gest.

— Nu vreau să intrăm în polemică. Vreau pur şi simplu să mă asigur dacă sunteţi conştient de faptul că faceţi posibilă declanşarea unui conflict major în Orientul Apropiat, un conflict nuclear?

Accentuase pe ultimul cuvânt. Georges Bear îl fixă cu un aer de totală neînţelegere.

— Ce tot spuneţi acolo? Irakienii mi-au cerut să le construiesc arme cu bătaie lungă, pentru ca să poată lovi Teheranul cu obuze chimice, dacă Iranul l-ar ataca din nou pentru a cuceri Bagdadul. Informaţiile lor demonstrează că iranienii îşi perfecţionează mijloacele de luptă şi se pregătesc să-i atace prin surprindere.

Inginerul canadian părea în întregime sincer. Chiar indignat, Malko începea să întrevadă adevărul, mecanismul secret al acestei poveşti cusute cu aţă albă.

— Bine, spuse el. Dar știi oare că irakienii și-au procurat ultimele elemente care le lipseau pentru a construi încărcături nucleare? Este vorba de niște krytroni pe care i-au cumpărat din Statele Unite și de centrifuge speciale, furnizate de China?

Georges Bear clătină încet din cap.

— Nu, nu știu și nu mă pricep la partea nucleară. Prietenii mei irakieni mi-au declarat că sunt încă foarte departe de realizarea armei atomice.

Malko prinse privirea inginerului canadian și îl fixă cu forță.

— Domnule Bear, prietenii dumneavoastră irakieni, v-au mințit. Ba, mai mult, v-au manipulat. Ei nu vor să se apere de un atac iranian, vor să lovească Israelul. Mai exact, să distrugă o întreagă parte din statul evreu. Prin combinarea tunurilor făcute de dumneata cu armele lor nucleare.

— Sunteți sigur de ceea ce spuneți? întrebă el cu voce albă.

— Absolut sigur!

— Dumnezeule mare!

Fața i se crispă și începu să plângă în tăcere.

Capitolul XIV

O tăcere apăsătoare domni în încăpere preț de câteva minute. Georges Bear părea că a îmbătrânit cu douăzeci de ani în zece minute. Pamela Blazer, depășită de situație, își încrucișa mereu picioarele ca o lăcustă prostită de soare. Îi era foarte greu să admită că omulețul palid din fața ei, cel care făcea dragoste ca un iepure, ar fi capabil să tulbure echilibrul lumii.

Cât despre evrei, era un subiect care nu o interesa. Ziarele și televizorul nu-i spuneau nimic, cu excepția reportajelor despre prințese și miliardari.

— Dați-mi detalii, vă rog, spuse Georges Bear, nu-mi vine să cred...

Malko îi comunică toate datele pe care le știa. Inginerul canadian îl asculta cu atenție, punea uneori întrebări și fuma nervos.

Chris Jones și Pamela Blazer începuseră să se plictisească. Malko simțea că interlocutorul său este zguduit. Îi dădu lovitura finală vorbindu-i despre sistemul anti-rachetă al Israelului și lacunele sale. Trăsăturile lui Georges Bear se destinseră puțin. Se afla acum pe un teren pe care îl cunoștea.

— Sunteți sigur că irakienii vor realiza în scurt timp arma nucleară? întrebă el.

— Cei mai buni experți au declarat că nu le lipsesc decât krytronii. Potrivit informațiilor pe care le posedă CIA, și-au dezvoltat tehnologia nucleară în trei centre: Azbel, Mossul și Tuwartha. Iar acum, sunt capabili ca, în mai puțin de trei luni, să asambleze mai multe "capete" nucleare pentru a le folosi la tunurile dumitale. Și mă gândeam, chiar te-ar amuza să participi la masacrul a sute de mii de iranieni bombardați cu obuze atomice?

Georges Bear făcu un gest vag.

— Nu eu am construit uzinele de obuze chimice în Irak, ci englezii. Meseria mea este să fabric tunuri. Cu ce se trage, nu mă privește...

Nu auzea nici o noutate. Și Werner Von Braun, cel care expediase o rachetă pe lună în contul americanilor, fabricase mai înainte acele V1 și

V2 pentru regimul nazist, folosite la bombardarea Londrei... Era inutil să angajeze acest fel de discuție. Malko schimbă tactica.

— Sau poate sunteți de acord cu distrugerea Israelului? întrebă el.

Georges Bear clătină din cap.

— Nu, vă jur că nu aș vrea să fiu cel care poartă răspunderea pentru un asemenea act.

— Și totuși, accentua Malko, exact asta o să se întâmple... Reticențele dumitale nu vor face doi bani în fața lui Saddam Hussein, iar irakienii au acum tot ce le trebuie. Bănuiesc că inginerii irakieni nu mai au nevoie de dumneata pentru a folosi tunurile uriașe...

— Așa este, nu prea mai au nevoie... recunoscu inginerul canadian. Dar nu este chiar așa de simplu.

Lui Malko i se păru că nu a înțeles bine.

— Deci nu se pot lipsi de dumneata?

— Ba da, ba da, îl corectă Georges Bear. Dar nu au fost livrate încă toate părțile componenete ale tunurilor. Cu ceea ce au până acum, nu le pot folosi.

* * *

Georges Bear părea că face un efort supraomenesc pentru a vorbi calm. Continuă, în fața privirii inchizitoriale a lui Malko.

— Este adevărat că cea mai mare parte a componentelor se află deja la ei. Piesele cele mai dificile au fost forjate în Italia și în Marea Britanie. Adică tuburile și afetele. Dar le lipsește partea principală: mecanismul hidraulic de recul și chiulasele. Nu sunt chiar așa de greu de făcut, dar fără ele nu se poate...

Malko nu-și credea urechilor. Iată de ce Georges Bear se mai afla încă în Europa...

— Și unde este acest material? întrebă el.

Inginerul canadian îl privi sever.

— Nu mă luați drept un imbecil! Nici măcar nu sunt sigur că îmi spuneți adevărul. Lucrez cu irakienii de doi ani și s-au dovedit tot timpul parteneri corecți. Așa că, mai întâi trebuie să verific ceea ce pretindeți că știți.

— Va fi foarte dificil, obiectă Malko. Este un secret pe care irakienii îl păzesc cu sfințenie. Chiar și față de dumneata.

Răspunsul nu se lăsă așteptat.

— Atunci cum de l-ați aflat dumneavoastră?

— Prin asociație de idei, explică Malko. Afacerea krytronilor este încă secretă. Dar incidentul de la Roissy a fost făcut public. Pentru că au fost uciși trei polițiști acolo. Știm acum că prietenul dumitale Tarik

Hamadi, avea întâlnire la Berchtesgaden cu omul care i-a procurat krytronii, un oarecare Farid Badr. Un libanez.

— Nu l-am văzut niciodată.

— A murit şi el, asasinat de oamenii lui Tarik Hamadi. Pentru că acesta din urmă dorea să şteargă orice mărturie ce ar fi condus spre Irak. Şi a reuşit aproape perfect. Fără Pamela Blazer, tunurile dumitale ar fi fost îndreptate spre Israel peste câteva luni şi ar fi ameninţat cu apocalipsul nuclear. Aşa că încercaţi să vă imaginaţi că ceea ce vă spun este adevărat. Ce aţi face în situaţia asta? Ei nu vor ezita să vă lichideze. Doar nu le mai sunteţi indispensabil, nu-i aşa?

Inginerul canadian nu răspunse imediat, cufundat într-o profundă meditaţie. Ridică apoi capul şi spuse cu o voce schimbată:

— Dacă ceea ce spuneţi este adevărat, vă voi spune cum să recuperaţi piesele esenţiale, înainte să ajungă în Irak. Atunci, tunurile mele nu vor putea fi folosite niciodată.

Era ca şi când şi-ar fi tăiat o mână... Malko încerca o satisfacţie profundă. După atâta chin, ajunsese în miezul problemei.

— Ce îmi propuneţi? întrebă el.

Georges Bear, care privea la Pamela, tresări şi reveni la realitate.

— Să mă lăsaţi aici, acum, spuse el. Nu-mi trebuie mult timp să aflu dacă aţi mintit. Dacă aţi spus adevărul, vă aştept la mine mâine, la aceeaşi oră şi o să vă ajut să-mi neutralizaţi întreaga operă.

Avea lacrimi în ochi.

— Dacă fac asta, irakienii nu mă vor ierta niciodată. Vreau să mă protejaţi şi pe mine şi pe miss Blazer.

— Imediat ce problema va fi rezolvată, veţi fi îmbarcaţi amândoi într-un avion militar american, se angajă Malko. Şi vi se va asigura tot ce este necesar pentru a începe o nouă viaţă, inclusiv pe plan financiar.

Inginerul canadian făcu un gest de refuz.

— Am destui bani ca să pot duce o existenţă liniştită.

Malko se ridică şi îi întinse mâna.

— Pe mâine. Sunaţi la acest număr cu o oră înaintea întâlnirii. Întrebaţi când poate fi făcută revizia la maşina dumneavoastră. Cu siguranţă, convorbirile vă sunt ascultate.

Inginerul canadian îi deschise uşa camerei. În mod vizibil, trepida de nerăbdare să rămână singur cu Pamela Blazer.

Pe culoar, Chris Jones, îngândurat, suspină din greu.

— Vă asumaţi un risc al dracului... lansă el.

— Este, uneori, indispensabil, spuse Malko. Cred că este sincer. Şi apoi, nu prea am de ales.

Rămânea să-i anunţe pe cei de la CIA de această "deturnare" nesperată. Şi să se roage lui Dumnezeu ca Georges Bear să nu se răzgândească.

* * *

După ce închise ușa, Georges Bear se repezi asupra Pamelei și o strânse în brațe.

— Ah, nu mai puteam, suspină el. Am foarte puțin timp la dispoziție.

Începu să o mângâie, uitând subit de tunuri, de irakieni, de israelieni, de CIA... Pentru moment, nimic nu mai exista pe lume în afara senzațiilor pe care le încerca. Pamela Blazer gemea politicoasă sub mângâierile acelea nepricepute.

— Te pricepi de minune la treburile astea, îi spuse ea zâmbind. El era capabil să se urce pe tavan de fericire. Acum se simțea în stare să înfrunte adevăratele dificultăți ale vieții. Și, pentru prima oară, realiză că viața lui atârna de un fir de păr...

* * *

Morton Baxter ascultase povestirile lui Malko cu gura căscată, afișând o neîncredere crescândă.

— Dar nu se poate! Acest Georges Bear lucrează pentru irakieni de ani de zile! Nu cred că s-a lăsat tras pe sfoară chiar în halul ăsta! Doar știe și el că ăștia ar mânca evrei pe pâine...

— Numai că tipul este un savant, pledă Malko. Nu-i pasă deloc de utilizarea practică a "jucăriilor" pe care le construiește. Și cred că spune adevărul.

Intră o secretară cu un teanc de documente. Analiștii continuau să examineze întinderea pagubelor... Americanul citi ceea ce i se adusese și clătină din cap.

— Serviciile secrete britanice și-au luat și ele partea de prăjitură în afacerea asta. Pretind că n-au observat nimic. Când noi știm că cea mai mare parte a pieselor importante a fost forjată în Marea Britanie. Au și ei nevoie de bani pentru micile lor afaceri secrete...

— Ați reușit să verificați dacă Georges Bear spune adevărul în privința materialului livrat?

Americanul se mai uită prin documente, înainte de a răspunde.

— Cred că spune adevărul. Am reușit să punctăm tot ce a sosit deja în Irak. Reprezintă 80 la sută din tot materialul. Restul, naiba știe unde e, dar a fost livrat de diferite uzine și transportat cu camioane. Suntem în posesia unei liste parțiale a acestora, dar nu o putem folosi. Au fost șoferi bulgari, greci, turci, britanici. Totul a fost transbordat apoi pe vapoare.

— Și mecanismul de recul?

Americanul scotoci mult prin teancul de hârtii, înainte de a răspunde.

— Uite! A fost comandat la Eagle Trust pentru suma de 55 000 lire sterline. A fost livrat și transportat cu un camion românesc în urmă cu cincisprezece zile.

— Deci, cu propriile noastre mijloace, nu avem nici o șansă să-i împiedicăm pe irakieni să-și ducă la îndeplinire planul *Osirak?* insistă Malko.

— Doar nu vrei să scotocim acum toată Europa!

— Deci, dacă Georges Bear se hotărăște să schimbe macazul, este singurul care ne poate ajuta, conchise Malko.

— Așa este, recunoscu Morton Baxter, fără prea mare plăcere. Numai că eu nu cred o iotă din toată treaba asta...

— Să așteptăm până mâine, spuse Malko. Eu mă întorc la hotel Amigo

* * *

Tarik Hamadi își ascunse furia sub un surâs mieros.

— Dar unde ai fost, omule? Oamenii mei ți-au pierdut urma...

Georges Bear îi susținu privirea fără să aibă emoții.

— Am vrut să o văd pe Pamela Blazer. Și este de acord să vină cu mine în Irak. Când putem pleca?

Irakianul reuși să-i răspundă cu o voce aproape calmă:

— Îți spusesem să nu te mai întâlnești cu fata asta... Plecăm mâine, după ce se termină încărcarea ultimelor componente. Îți vom asigura protecția până la îmbarcare. Dar trebuie să ne ferim de americani, pentru că, în mod sigur, vor încerca să te rețină. Ce să mai spun de israelieni.

Georges Bear se prefăcu surd.

— De ce ați încercat să o asasinați pe Pamela Blazer? întrebă el, calm.

Tarik Hamadi nu se aștepta la o asemenea întrebare. Își ascunse uimirea sub un zâmbet.

— Cine ți-a spus așa ceva?

— Chiar ea, cu detalii care dovedesc că spune adevărul. I-ați aruncat și apartamentul în aer, la Viena...

Irakianul îi aruncă o privire rugătoare.

— Georges, dumneata faci niște servicii imense țării mele și îți vom fi întotdeauna recunoscători. Până acum, nimeni nu cunoaște legăturile dintre noi. Și eu am făcut imprudența să te prezint acestei Pamela Blazer, fără să știu că lucra pentru Serviciile secrete americane și israeliene. Că este o informatoare. În meseria ei, asta se întâmplă adesea. Când mi-am dat seama, în sfârșit, am încercat să te protejez. Și

pentru asta nu era decât o soluție. Să distrug piesa prin care se put face legătura între noi și dumneata. Am acționat în interesul dumitale.

Georges Bear nu răspunse. Cunoștea foarte bine regulile feroce operațiunilor clandestine. Irakianul îi spusese acum cel puțin o parte adevăr. Este adevărat că Irakul are mulți dușmani. Edificat asup acestui punct, reluă interogatoriul.

— Și nu mi-ați spus că aveți intenția să folosiți tunul meu pentru lansa încărcături nucleare asupra teritoriului israelian, spuse el pe un t ferm.

Tarik Hamadi avu impresia că îi cade tavanul în cap. Blestemă sinea lui pe cei de la CIA și pe putoarea de Pamela Blazer. I-ar fi smu ochii cu propriile mâini. Privirea lui Georges Bear, fixată asupra lui ca laser, îl tulbura. Se hotărî să se arunce în apă.

— Nici nu trebuia să îți vorbesc despre problema asta, spuse Este un secret de stat. Dar, ca întotdeauna, sioniștii au deform realitatea. Iar ea este foarte simplă. Suntem cel mai temut dușman al Știm foarte bine că, la un moment dat, vor fi obligați să atace cu bom atomică pe vecinii lor arabi care îi sâcâie. Nici Siria, nici Iordania, chiar Libia, nu dispun de arme pentru a le da replica. Dar, grație dumit și altor prieteni — Allah să-i apere de toate relele! — noi suntem punctul de a poseda un mijloc de descurajare nucleară, care va ajuta menținerea păcii în toată regiunea. Dumneata contribui — sigur, fără ș știi — la această operă măreață.

Georges Bear nu răspunse nimic, cufundat în gânduri. Deci agen de la CIA nu mințise.

— Și de ce nu mi-ați spus nimic? întrebă el.

Tarik Hamadi făcu un gest de neputință.

— Doar președintele nostru îți putea spune. Dacă aș fi îndrăznit să fac eu, urmările n-ar fi fost prea ușoare. Dar știu că președintele are intenția să te informeze despre acest aspect imediat ce vom ajunge Bagdad.

Se făcu din nou liniște. Georges Bear își trecu mâna prin cele câteva fire de păr ce-i mai rămăseseră. Părea convins de adevăr iar irakianul se simți, dintr-o dată, ușurat. Pentru a schimba vorba întrebă:

— Deci, dorești să o iei pe Pamela Blazer cu tine?

— Absolut.

Tarik Hamadi rămase impasibil. Omul din fața lui era protejatul personal al președintelui Irakului.

— Bine, spuse el. Voi da toate dispozițiile ca să nu ducă lipsă de nimic. Călătoria va fi destul de lungă.

Se ridică, punând astfel capăt întrevederii. Începea să se înserez mașinile claxonau pe strada Florida.

— Eşti cu maşina? întrebă el.

— Sigur.

— Până la garaj te va escorta un vehicul de al nostru, e mai bine aşa. Şi nu mai ieşi din casă până la plecare. Americanii sau israelienii ar vrea foarte tare să te răpească...

Îl privi pe inginerul canadian care se urca în lift şi se întoarse în birou să transmită un telex codificat la Bagdad. Planurile trebuiau modificate. Nu mai putea fi vorba acum să se aştepte un moment favorabil pentru a lovi Israelul. Era clar că sioniştii vor reacţiona şi vor încerca să le distrugă tunurile. Din fericire, era aproape imposibil, pentru că erau îngropate în locuri ultra-secrete.

Sigur că exista şi riscul ca Israelul să folosească primul arma nucleară, dar Shamir nu putea să-şi asume un asemenea risc în faţa comunităţii internaţionale... Irakul mai avea nevoie doar de trei luni pentru ultimele retuşuri. Tarik Hamadi aprinse o ţigară groasă de foi pentru a-şi alunga un gând oribil. Şi dacă inginerul canadian fusese cuprins de remuşcări? Dacă simţul lui moral dădea semne de neliniste? Dacă se pregătea să-i trădeze? Era în posesia unei informaţii capabile să dea peste cap tot planul *Osirak*. Irakianul rămase cu privirea în gol nereuşind să mai vadă nimic din parcul care se afla sub ferestre. Instinctul îi spunea că, pentru a evita orice risc, Georges Bear trebuie lichidat.

Numai că era imposibil. Niciodată preşedintele Saddam Hussein nu şi-ar da acordul pentru o asemenea execuţie. Şi totuşi, inginerul canadian nu le mai era indispensabil. Formă un număr şi ceru să i se facă legătura cu preşedintele Irakului.

* * *

Georges Bear supraveghea în oglinda retrovizoare Mercedesul irakienilor care îi asigurau paza. Era la jumătate de metru. Nu avea nici o posibilitate să se piardă în natură. Conversaţia lui cu Tarik Hamadi îl lămurise. Fierbea de indignare. Toate informaţiile pe care le avusese până atunci se legau între ele. Noroc că apăruse Pamela Blazer. Prin ea, îi va fi posibil să guste din fericire şi să evite o catastrofă nucleară.

În loc să meargă acasă, urcă strada Louise, o luă pe lângă palatul regal, pe strada Régence şi coborî spre piaţa Grand-Sablon. Ţinea cu tot dinadinsul să-l anunţe pe agentul de la CIA că ştie adevărul. Şi pe Pamela că vor pleca împreună. Şi pentru că telefonul lui era supravegheat de irakieni şi probabil şi de belgieni, trebuia să găsească altceva.

Din piaţa Grand-Sablon o luă la dreapta, se opri şi intră la cel mai mare negustor de ciocolată din Bruxelles, la Wittemer.

Mercedesul se opri puţin mai departe.

Georges Bear ieşi din magazin cu o cutie enormă de ciocolată, plăcerea lui cea mai mare şi observă, puţin mai departe, o florărie. Merse pe jos, comandă o superbă jerbă din felurite flori, ceru o carte de vizită şi un plic. Scrise pe plic numele Pamelei, numărul camerei şi adresa hotelului Amigo. Iar pe carte de vizită: "Plecăm mâine la Rotterdam. Anunţă-l pe prietenul tău."

Capitolul XV

Gad Friednam ucisese deja vreo cincisprezece oameni. Toţi fuseseră teroriştii palestinieni care comiseseră crime împotriva israelienilor sau a statului Israel. După un prim val de execuţii, se întoarse în Israel pentru a-i instrui pe tinerii recruţi ai acestei celule foarte speciale a Mossadului, celulă ce depindea de primul ministru...

Sosise cu două zile înainte la Bruxelles, după un itinerar complicat care îl purtase pe la Rio de Janeiro. Ieşise de acolo cu un paşaport argentinian. Vorbea la perfecţie, pe lângă ivrit, araba, spaniola, româna (se născuse în România), germană şi bineînţeles, engleza. Cu umerii lui largi, cu părul creţ şi negru, cu o faţă deschisă, de mare cheflîu, imediat se făcea simpatic tuturor celor cu care venea în contact.

Însoţitorul său, Zev Avner, era un tip anonim, în afara ochilor albaştri, pătrunzători. Era suplu ca un acrobat şi, când nu se afla în misiune pentru a ucide duşmanii Israelului, ţinea o sală de gimnastică la Tel-Aviv.

— Cred că ne apropiem, spuse el.

Zev, care conducea maşina, trecu prin poarta larg deschisă a reşedinţei şi se îndrepta spre parcarea rezervată oaspeţilor, la suprafaţă. Gară Taunusul înmatriculat la Anvers — o maşină ce aparţinea unui corespondent sigur, absent din Belgia — şi opri motorul. Inspectară faţadele celor trei imobile lipite unul de altul. La etajul opt, ferestrele apartamentului care îi interesa nu erau luminate.

— Trebuie să fie plăcut să locuieşti aici, remarcă Gad.

Avea oroare de Tel-Aviv şi de poluarea de acolo. Arborii uriaşi din parcul acela îl fascinau.

Cei doi bărbaţi se îndreptară, fără să se grăbească, spre numărul 24. După ce trecură pe lângă interfoanele aliniate, Zev îşi folosi şperaclul şi încuietoarea cedă imediat. Prima echipă luase amprentele broaştei cu o zi înainte.

Cei doi agenți israelieni traversară micul hol, deschiseră și a doua ușă prin aceeași metodă și luară ascensorul care ducea la garaj. După ce se asigurară că era pustiu, pătrunseră pe ușa care oferea accesul spre numărul 26, unde locuia "ținta". Erau orele douăzeci și "ținta" avea obiceiuri foarte regulate. În fiecare zi, după birou, inginerul se întorcea fie pentru a se schimba, fie pentru a rămâne acasă. Era posibil să fie protejat, dar nu chiar în interiorul locuinței. Fără îndoială că se simțea în siguranță în acest imobil încuiat ca un seif. Zev se uită la ceas — avea bilete rezervate pentru ultimul zbor spre Londra. Amicul său pleca la Paris.

Ca întotdeauna în acest gen de operațiune, nu avuseseră nici un contact cu oamenii Mossadului aflați la Bruxelles și folosiseră logistica rețelei care era în legătură directă cu Tel-Avivul. Nici responsabilii Mossadului pentru Belgia nu fuseseră informați de prezența sau de misiunea lor.

Era vorba de o afacere în care mai multe Servicii secrete își băgaseră nasul și putea să fie foarte periculos.

Zev pândea afară. Deodată, un Fiat alb, condus de o femeie, se opri câteva clipe în fața porții, apoi demară, ca și când ar fi greșit numărul casei.

— Vine, șuflă Zev.

Fiatul era ultimul element de filaj a mașinii Audi în care se afla "ținta". Dacă "ținta" nu ar fi fost singură în mașină, Fiatul s-ar fi oprit și femeia de la volan ar fi venit să sune la ușă. În acest caz, trebuiau să dispară de urgență...

— Hai! spuse Zev.

Din momentul în care sosiseră, ascensorul nu fusese chemat la nici un etaj. La ora aceea, medicul care locuia pe același palier cu "ținta", nu mai primea clienți.

Cei doi israelieni intrară în cabină și Gad apăsă pe butonul 8. Peste câteva clipe se aflau pe palier. Abia ieșiseră din ascensor, că acesta fu chemat jos. Cei doi examinară locurile. Era un palier în formă de L. Pe ramura scurtă a L-ului se găsea apartamentul medicului. Se înghesuiră amândoi acolo, invizibili dinspre ascensor.

Se auzi zgomotul motorului ascensorului. Aparatul urcă. Zev își simți bătăile inimii accelerându-se. Niciodată, în clipele acelea, nu era prea plăcut. Pe palier era o lumină difuză, suficientă pentru a recunoaște pe cineva.

Ascensorul ajunse la etajul opt și se opri cu o ușoară smucitură. Ușa se deschise. Ieși "ținta". Ușa apartamentului său se afla chiar în fața ușii

ascensorului. De unde se afla nu-i putea vedea pe cei doi israelieni. Zev auzi un zgomot de chei și făcu un pas înainte. Observă "ținta", un om subțirel, fără prea mult păr, cu o cutie de ciocolată în mână. Privirile li se încrucișară. Zev zâmbi "țintei". Era o mare găselniță să zâmbești unui necunoscut, pentru că implica o atitudine amicală, liniștitoare.

— Domnul Georges Bear?

Zev își formulase întrebarea cu o voce caldă, blândă. Aproape ca un polițist. De altfel, așa crezu și inginerul canadian. Privirea i se tulbură dintr-o dată și răspunse:

— Da, eu sunt. Sunteți de la Poliție?

Întrebarea lui Zev fusese de formă, pentru că studiaseră îndeajuns fotografia "țintei", pentru ca să nu mai aibă nici o îndoială. Timp de o fracțiune de secundă, Georges Bear crezu că are într-adevăr de-a face cu polițiști, apoi, un al șaselea simț îl avertiză.

Se întoarse brusc și introduse cheia în broască.

Dar nu-și termină gestul. Zev și Gad reacționară în același timp. Mâinile lor alunecaseră sub haine, smulgând automatul de 22 din holster... Făcuseră o jumătate de pas înapoi, trăseseră piedica.

— Nu!

Cele două gloanțe porniră aproape în același timp. Georges Bear se dădu înapoi, strângând cutia cu ciocolată la piept, cu ochii măriți de groază. Ca orice alt om confruntat brutal cu moartea. Părea atât de inofensiv, încât Zev se îndoi o clipă. Dacă cei de la Centrală făcuseră o greșeală? Dacă acest om era nevinovat?

Zev și însoțitorul său traseră amândoi de două ori vizând spre centrul trupului aflat în fața lor. În poziție de scrimeri, deși reculul pistolului Beretta era foarte slab. Apoi încă de două ori în trupul care se prăbușea. Cutia de ciocolată căzu pe jos.

Zev făcu un pas înainte și, de foarte aproape, mai trase două gloanțe în capul omului aflat pe jos. Chiar sub ureche. "Ținta" avea zece gloanțe în trup, dintre care două în cap. Nu mai mișca. Mașinal, Gad începu să adune duliile împrăștiate.

— Lasă asta...

Duliile nu puteau să servească drept probă. Dar fiecare secundă în plus, petrecută la locul faptei, reprezenta un risc. Coborâră rapid.

Ajunși jos, ieșiră din imobil fără să se grăbească și se urcară în mașină. Totul era calm în jur. Zev Avner se așeză la volan și părăsi încet parcarea. Peste câteva minute rulau pe strada Louise. Se opriră la numărul 18, chiar înaintea pieței Stephanie, coborâră și încuiară mașina.

Un Renault albastru îi aştepta. Zev luă cheile ce fuseseră ascunse sub bara din faţă şi o porniră în direcţia aeroportului.

* * *

Domnul Van Tervueren doreşte să vă vorbească de urgenţă, îl anunţă secretara pe Morton Baxter.

— Fă-mi legătura, răspunse şeful Staţiunii CIA.

Puse mâna în faţa receptorului şi-i spuse lui Malko:

— Este omul nostru de legătură de la Jandarmeria Regală. Mă informează imediat cu toate amănuntele de rigoare, despre tot ce se întâmplă la Bruxelles. Are acces la toate teleimprimatoarele poliţiei judiciare.

Dacă totul mergea bine, Georges Bear îi putea conduce drept la ceea ce căutau de săptămâni întregi. Morton Baxter lansă un "alo" călduros. Înainte de a-şi asculta informatorul Malko observă că trăsăturile îi căzură brusc.

— Nu se poate! exclamă americanul.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Malko.

— Georges Bear a fost asasinat !

Malko simţi că vede negru în faţa ochilor. Ceva mai rău nici nu se putea întâmpla...

— Irakienii?

Americanul clătină din cap, după ce ascultă ce i se povestea.

— Se pare că nu..Vecinul lui, medicul, l-a descoperit pe palier dimineaţă, străpuns de mai multe gloanţe. A anunţat poliţia care a surprins în garaj doi irakieni înarmaţi. Au crezut mai întâi că ei sunt făptaşii, dar armele lor nu fuseseră folosite şi se aflau încă în maşină. În o jumătate de oră după comiterea crimei. Îl supravegheau, pur şi simplu, pe Georges Bear. Aşa că au fost scoşi din cauză. Şi, de altfel, nimeni nu a văzut şi nu a auzit nimic.

— E clar că e mâna israelienilor, spuse Chris Jones cu o voce lugubră.

Toate privirile se întoarseră spre reprezentantul Mossadului care se îngălbenise.

— Nu văd de ce trebuie să acuzaţi neapărat ţara mea, spuse el cu o voce nesigură, dar voi întreba imediat la ambasadă.

Se ridicase. Şeful staţiunii CIA se ridică şi el şi îl privi ameninţător.

— Dacă sunt nătărăii voştri de la Tel-Aviv, răcni el, spune-le că s-au

întrecut pe sine! Au făcut cea mai mare tâmpenie din cariera lor! Pentru că tipul ăla începuse să lucreze cu noi. Acum nu mai avem nici o posibilitate să mai găsim fiarele irakienilor. Dar, în orice caz, voi o să fiţi cei care încasează bomba atomică în cap...

Diplomatul israelian ieşi, fără să mai spună nimic. După ceea ce i se spusese, moartea lui Georges Bear putea să declanşeze un cataclism.

* * *

Pamela Blazer era disperată, cu ochii roşii de plâns, cu privirea în gol. Ca şi când ar fi fost cu adevărat îndrăgostită de Georges Bear. Malko îi anunţase vestea când se întorsese de la ambasadă. Gorilele şi Elko Krisantem erau într-o proastă dispoziţie vizibilă. Atâţia morţi şi atâta efort, ca să se ajungă la o asemenea situaţie!

— În mod sigur israelienii şi-au băgat nasul aici, spuse Malko. Ne ceruseră să le comunicăm dosarul lui Georges Bear iar modul în care acesta a fost ucis nu lasă nici o îndoială.

— Acum ce o să se întâmple cu mine? gemu Pamela Blazer. Mă vor ucide şi pe mine. Trebuie să mă protejaţi. El ar fi fost în stare să o facă şi voia să plece cu mine. Mi-a trimis şi flori.

Era în pragul unei crize de isterie. Chris Jones îi zâmbi liniştitor.

— Cât timp sunteţi cu noi, miss, nu vi se poate întâmpla nimic.

— Şi după aceea? Ce fac după aceea? se dezlănţui din nou Pamela. Te însori tu cu mine?

Era, într-adevăr, o posibilitate la care Chris Jones nu se gândise... Malko se apropie de masă şi aruncă o privire florilor din vază şi cărţii de vizită care le însoţea. Se zărea un singur cuvânt, Rotterdam.

— Mă duc înapoi la ambasadă, spuse el. Mi-a venit o idee. Pamela Blazer se ridică furioasă şi i se agăţă de gât.

— Merg şi eu, nu vreau să rămân cu maimuţoii ăştia doi!

Malko o dădu cu fermitate la o parte.

— Israelienii nu ştiu nimic despre existenţa ta, spuse el. Aici eşti în perfectă siguranţă. Iar cu Chris şi Milton nu rişti "nimic".

Cele două gorile erau, în mod vizibil, flatate. Iar Malko profită ca să dispară.

Câteva minute mai târziu, îşi gara maşina la numărul 27, pe bulevardul Regent.

Furios, obosit, scos din sărite, Morton Baxter îl apostrofă de la intrare:

— Afurisiții ăștia de israelieni de la ambasadă continuă să jure că n-au făcut ei pocinogul! Puțin mai lipsea să nu declare că Georges Bear s-a sinucis, trăgându-și câteva gloanțe în spate!

— Nici nu mai are importanță, spuse Malko... Oricum e mort...

— Iar pe noi ne-a luat dracu'! conchise americanul.

— Poate nu-i chiar așa...

Americanul îl privi de parcă l-ar fi anunțat că a câștigat la loto.

— Ce naiba vrei să spui?

— Georges Bear trebuia să plece la Rotterdam, mâinie, spuse Malko. Teoretic, era prima etapă în drumul spre Irak. Deci, nu era vorba să plece cu avionul, pentru că l-ar fi putut lua de aici. Mi se pare chiar că trebuie să excludem trenul sau mașina. E clar că urma să se îmbarce pe un vapor.

Morton Baxter se lăsă pe spătarul scaunului cu o grimasă sardonică.

— Și ai idee cam câte vapoare se află în portul Rotterdam? Câteva sute, dacă nu mii. E acolo o forfoteală ca de șobolani...

— Nici nu mă îndoiesc, recunoscu Malko și bănuiesc că respectivul vapor nu poartă pavilionul Irakului. Ar fi prea bătător la ochi. Dar este foarte posibil ca irakienii să fi folosit pentru transportul pieselor același vas, în repetate rânduri. Deci, ar trebui să contactăm toate porturile la care au fost încărcate mărfuri pentru Cosmos Trading Company și să vedem dacă nu cumva este vorba mereu de același vas.

Șefului stațiunii CIA îi trebuiră aproximativ patru secunde ca să sară până în tavan.

— Chiar nu-ți dai seama că este imposibil? Explodă el, dar e o idee genială...

Și îi arse lui Malko o lovitură peste spate, capabilă să-i pulverizeze omoplații.

— Dacă ne reușește chestia asta, te fac cetățean de onoare la Langley. Ai să poți candida, să devii primar și să ai o grămadă de probleme!

* * *

Tarik Hamadi avea impresia că stomacul îi este plin cu plumb topit. Nu putea de loc să digere ideea că israelienii l-au lichidat pe Georges Bear chiar sub nasul celor mai buni oameni ai lui. Iar intervenția lor însemna că trecuseră, pe față, la represalii. În această situație, Pamela Blazer nu mai prezenta prea mare importanță. Decât dacă fusese cumva

înștiințată de modalitățile de plecare. Era posibil ca Georges Bear să-i fi făcut ceva mărturisiri...

Deci, avea un motiv în plus să turbeze, pentru că fata era inaccesibilă, într-o cameră a hotelului Amigo, bine păzită de oamenii de la CIA.

Nu-i rămânea decât să încerce să salveze ce se mai putea salva, adică esențialul. Tarik Hamadi se apucă să dicteze secretarei diverse telexuri pentru a grăbi faza europeană a operațiunii *Osirak*.

Și preferă să nu le mai citească pe cele care soseau de la Bagdad.

* * *

Erau orele trei și jumătate, dimineața. Etajul trei al ambasadei americane de pe bulevardul Regent era luminat intens. Agenții CIA, nerași, nedormiți, luau legătura în toate limbile, prin telefon, adunau informații și le transmiteau imediat unui computer. Responsabilii porturilor locale nu se arătau prea dornici să caute în registre. Și treaba dura de mai multe ore. Mesajul pe care îl trimisese Georges Bear cu florile afirma că trebuia să plece a doua zi. Acolo unde fusese posibil, agenții CIA fuseseră trimiși să-i încurajeze pe responsabilii locali cu atotputernicele bancnote verzi...

În clipa aceea intră în birou adjunctul său, cu chipul tras de oboseală, dar cu o bucurie copilărească în ochi.

— Cred că am găsit ceva, anunță el.

— Ce?

Tânărul agent începu să citească.

— Computerul indică prezența aceluiași vas în șase porturi în care a fost încărcat material irakian: Londra Atena, Anvers, Neapole și Brescia. Este un cargou înregistrat în Bahamas, *Gur Mariner*, cu echipaj de naționalitate incertă.

— Sună imediat la Rotterdam, ordonă Morton Baxter.

Dădu coniacul peste cap și își aprinse o țigară. Malko nici nu îndrăzni să îl privească. Dacă era o falsă alarmă... Minutele se scurgeau, interminabile. Căpitănia portului Rotterdam era divizată în mai multe sectoare și, la ora aceea, cei ce se aflau la posturi aveau alte preocupări...

Telexul continua să verse zeci de metri de date, sosite de la Langley, cu noi detalii. Irakul protestase oficial împotriva înscenărilor unui ziar britanic, pretinzând că nu comandase decât conducte

petroliere. Asasinarea lui Georges Bear fusese revendicată de o organizație palestiniană necunoscută, care dăduse un anunț în ziarul *Le Soir* din Bruxelles. În timp ce poliția belgiană nu se putea lăuda cu nimic.

Agentul CIA intră în birou, plin de o veselie fără seamăn.

— Este acolo! țipă el. Vasul *Gur Mariner* se află în portul Rotterdam, la cheiul trei. Pleacă dimineața, la orele șase.

Le rămâneau numai trei ore. Malko și Morton Baxter schimbară priviri triumfătoare.

— Plecăm imediat acolo, spuse americanul.

Capitolul XVI

Cele patru mașini rulau cu peste 180 la oră pe autostrada Bruxelles-Amsterdam-Rotterdam. Prima mașină era a Jandarmeriei Regale belgiene, în care se aflau doi vameși belgieni cu dosarul vasului cu pricina. Vameșii olandezi din portul Rotterdam fuseseră preveniți și așteptau.

Singura modalitate de a-l împiedica pe Gur Mariner să plece era să se găsească sau să se inventeze un delict vamal. De pildă exportul unor materiale interzise pentru o țară aflată sub embargou. Morton Baxter conducea cea de a doua mașină. Cu Malko lângă el. În spate, Pamela Blazer era așezată între cele două gorile. Refuzase să rămână la hotel sub paza lui Elko Krisantem... Celelalte două mașini erau pline cu agenți ai CIA, precum și un reprezentant al Ministerului de Externe israelian. În continuare însă, Israelul nega orice implicare în uciderea lui Georges Bear.

Mai merseră cam douăzeci de minute până la cheiul principal unde se găsea căpitănia. În fața ei se aflau mai multe mașini oficiale.

Morton Baxter intră primul, urmat de Malko. Erau acolo deja o jumătate de duzină de oameni, între care doi îmbrăcați în uniforma vameșilor olandezi. Prezentările se făcură rapid.

— *Gur Mariner* a ieșit în larg deja, îi anunță căpitanul portului.

Malko simți că i se urcă sângele la cap.

— Cum adică? Doar ați spus că plecarea era prevăzută pentru orele șase dimineața!

— Când ați făcut verificarea, cei de la căpitănie v-au afirmat că se află în port, fără să verifice la fața locului. Când au trimis în sfârșit pe cineva acolo, era prea târziu. *Gur Mariner* a ieșit în larg fără să plătească taxele de staționare în port și a mai lăsat și o pasarelă pe chei.

Morton Baxter se așeză, simțind că nu-l mai țin picioarele.

— Și de când a plecat, nu ați mai intrat în legătură radio cu el? întrebă Baxter.

— Nu, și de altfel nu avem nici un motiv, pentru că nu a cerut să fie remorcat.

— Unde ar putea să se afle în momentul acesta?

Olandezul făcu un calcul rapid.

— Să vedem... Merge cu treisprezece sau paisprezece noduri la oră... Acum ar trebui să se afle aproape de intrarea în Marea Mânecii. Iar timpul este favorabil.

Deci se afla în ape internaționale... Malko se întoarse spre Morton Baxter și îi spuse încet.

— Chiar nu putem încerca nimic?

Americanul clătină din cap.

— Imposibil, ar fi piraterie curată! Putem doar să anunțăm toate porturile unde ar putea să acostеze. Ca să-l împiedece să mai plece. Doar nu vrei să-l scufundăm cu un submarin. Mai ales că e sub pavilionul insulelor Bahamas.

Malko se agăță de o ultimă idee.

— Și dacă raționamentul meu a fost fals? Și dacă *Gur Mariner* nu are de a face cu nimic în toată povestea noastră?

Unul dintre olandezi, auzind întrebarea, începu să vorbească în flamandă cu reprezentantul jandarmeriei Regale, care le traduse imediat.

— Băieții ăștia au făcut o mică achetă prin cârciumile de pe chei. *Gur Mariner* a rămas în port cincisprezece zile. O parte a echipajului nu a coborât de loc pe uscat. Erau oameni cu pielea închisă la culoare, pakistanezi sau arabi. De altfel, cei care au coborât vorbeau araba și aveau foarte mulți bani. S-au distrat o mulțime cu fetele de pe aici.

Căpitanul portului adăugă.

— Eu remarcasem că pentru un vas care nu prea făcea doi bani avea niște antene radio care depășeau cu mult ce se vede prin portul nostru. Era echipat ca vasele de spionaj ale rușilor. În plus, nimeni nu avea dreptul să urce la bord, nici măcar furnizorii. Aveau tot timpul oameni de pază și cred că erau înarmați.

— Știți ce fel de marfă au încărcat?

— Nu chiar, ar trebui să ne informăm. Dar cred că a fost vorba de materiale grele. Am văzut și un camion înmatriculat într-o țară din est. Nu știu care, RDG sau România, nu-mi amintesc exact. Știu că m-a surprins descoperirea, pentru că șoferul era de naționalitate britanică. Am aflat când a venit să telefoneze de aici.

— Și a plecat cu vasul?

— Nu, nu cred.

Nu mai aveau ce face acolo. Își luară rămas bun, cu o mare dezamăgire în suflete. Imediat ce rămaseră singuri, Morton Baxter îi spuse israelianului cu o undă de ironie:

— Am impresia că ar trebui să începeți să săpați adăposturi! Din cauza prostiei voastre! E clar că s-au speriat de moartea lui Georges Bear și și-au grăbit plecarea...

Israelianul nu scoase un cuvânt și se urcară cu toții în mașină. Malko se gândi că ar trebui să se întoarcă la Liezen. Îi aștepta încă o oră și jumătate de drum. Ajunseră în fața hotelului Amigo, la răsăritul soarelui, epuizați de noaptea nedormită. Pamela Blazer îl urmă pe Malko în cameră și, fără să mai spună o vorbă, se dezbrăcă și se culcă.

— Ia te uită! Ce faci aici? întrebă el mirat.

— Nu mai mă mișc de lângă tine, asta e! Așa cum m-ai băgat în nenorocirea asta, așa o să mă scoți, n-ai de ales.

— Cum adică?

Ea ridică din umeri cu indiferență.

— Habar n-am! Te privește! Ori încerci să-mi recuperezi logodnicul, ori te însori cu mine... Știu o mulțime de chestii și sunt simpatică, cred că ți-ai dat seama. Și am impresia că practici o meserie în care ți-aș putea fi de folos...

Malko încercă să-și imagineze cum ar arăta întoarcerea la Liezen cu Pamela în bagaje. Era mai simplu să încerce să-l smulgă pe tânărul duce de Wittenberg din ghearele lui Mandy Brown.

Adormi cu greu, gândindu-se la vasul acela nenorocit care traversa fără probleme Marea mânecii, cu încărcătura lui ucigătoare în pântece. Ar fi fost atât de ușor să-l scufunde! Numai că lumea civilizată era total neajutorată în fața terorismului de stat. Iar dacă vasul ajungea la destinație, întreg Orientul risca tensionarea situației iar Israelul era amenințat cu dispariția.

* * *

Tarik Hamadi contempla cu satisfacție telexul codificat ce îi sosise de pe *Gur Mariner*. Cargoul plecase pur și simplu din rada portului Rotterdam și se îndrepta cu toată viteza spre portul de destinație, Akaba, în Iordania. Era un loc mai sigur decât la Shatt El Arab, sub nasul iranienilor. Cu toată așa-zisa pace proclamată între cele două țări, resentimentele continuau să colcăie. Era sigur că iranienilor nu le-ar displace să dea o mână de ajutor americanilor, pentru a-și pedepsi dușmanii ereditari... În timp ce iordanienii, care aveau o nevoie teribilă de bani, nu puneau nici un fel de întrebare...

De la Akaba, încărcătura urma să plece pe roți până la punctele de depozitare.

În sfârșit, putea fi liniștit și mulțumit de ceea ce realizase.

Sarcina lui constase în adunarea și expedierea întregului material necesar pentru planul *Osirak*. Acum, operațiunea putea începe.

Îi mai rămânea de rezolvat doar problema Pamelei Blazer, dar nu era ceva urgent.

Tarik, Hamadi scoase dintr-un dulap o sticlă mare de Johnny Walker — etichetă neagră — și își turnă o porție consistentă în pahar. Adăugă și puțină gheață și se întrebă cu cine ar putea să-și consume energia debordantă... Pamela Blazer fiind, oricum, scoasă din circuit.

* * *

Trecuseră două zile. Morton Baxter îl rugase pe Malko să mai rămână la Bruxelles până ce se hotăra renunțarea la operațiune. Iar ordinul trebuia să vină de la Langley. În plus, avea nevoie de el și pentru redactarea rapoartelor. În acest timp, Pamela Blazer continua să-și roadă unghiile de plictiseală la Amigo...

Malko îi telefonase logodnicului infidel și descoperise ceea ce nici nu era greu de bănuit. Mandy Brown se plictisise repede de tânărul duce și plecase acasă, la Londra. Din nou, nobilul aventurier era dispus să vadă la Pamela cele mai suave calități feminine... Doar că era puțin jenat de întorsătura pe care o luaseră lucrurile.

— Oare ea mă mai vrea? întrebase neliniștit.

— Eu cred că dacă te prezinți cu un diamant, drept scuză pentru cele întâmplate, o să te ierte mai ușor, spuse Malko, bun cunoscător al slăbiciunilor feminine. Iar dacă diamantul este montat într-un inel de logodnă, cred că ai toate șansele...

* * *

Gur Mariner plutea pe apele Atlanticului, supravegheat îndeaproape de aparatura serviciilor aeronavale britanice și americane. Se îndrepta spre sud, pregătindu-se să treacă pe lângă Spania, pentru a ajunge în Mediterana. Urmau apoi, Canalul de Suez și golful Akaba.

Secretara lui Morton Baxter băgă capul pe ușă și anunță:

— Domnul Robert Schwartzenberg.

— Să intre.

Și îi făcu semn lui Malko să rămână. Era reprezentantul Mossadului în Belgia. Un tip corpolent, amabil, cu niște sprâncene stufoase și un pronunțat aer neglijent.

Strânse cu căldură mâinile celor doi bărbați. Americanul îl întrebă, perfid:

— N-ați mai aflat nimic despre asasinarea lui Georges Bear?

— Nimic, afirmă foarte serios reprezentantul Mossadului. Dar trebuie să vă transmit ceva.

— E o veste bună, cel puțin?

— Foarte bună! Mai întâi, sunt însărcinat să vă transmit felicitările guvernului meu pentru felul în care Agenția dumneavoastră a acționat în

legătură cu planul *Osirak*. O comisie de anchetă condusă chiar de prim-ministrul nostru va încerca să afle de ce Serviciul nostru de informații, de obicei foarte eficient, nu a reușit să descopere această afacere care pune în pericol existența Israelului.

— Mulțumesc foarte mult, spuse șeful stațiunii CIA. Voi transmite felicitările la Centrală unde aveți destui prieteni.

Israelianul aprobă, înainte de a continua.

— Trebuie să vă mai spun că nu e cazul să regretați fuga lui *Gur Mariner*. Vă pot mărturisi că s-au luat măsuri ca vasul să nu ajungă la destinație.

— Aveți de gând să-l scufundați?

Reprezentantul Mossadului surâse misterios.

— Nu pot să vă spun mai mult, dar fiți siguri că irakienii nu vor primi niciodată respectiva încărcătură.

— Ați aflat cu precizie ce au încărcat la Rotterdam? întrebă Malko.

— Parțial. Este vorba, într-adevăr, de piesele cele mai importante din tunurile lui Georges Bear, părți ce au fost fabricate prin toată Europa. Acelea însă, nu mai puteau fi confundate cu conductele petroliere și irakienii au hotărât un transport ceva mai special. Pe de altă parte, datorită unor informații pe care le posedăm, credem că și cei patruzeci de krytroni furați pe aeroportul din Roissy se află tot pe nava aceasta, sub paza agenților special irakieni.

— Sper că îi veți restitui Statelor Unite, spuse americanul puțin batjocoritor, după ce veți scufunda nava.

Israelianul zâmbi superior.

— Bineînțeles. Nu ne-ar folosi la nimic...

Era clar de ce. Doar știau și ei să-i fabrice... Malko era foarte surprins de acest deznodământ. Ceea ce făcuse până atunci se dovedea, deci, folositor. Israelianul salută la plecare și șeful stațiunii CIA îi spuse lui Malko:

— Știu că, fără perspicacitatea și flerul tău, n-am fi descoperit nimic din ce se întâmplă... Te-ai descurcat splendid și de data asta. Și acum ce ai de gând să faci?

— Să mă întorc în Austria, răspunse Malko zâmbind. Luna iunie este luna recepțiilor. În fiecare seară e câte un bal și am pierdut până acum câteva.

Trebuia să o recucerească și pe Alexandra.

* * *

În holul hotelului Amigo aștepta un bărbat care sări în picioare când îl zări pe Malko. Chris Jones sărise la rândul lui pregătindu-și arma, dar Malko îl opri.

— Stai, stai! Îl știu pe tip!

Era Kurt von Wittenberg, logodnicul lui Mandy Brown și al Pamelei Blazer. Malko o zări pe fată în spatele lui, strălucitoare, într-o rochie albă, nouă, dublată cu violet, scurtă și strâmtă atât cât trebuia pentru a fi atacată de toți masculii de pe stradă. Observă pe inelarul ei un diamant uriaș, care trebuia să valoreze cam zece secole de salariu pentru un sovietic mediu. Tânărul duce îi urmase deci sfatul. Foarte atent, îl trase pe Malko la o parte.

— Mii de mulțumiri! Am aranjat totul, Pamela m-a iertat și o să dăm o recepție la care veți fi invitatul de onoare.

— Mă bucur foarte mult, răspunse Malko.

— Noi o să plecăm acum. Direcția Viena.

— O clipă, iubitule, spuse Pamela cu vocea ei de zile mari. Trebuie să iau ceva din camera lui Malko.

— Vin și eu, propuse acesta.

— Vă aștept la bar, spuse Kurt von Wittenberg. Haideți, băieți, strigă el spre Chris și Milton, fac cinste cu un Gaston de Lagrange!

Pamela Blazer urcă în ascensor înaintea lui Malko. Era scăldată într-un nor de parfum.

— Îmi face plăcere să constat că neplăcerile au luat sfârșit pentru tine, spuse Malko.

Fata îi adresă un zâmbet carnivor.

— Sper să fie așa. Și ne vom vedea destul de des la Viena, nu-i așa?

Imediat ce ajunseră în cameră, își aruncă poșeta pe pat și se sprijini pe o comodă, fixându-l pe Malko provocatoare.

— Ce trebuie să iei de aici?

— Pe tine, răspunse ea, fără să ezite.

— De ce? întrebă el.

— Pentru că nu ești ca ceilalți... În mod foarte ciudat, am început să te doresc și nu mi s-a mai întâmplat niciodată.

* * *

Kurt Wittenberg era la bar, cu privirea strălucitoare după cele câteva pahare de Gaston de Lagrange băute. O luă pe Pamela de braț și o conduse până la un Lamborghini Countach, verde închis.

Își făcură semne de adio. Pentru ea, deocamdată, era bine. Malko privi cu regret în urma mașinii. Episodul din cameră îi plăcuse mult mai mult decât s-ar fi așteptat.

* * *

Cele două avioane Phantom decolaseră de pe una dintre bazele secrete din Neghev și fuseseră alimentate de două ori în zbor. Zburau la

şase sute de picioare deasupra Mediteranei, aripă lângă aripă, căutând obiectivul. Potrivit coordonatelor pe care le aveau, trebuia să fie pe aproape.

Cu toate acestea, nu văzură nimic pe suprafaţa mării sclipitoare. Şeful pătrulei refăcu calculele, chemă baza şi efectuă cercuri din ce în ce mai largi deasupra locului unde trebuia să fie ţinta. Din păcate nu dispunea decât de patruzeci de minute de autonomie... Peste şapte minute însă, reperă vasul pe care îl căuta şi coborî puţin mai mult pentru identificare. Camerele de luat vederi fixate sub aripile sale înregistrară rapid toate detaliile.

Navigatorul notă cu grijă noile coordonate ale cargoului şi anunţă avionul de alimentare unde urma să aibă loc punctul de întâlnire. Apoi, ambele aparate porniră spre vest şi luară altitudine ca să consume mai puţin kerosen.

* * *

Chris Jones valsa cu o bătrână ducesă care se înghesuia într-un mod absolut ruşinos în trupul musculos, încercând să-i explice subtilităţile jocului de canastă. El îşi făcuse curaj, înghiţind o porţie zdravănă de Gaston de Langrange. Milton Brabeck avusese mai mult noroc cu o tânără moştenitoare austriacă, ai cărei obraji erau invadaţi de mii de coşuleţe.

Milton se bănuia ameninţat de viol, nu ştia ce să facă, n-ar fi vrut să fugă, era foarte ruşinat şi continua să suporte supliciul, simţindu-se în pragul exploziei.

Era ultimul bal al sezonului şi Malko se amuza privindu-şi invitaţii care dansau în marea încăpere de la primul etaj. Datorită unei mari porţiuni rectangulare de parchet de Versailles, impecabil lustruit, încăperea putea fi numită "sală de bal". De-a lungul pereţilor erau înşirate mai multe canapele moi, sculptate în esenţele cele mai fine de chiar Claude Dalle. Între pernele lor se purtau discuţii interminabile şi se începeau flirturi de sfârşit de sezon. Tradiţionala orchestră fusese înlocuită de un casetofon Samsung. Cu foarte multe avantaje...

Câţiva solitari îşi înecau decepţiile în valuri de Johnny Walker, Dom Perignon sau Stolichnaya.

Malko o privea visător pe Alexandra, care îmbrăcase o rochie din antilopă maron, cu corsajul din dantele transparente, spre disperarea celor cu care dansa... Încă nu se împăcaseră... De la întoarcerea lui Malko, ea îl refuza sistematic, cerând cu încăpăţânare să-i prezinte rezultatele unui test anti-sida.

Deodată, turcul dădu drumul unor şolduri plinuţe pe care le ţinea între mâini, realizând că telefonul suna de mai mult timp, fără să-l fi

auzit. Ridică grăbit receptorul, discută câteva clipe, apoi merse la Malko şi îi şopti la ureche.

— Sunt cei de la Washington la telefon. E foarte urgent. Malko se smulse cu greu din braţele tinerei franţuzite. Recunoscu imediat în telefon vocea şefului Diviziei de Operaţiuni a CIA.

— Malko, sunt dezolat că te deranjez, spuse americanul, dar avem o problemă mare. Israelienii ne-au anunţat că *Gur Mariner* şi-a schimbat direcţia. Se îndreaptă, din câte se pare spre Turcia. Pentru Istanbul sau Izmir. Am impresia că e nevoie din nou de tine.

Capitolul XVII

Mirosul pestilențial al apelor încinse ale Cornului de Aur pătrunse în mașină, deși geamurile fuseseră închise ermetic. Elko Krisantem îl inspira însă, cu nările dilatate, de parcă ar fi fost vorba de o grădină cu trandafiri. Era vorba de un braț al mării ce se termina într-o fundătură, un fel de mlaștină în care putrezeau câteva epave nenorocite. Cargourile mari erau ancorate de cealaltă parte a Bosforului în fața malului asiatic, spre sud.

Mașinile se târau pe podul Galata într-un concert de claxoane. În spatele taxiului în care se afla Malko, mergea o mașină cu megafoane cu inscripția *Trafik polisi*, care se străduia să-și facă loc printr-un șuierat neîntrerupt al sirenei. Abia după ce trecură podul Galata, circulația deveni mai fluentă. O parte din mașini se împrăștiau pe străduțele întortochiate din Karoköy. Cei doi americani contemplau orașul acela plin de miasme, de-a dreptul înspăimântați. Nu ar fi ezitat să-și pună masca de gaze, dacă ar fi avut-o la îndemână. Milton Brabeck începu să se scarpine furios, aruncând priviri criminale spre șoferul taxiului.

— Sunt convins că sunt fel de fel de lighioane în împuțiciunea asta de mașină! lansă el.

Chris Jones mârâi.

— Nu-ți face probleme, o să facem o baie cu cloramină la desinație...

— Mi-ar trebui un costum de cosmonaut ca să merg prin orașul ăsta împuțin, mormăi Milton. Și știa chiar fac parte din NATO?

— Cu siguranță, răspunse Malko, întorcându-se spre minaretele celor cinci sute de moschei ce se desenau pe cer împrăștiate pe colinele bătrânului Constantinopol. Dominatoare, se înălța săgeata Moscheii Albastre. Revenea aici după atâția ani de la ultima misiune [1]. Orașul crescuse ca o ciupercă monstruoasă și noile construcții inestetice înghițeau încet-încet cartierul cu căsuțe din lemn, acele Yali, cu balcoane, ce constituiau, odinioară, farmecul orașului.

---

1. Vezi SAS la Istanbul

După ce ieșeai din aeroportul nou și ultramodern, intrai imediat în Orientul tocrid, murdar, zgomotos, mișunând ca un furnicar și, cu toate astea, respirând un farmec anume, neclar, greu de înțeles.

Taxiul ajunse lângă hotelul Pera, cel mai vechi din oraș, construit în 1892 de englezi și se opri în fața unei clădiri pătrate cu fațada colorată. Era înconjurată cu ziduri din piatră, deasupra cărora se înălța un impozant grilaj metalic. Pe acoperișul-terasă flutura un mare drapel american, în mijlocul unei păduri de antene. Soldați turci înarmați până în dinți păzeau intrarea. Era Consulatul american, centrul nervos al CIA în Turcia. La Ankara nu se întâmpla mare lucru niciodată. Toate problemele legate de trafic, toate întâmplările ciudate se petreceau la Isanbul, punct de trecere între România, Bulgaria și țările din Orientul Mijlociu. Malko și cele două gorile coborâră și taxiul plecă mai departe cu Elko Krisantem, printr-un labirint de străduțe până în piața Taksim, unde se afla hotelul Marmara.

— În sfârșit, un pic de climatizare, suspină Chris Jones, intrând în clădirea Consulatului.

Pușcașii marini din gardă schimbară câteva cuvinte amabile cu Chris și Milton, apoi unul dintre ei îi conduse la ascensor.

La ultimul etaj îi aștepta un bărbat distins, înalt, ușor efeminat, îmbrăcat ca într-o gravură englezească. Era de o politețe delicată și afabilă. Îi pofti în birou, după ce se interesă neliniștit de condițiile în care călătoriseră.

Malcolm J. Callaghan conducea de trei ani biroul CIA de la Istanbul. Era foarte încântat de munca lui. Biroul în care se aflau, fusese modernizat, dotat cu aer condiționat, pereții erau decorați cu gravuri din vechea Turcie, câteva portrete de sultan și de cadâne somptuoase... Alura lui cam prețioasă îl indispuse pe Chris Jones. Americanul întrebă destul de brusc:

— De ce ne-ați chemat aici? Ați pescuit ceva în grămada asta de rahat?

Fără să-și dea osteneala de a răspunde, Malcolm J. Callaghan îi întrebă dacă doreau cafea, îndulcită sau nu și o comandă prin telefon. După care se lansă în apărarea vechilor case de lemn ce dădeau atâta farmec odinioară Isanbulului. Acum, dispăreau una după alta, înghițite de clădirile de beton, diminuând considerabil impresia artistică produsă de Bosfor... Un băiețel, fără îndoială turc, pătrunse în birou aducând un platou de aramă cu ceștile de cafea. Imediat ce ieși după ce adresase o privire destul de înduioșată spre patronul său, șeful CIA consimți să i se adreseze lui Malko, fără să renunțe la tonul monden:

— Mi-e teamă că avem unele probleme cu *Gur Mariner*, anunță el.

— De ce? Turcii nu vor să colaboreze?

— Oh, ba da! afirmă Malcolm Callaghan. Suntem în raporturi foarte bune cu Serviciul lor secret. Au chiar autorizaţia de a folosi unele dintre băncile noastre de date. Generalul de brigadă, Teuman Koman, care îi conduce, a făcut un stagiu la West Point şi vorbeşte limba noastră la perfecţie.

Serviciul secret turc — M.I.T. —, un fel de Gestapo altoit pe CIA, este însărcinat cu supravegherea populaţiei civile, cu securitatea externă şi cu tot ceea ce ar putea pune în pericol regimul militar turc. De mulţi ani, Statele Unite aleseseră Turcia drept aliat privilegiat şi deversau asupra ţării valuri de dolari şi de armament, făcându-se că nu bagă de seamă că se murea cam des în închisorile lor. Dar Turcia are şase sute zece kilometri de frontieră comună cu URSS... E drept că, de când CIA descoperise că o parte din armamentul livrat Turciei era pregătit pentru o eventuală ofensivă împotriva Greciei, dragostea se mai răcise puţin. Doar şi Grecia era membră a NATO.

— Atunci ce se întâmplă?

— *Gur Mariner* a dispărut, anunţă americanul.

* * *

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă Malko.

Potrivit informaţiilor deţinute de Mossad, irakienii intenţionau să debarce încărcătura lui *Gur Mariner* într-un port turc, pentru a o expedia apoi pe roţi, până în Irak. prin intermediul frontierei comune dintre cele două ţări.

Responsabilul CIA se ridică şi îi arătă o hartă uriaşă ce ocupa întregul perete din spatele lui. În faţa insulei greceşti Naxos, din Marea Egee, se află un ac roşu. Alte două ace se aflau în faţa insulelor Chios şi Lemnos, la intrarea în strâmtoarea Dardanele. De cealaltă parte, în mijlocul mării Marmara, nu mai mare decât un lac, legată de Mediterana prin strâmtoarea Dardanele şi de Marea Neagră prin Bosfor, se mai afla un ac. Pe acela îl arătă americanul lui Malko.

— Aceasta este ultima poziţie a lui *Gur Mariner*, comunicată de aviaţia de recunoaştere israeliană, explică el. Datează de acum trei zile. În mod normal, se îndreptă spre Isanbul. Dar, nu a ajuns...

— Şi unde ar putea fi?

— Mai sunt două porturi importante, Tekirdag şi Ismit. Dar nu a ajuins nici acolo.

— Dar în Bosfor?

— Nu a intrat pe acolo. Am verificat şi noi şi i-am anunţat şi pe sovietici să deschidă ochii. Nu le place nici lor aventura irakienilor. Iar *Gur Mariner* nici nu putea face stânga împrejur şi să plece. Strâmtoarea

Dardanele e păzită de agenții Mossadului care nu scapă din vedere nici o bărcuță de hârtie...

Toate astea îi aminteau lui Malko o poveste mai veche în care fusese vorba despre un submarin sovietic ce se volatilizase în marea Marmara... Cu mulți ani înainte...

— Nu s-o fi scufundat? întrebă el.

— S-ar putea, deși nu văd motivul. Asta înseamnă că a făcut-o cu cea mai mare discreție, fără să lanseze nici un mesaj de salvare.

— Doar nu s-a transformat în farfurie zburătoare, obiectă Malko. E posibil să se fi ascuns într-un golfuleț discret, până se mai liniștesc lucrurile. Cu toate că un cargou de zece mii de tone nu se poate ascunde ca o barcă pescărească...

— O să aflăm noi mai multe, promise Malcolm Callaghan. Aviația turcă a efectuat mai multe raiduri de recunoaștere de-a lungul coastelor. Ne întâlnim imediat cu omologul meu de la M.I.T.

Misterioasă dispariție... Malko plecă, regretând biroul cu aer condiționat. Se urcară într-un Ford gri care coborî pe Dolmabahce Caddesi, de-a lungul Bosforului, fiind înghițit imediat de un puhoi de mașini. După ce depășiră Palatul Dolmabahce, aflat pe malul Bosforului, trecură pe lângă un zid cu un aer monahal și se opriră în fața unui portal masiv, negru. Malcolm Callaghan coborî din mașină și vorbi într-un interfon. Peste câteva clipe, poarta se deschise automat și se reînchise apoi în urma lor. Fordul ajunse într-o curte înconjurată de clădiri vechi, îngălbenite, presărate cu antene și cu antice instalații de climatizare.

— Ceea ce vedeți, reprezintă — oficial — o stație meteorologică, explică Callaghan, dar este, de fapt, cartierul general al M.T.I. pentru problemele de securitate externă. O să vedeți, sunt niște oameni foarte amabili.

Un ofițer foarte hotărât îi percheziționă fără menajamente, după care îi conduse într-o seră, de unde îi preluă un alt ofițer. Bărbatul care îi primi, într-un birou bine mobilat, cu piese vechi, tablouri și covoare groase, semăna cu Mefisto, un portret din tinerețe, desigur, cu aceeași mustață și nelipsitul cioc.

— Osman Askin, îl prezentă Malcolm Callaghan.

Turcul strânse cu căldură mâna oaspeților. Malcolm Callaghan îi întinse imediat o casetă video și îi dădu câteva explicații.

Osman Askin îi întrebă imediat dacă doresc cafea. Cu sau fără zahăr... Tabietul de rigoare, dat fiind faptul că turcii beau kilograme de cafea fierbinte toată ziua, obicei care îi face nervoși, dar e imposibil să se ocolească tradiția.

— Din păcate, anunță el, nu am vești bune. În timpul recunoașterilor aeriene, nu s-a descoperit nici o urmă din cargoul acela. Nu s-a înregistrat în nici un port turc. Am pus sub ascultare ambasada Irakului

de la Ankara și consulatul lor de aici, dar nu am aflat nimic. Mă întreb dacă nu cumva, profitând de întuneric, *Gur Mariner* a făcut calea întoarsă în timpul nopții. Ar fi singura explicație.

Malko schimbă o privire elocventă cu Malcolm Callaghan.

— Sunteți sigur că nu a intrat în Bosfor? întrebă el. Pentru că de pe țărmul Mării Negre se poate ajunge foarte bine în Irak pe șosea.

— Sunt absolut sigur, afirmă Osman Askin. Acolo, supravegherea este foarte strictă, în ambele sensuri. Am vorbit și cu cele două posturi vamale de la Haydarpaça și Edirne. Nici urmă de vas!

Deghizat în fantomă, fâlfâi pe deasupra lor, un îngeraș... Întotdeauna se putea găsi o explicație logică pentru ceea ce se întâmpla. Iar ideea că vasul să se fi întors din drum nu era de loc imposibilă. Putea foarte bine să facă escală în Egipt și apoi să aștepte. Sau în Cipru. Turcul îi privea dezolat.

— Pentru a sărbători sosirea dumneavoastră, îi spuse el lui Malko, vă invit la cină. La ce hotel locuiți?

— La Marmara.

— O să trec să vă iau pe la nouă. Va fi o ocazie să vă prezint una dintre cele mai bune colaboratoare ocazionale, care sper să vă ajute. Eu sunt foarte ocupat și n-aș putea să vă ofer timpul de care aveți nevoie. Acum, trebuie să ne despărțim, mai am de rezolvat câteva lucruri până diseară.

Cei patru bărbați se întoarseră în curte, fără să fi înaintat cu un pas în descifrarea misterului. După ce se urcară în mașină, Malko îl întrebă pe Malcolm Callaghan.

— Putem să avem încredere în tipul ăsta?

— Aproape sigur, afirmă americanul. Ne este credincios și are nevoie de noi. Fără dolarii noștri, regimul lor s-ar fi dus de mult pe apa sâmbetei. Și, în plus, îi detestă pe irakieni, deși obișnuiesc să lucreze uneori împreună împotriva kurzilor. Este singura lor plăcere comună: să facă de petrecanie unui kurd. Ca să poată supraveghea mai bine Consulatul irakian, l-au exilat undeva, în afara orașului. Iar între cele două țări, practic nu au loc nici un fel de schimburi diplomatice.

Ucau spre Taksim, acolo unde se afla majoritatea hotelurilor. Un camion supraîncărcat încerca cu greu să se retragă din mijlocul mașinilor ce claxonau. Turcia se străduia din greu să ajungă din urmă țările civilizate în materie de circulație rutieră...

— Israelienii mai spun ceva? întrebă Malko.

Mașina intră în piața Taksim, plină de autobuze și mărginită de imobile vechi sau mai noi, la fel de urâte. De acolo pornesc toate străzile cartierului. Fordul se opri în fața hotelului Marmara, un bloc cu douăzeci de etaje și o terasă la parter.

— Îmi pare rău, dar în seara asta nu pot să vă însoțesc, spuse Malcolm Callaghan. Am unele obligații. Imediat ce mă întorc la birou o să trimit un raport la Langley și o să cer instrucțiuni pentru voi. Vă doresc petrecere frumoasă.

Chiar lângă hotel, o duzină de pisici forfotea cu conștiinciozitate prin câteva pubele. Istanbulul rămăsese, așadar, orașul pisicilor.

* * *

— Ăștia încearcă să ne ducă cu preșul...

Părerea lui Elko Krisantem era definitivă. Doar cunoștea Turcia, era țara lui!

— Ce te face să crezi asta? întrebă Malko.

Turcul își freca bărbia nerasă. Urmă un gest tipic oriental, cu mâinile întinse și palmele îndreptate spre cer.

— Dacă nu a făcut calea întoarsă, vasul ăla nenorocit trebuie să fie undeva! Irakienii nu sunt chiar tâmpiți! Au bănuit că vor fi luați ca din oală. Sigur că guvernul turc colaborează cu noi, dar subalternii? La prețul la care se vinde lira turcească e foarte simplu să cumperi un om. Oricare, fie el polițai, marinar sau vameș, acceptă ciubucul.

— Și ce-i cu asta? insistă Malko.

— O să încerc să mai găsesc ceva amici de pe vremuri spuse Elko. Dați-mi numai câteva ore. E ceva timp de când am plecat...

— O.K., spuse Malko. Să mă ții la curent.

Intră în camera sa. Abia își trase sufletul, când telefonul începu să sune. O voce feminină întrebă:

— Domnul Linge?

— Da.

— Numele meu este Nesrin Zili, spuse ea. Domnul Askin m-a rugat să vă servesc drept ghid, dacă aveți vreo problemă.

— Unde sunteți?

— Jos.

— Cobor și eu imediat. După ce vă recunosc?

Turcoaica râse cu un timbru plăcut.

— Sunt toată în roșu!

Se urcă în ascensor și coborî rapid în barul-salon de la recepție. Reperă imediat silueta roșie. Frumoasă cât cuprinde! O femeie înaltă, cu ochii negri, atrăgătoare, într-un taior roșu, cu unghiile lungi și roșii, o gură cărnoasă și șoldurile în formă de amforă.

Privirea ei îl analiză rapid pe Malko și îi întinse apoi o mână delicată, cu degete prelungi.

— Bună seara. Eu sunt Nesrin Zili. Sper că nu vă deranjez.

Cu asemenea prezență era greu să deranjezi pe cineva.

— Cu ce vă ocupați? întrebă Malko.

— Ah, mă ocup puțin de relațiile cu publicul, pentru că domnul Askin are foarte mult de lucru. De fapt, sunt ziaristă la *Cumuriyet*.

Nu-l slăbea din ochi și își dădu seama că era de ajuns să facă un gest ca să o aibă în pat... Era clar că se află acolo pentru a-l influența. Iar turcii nu erau chiar lipsiți de păcate, cum pretinde Callaghan. Altfel, creatura aceea în întregime roșie, n-ar fi aterizat acolo. Ori ascundeau ceva față de aliații lor, ori sperau să afle mai mult de la el și să înceapă o anchetă pe cont propriu.

— E liniște acum la Isanbul. Nu mai aveți teroriști, nu-i așa?

Nesrin Zili zâmbi ironică.

— Doar acum vreo trei săptămâni, redactorul șef de la *Cumuriyet* a fost asasinat de niște necunoscuți mascați.

— Din ce cauză?

— Nu prea se știe. Au fost fie sirieni, fie irakieni. Poate fiindcă nu mai au chef să împartă apele Eufratului!

Elko Krisantem apăru deodată lângă ascensor și Malko se ridică să-l întâmpine. Nu avea sens ca fata să-și dea seama că e turc.

— Revin imediat, spuse el.

— Dacă nu aveți nevoie de mine, aș merge să mă schimb, spuse ea. Cred că diseară iau masa cu dumneavoastră. Iar mâine, dacă doriți să vizitați muzeul Topkapi, vă stau la dispoziție.

— Mulțumesc foarte mult, răspunse Malko. Mi-ar face plăcere.

Elko Krisantem arbora un surâs radios.

— Am început treaba, spuse el! Veniți cu mine?

— Unde?

— E o surpriză...

Malko traversă în diagonală piața Taksim, pe urmele lui Elko Krisantem. Lângă palatul congreselor, era un șir de mașini care ar fi trebuit să se afle într-un muzeu al automobilului, dar așteptau cuminți aliniate lângă trotuar. Erau mașinile preferate ale localnicilor, fiind taxiuri colective, ce mergeau în toate direcțiile, cu condiția să nu te grăbești. Nu plecau decât după ce se umpleau, ceea ce însemna, vreo zece-doisprezece pasageri...

Elko Krisantem se opri plin de emoție în fața unui antic Buick negru, din 1958, pictat și răspictat de nenumărate ori. Geamurile abia se mai țineau, parbrizul fusese cârpit, iar banchetele desfundate fuseseră acoperite cu pături. O bucățică de ceramică rotundă și albastră, portbonheurul clasic în Turcia, reprezentând un ochi, era agățată deasupra bordului, înlocuind cadranele ce nu mai funcționau de o eternitate.

Șoferul, un mustăcios corpolent, ieși din mașină și îl îmbrățișă pe Elko Krisantem. Se sărutară, se loviră pe spate plini de bucurie, sub

privirile resemnate ale călătorilor deja instalați în mașină. Apoi Elko se întoarse spre Malko, foarte mândru.

— A rezistat bătrânica mea, spuse el cu emoție în glas. Mi-a trebuit ceva timp s-o găsesc.

Era mașina pe care o folosea el pentru transportul turiștilor, pe vremea când îl întâlnise pe Malko, cu mulți ani înainte.

Peste zece minute, Elko se întoarse spre Malko, iar șoferul urcă în mașină.

— Ei? Ai aflat ceva? întrebă Malko.

— Da, am aflat unde-l găsesc pe cel mai bun prieten al meu, Hakan Sungur. Era ca un frate pentru mine. Ăsta știe tot ce se întâmplă la Istanbul. Și dacă e ceva de aflat, el e singurul care poate afla.

— Și unde mergem după el?

— I-am transmis un loc de întâlnire pentru seara asta. Acum este proprietarul unui bar de noapte.

— Vrei să vin și eu?

— Sigur că da, i-am scris o mulțime despre dumneavoastră. O să fie încântat să vă cunoască.

— Și înainte, cu ce se ocupa?

— Ca și mine, răspunse, fără comentarii, Elko Krisantem.

Altfel spus, mai lichida câte un tip, contra cost...

— Bine, mai întâi o să merg la cină și după aceea, pe la unsprezece, ne întâlnim în holul hotelului.

— Nu prea îmi place fata aia în roșu, spuse deodată Elko.

— De ce?

— Nu se poartă ca o turcoaică adevărată. E clar că vrea să vă seducă.

Părerea lui Elko era că doar anumite "creaturi" priveau drept și cu nerușinare în ochii unui bărbat. Iar toleranța lui Malko față de Alexandra îl umplea de furie, sigur nemanifestată...

* * *

Nesrin Zili era așezată în fața lui Malko și piciorul ei îl atingea uneori pe al lui, pe sub masă. Chris și Milton rămăseseră prudenți la Marmara, după ce cumpăraseră toți hamburgeri dintr-o *Cafeteria*. Osman Askin era la fel de amabil și curtenitor. Îl adusese pe Malko într-un local unde se mânca numai pește.

De la masă, vedeau vapoarele ce treceau pe Bosfor.

Turcul ridică paharul cu vin alb, surâzând.

— Pentru reușita misiunii dumneavoastră! Sper să regăsiți vasul acela. Iar dacă nu, măcar să rămâneți cu o amintire frumoasă.

Nesrin Zili se uita îndelung la Malko. Purta acum o rochie neagră și un colier de perle. Părea o reclamă vie pentru *Shalimar*...

În timpul cinei încercase să-l seducă în toate felurile. Pe deasupra mesei și pe dedesubt... După ce își termină langusta, Malko întrebă:

— Unde se descarcă navele la Istanbul?

— Pe malul asiatic, explică Osman Askir. Acolo există un singur punct de vamă, la Haydarpaça. Cargourile sunt ancorate în radă sau la chei. Apoi sunt descărcate, conținutul lor se stochează într-o incintă de control vamal și apoi este încărcat în camioane și expediat în țară sau în alte direcții. Poate pleca și pe calea ferată.

— Și dumneata ai fost personal să constați că *Gur Mariner* nu se află acolo?

Reprezentantul de la M.I.T. zâmbi în fața unei asemenea candori.

— Nu, bineînțeles, oamenii mei au telefonat la vamă. Surâse apoi mieros, aidoma lui Mefisto. Știți, oamenilor le este cam frică de noi, cei de la M.I.T., nu au curaj să ne spună baliverne. Dacă *Gur Mariner* s-ar fi aflat acolo, mi-ar fi spus, cu siguranță.

Nesrin Zili adăugă și ea:

— Noi suntem foarte apropiați de americani. Iar Malcom Callaghan o știe. N-ar fi prea bine pentru turci să se amestece într-o poveste ca asta. Amândoi păreau cu desăvârșire sinceri. Iar *Gur Mariner* trebuie să fie pe aproape...

— Eu aș putea să merg până la Haydarpaça? întrebă el.

— Desigur, acceptă turcul fără să ezite. Nesrin vă va conduce acolo, pentru că e nevoie de un permis de trecere. Dar nu veți vedea decât sute de containere și vase ancorate la chei.

— Aș mai putea să vorbesc cu cei care răspund de vamă, adăugă Malko.

Când plecară de la Urcan, ploua, așa cum se întâmplă adesea la Istanbul. Pe drumul de întoarcere, Osman Askin îi arătă lui Malko un palat vechi ce domina împrejurimile.

— Aici a trăit unul dintre ultimii sultani, un tip foarte bizar. În timpul unei crize de neurastenie, și-a înecat în Bosfor toate femeile din harem. Și avea vreo trei sute...

— Și cum a procedat?

— Le-a pus în saci, ca pe pisici...

Încă un misogin... Mașina Jaguar a lui Osman Askins se opri în fața hotelului *Marmara* și Nesrin Zili propuse:

— Nu ați dori să vizitați niște locuri amuzante?

— Nu, răspunse Malko, prefer să mă culc, poate mâine. Ne-am putea întâlni dimineață, pe la nouă?

— Bineînțeles, îl asigură turcoaica.

Nici nu mai trebui să urce în cameră. Elko îl aștepta în hol. Coborâră în parcarea hotelului, luară Fiatul închiriat de Malko și, după ce ocoliră piața, coborâră pe bulevardul Tarlabasi. Urmă o stradă într-o pantă îngrozitoare, după care fură nevoiți să parcheze mașina și să continue pe jos, până la strada Isticlal. La tot pasul străluceau lumini roșii, indicând barurile de noapte.

— Aici este, anunță Elko Krisantem.

Firma roșie afișa numele localului *Denizli*.

Krisantem dădu la o parte, fără menajamente, un portar plin de fireturi, care se înclină în fața lor. Elko murmură ceva la urechea chelnerului care se apropiase de ei și, ca prin farmec, li se găsi cea mai bună masă chiar în față, bruscând fără menajamente atâția clienți.

— Iată-l și pe amicul meu spuse Elko, foarte mândru. Un tip uriaș, aproape chel, venea rostogolindu-se spre ei. Avea niște umeri de luptător, un pântece enorm, revărsat, un nas borcănat și o mustață stufoasă, ca la kurzi. La vederea lui Elko scoase un muget și îl luă în brațe, nemulțumit de faptul că burta îl împiedica să-l aducă mai aproape de inima lui.

Supus aceluiași tratament, Malko simți că se sufocă. Când se așezară în sfârșit, rachiul începu să curgă în valuri. Hakan Sungur vorbea englezește, dar preferă pentru început o conversație aprinsă cu Elko în limba turcă.

— Aproape toți prietenii noștri au murit, spuse cu regret Elko. Fie mâna polițiștilor, fie în timpul unei "operațiuni". Alții au preferat să plece din țară. Cu noul guvern militar nu se mai poate face nimic.

— Dar el?

— El s-a făcut băiat de treabă. Mai aranjează doar niște mici afaceri cu români și cu bulgari.

Hakan Sungur se aplecă spre Malko, râzând în hohote și spuse într-o engleză pocită:

— Aștia toți sunt mitocani din Anatolia. La ei acasă nici nu știu cum le arată femeile, pe sub cârpele în care stau tot timpul înfășurate. Așa că vin aici să privească, ore în șir. Nici măcar nu au curajul să meargă în cameră cu o fată. Se mulțumesc să privească. Pe scenă, dansatoarea se oprise din evoluție și discuta cu muzicanții, ondulând din când în când din șolduri spre a aminti celor prezenți care era rolul ei acolo.

Hakan Sungur o chemă, scoase din buzunar un teanc de bancnote și îi garnisi cu dărnicie sutienul din paiete și centura aurie. Fata era destul de atrăgătoare, cu un trup plinuț și tare, bine proporționat.

— Fatos e o fată bună, dar puțin cam leneșă! spuse patronul.

Ea își regăsi zâmbetul, ca o păpușă întoarsă cu chef și reîncepu un dans îndrăcit, spre plăcerea de nedescris a anatolienilor. Hakan Sungur privi spre Malko cu înțeles.

— S-ar părea că nu vă displace fata... Sau poate aveți vreun serviciu de cerut...

— Așa e, recunoscu Elko.

Și îi explică în turcește despre ce era vorba. Hakan Sungur se trăgea de mustăți îngândurat. În cele din urmă spuse:

— O singură persoană ar putea să știe ceva despre afacerea asta, Ali Bamyacioglu.

— Cine e omul? întrebă Malko.

Turcul făcu un gest evaziv.

— Asta îi știe pe toți vameșii de la Haydarpaça, îi știe și pe docheri. Pe vremuri se ocupa cu traficul de arme. Mai lucrează și pentru armeni în bazar, în special pentru cei care exportă clandestin antichități.

— Crezi că are chef să vorbească?

Pe turc îl umflă râsul.

— Dacă vă duceți din partea mea, nu o să fie nici o problemă. Numai că s-ar putea să nu știe nimic.

Și începu să-i explice lui Elko ce avea de făcut.

Zgomotul orchestrei era asurzitor și chelnerul le umplea într-una paharele. O altă femeie, foarte tânără și cu un aer vicios, o înlocui pe Fatos pe scenă. Aceasta veni și se așeză lângă Malko, fixându-l cu ochii de pisică îndrăgostită. Schimbase ținuta de scenă și îmbrăcase un pulover ce îi scotea în relief sânii enormi și o fustă mini. Profitând de întuneric, întinse mâna spre Malko, într-un gest fără echivoc. Hakan Sungur se aplecă spre el cu un zâmbet îngăduitor.

— Puștanca asta a venit din Anatolia doar de o lună. Îmi era rezervată mie, personal. Dar în seara asta pot s-o cedez...

Malko respinse politicos oferta, dar Fatos nu se clinti. În sfârșit, ameții de rachiu și de muzica aceea urlătoare, se ridicaseră. Urmaseră alte îmbrățișări. Ajuns la aer, Malko respiră ușurat. Dar pe urmele lor se auzeau pași. Întoarse capul și o văzu pe Fatos. Malko se prefăcu că nu o observă. Dar ea începu să-i urmărească aidoma unui cățel rătăcit.

— Spune-i că nu am chef de ea, îi spuse lui Krisantem.

Turcul era foarte încurcat.

— Hakan e un tip susceptibil, îi explică el. Asta înseamnă că vrea să facă un cadou frumos. Dacă îl refuzați, se va supăra teribil și e capabil să dea exact telefonul de care nu avem nevoie.

Asta era culmea! Fata aștepta cu un surâs bovin pe buze. Nu-i rămânea decât să o ia de suflet ca pe un copil oropsit. Ea urcă în mașină lângă Malko. Pur și simplu nu putea să se debaraseze de ea. În cele din urmă, Malko îi spuse lui Krisantem:

— Fă și tu ceva cu ea, ia-mi-o de pe cap!

Scoase niște bani din buzunar și îi dădu fetei vreo zece mii de lire. Elko discută puțin cu ea și spuse:

— O duc să mănânce o ciorbă de burtă, mai sus, pe Isticlal. Știu acolo un restaurant care ține deschis toată noaptea. După aia văd eu...

— Perfect, spuse Malko.

Dacă Elko avea chef să profite de ea, cu atât mai bine.

Malko urcă în camera lui și făcu un duș fierbinte ca să mai împrăștie aburii rachiului de 50 de grade... Dacă nu dădea de urma lui *Gur Mariner*, nu-i rămânea decât să părăsească Istanbulul. Încercă să se gândească dacă amicii lui Elko Krisantem puteau fi mai utili decât indivizii duri de la Serviciile speciale turcești...

Capitolul XVIII

Uriașul ferry-boat ce plecase din dreptul pieței Eminonin, din apropierea Galatei, era însoțit de țipetele asurzitoare ale pescărușilor ce roiau în jurul lui. Trebuia să ajungă la Haydarpaça, pe malul asiatic. Pe tot timpul traversării scotea țipete prelungi de sirenă, încercând să evite ambarcațiunile care forfoteau în toate sensurile pe Bosfor. Erau acolo și bărci modeste de pescari, dar și petroliere majestuoase ce veneau din Marea Neagră.

Malko se întoarse să admire palatul Topkapi și biserica Sfânta Sofia, în spatele căreia se zăreau cele șase minarete ale moscheei Sultan Ahmet.

— Nu-i așa că e frumos? spuse Nesrin Zili.

— Superb, recunoscu Malko. Ca și dumneata.

Fata se îmbrăcase cu o rochie albă din pichet, decoltată adânc, spre disperarea vecinilor însoțiți de soții.

Malko privi cu atenție ce se întâmpla pe Bosfor. În fața punctului de la Haydarpaça erau ancorate zeci de cargouri. Unele se aflau atât de departe, încât abia li se distingeau suprastructurile în aburii calzi ai zilei. Altele începuseră să-și descarce marfa unul lângă altul.

Bacul atinse malul și coborâră în fața unui magazin prăfuit, acoperit cu tablă ondulată. La indicațiile fetei, Malko o luă la dreapta, pe lângă docuri, până în dreptul unei intrări largi, deasupra căreia se vedea inscripția: TODD HAIDARPAÇA LIMAN ISLETMESI.

— Aici este, anunță Nesrin Zili.

Camioane încărcate intrau și ieșeau în continuu. Fata se adresă unui vameș care îi conduse într-un mic birou cu pereții din sticlă, unde erau cel puțin 45 de grade și un miros pătrunzător de usturoi. Responsabilul cu vama era un tip murdar, mustăcios, apoplectic, un oarecare Turan Ucaner. Nesrin Zili îi arătă tipului documentele și îi explică situația lui *Gur Mariner*.

— M-au întrebat deja, la telefon, răspunse omul, N-avem aici nici un vas cu numele ăsta. Și doar toată lumea trebuie să dea o declarație la sosire, chiar în biroul ăsta.

— Au venit multe vase în ultimele patru zile? întrebă Malko.

— O grămadă! răspunse Turan Ucaner, plictisit. Uitați-vă și dumneavoastră, nu se mai termină...

Din biroul lui, aflat deasupra docurilor, se vedea rada portului, și macaralele care descărcau. Grămezile de mărfuri se înșiruiau cât vedeai cu ochii: containere, baloturi.

— Aveți o listă cu vasele astea? întrebă Malko.

— Nu cred, răspunse turcul enervat, dar abținându-se.

— Mai căutați, insistă Malko.

Nesrin Zili interveni și ea și omul se apucă să caute, transpirând din greu. Scoase, în cele din urmă, o hârtie murdară, plină de ștersături și i-o arătă lui Malko.

— Astea toate au fost înregistrate astăzi. Verificați!

— Eu le vreau pe cele din ultima săptămână, insistă Malko. După încă zece minute de discuții, vameșul scoase la lumină un registru în care erau înregistrate toate mișcările din port. În fiecare zi erau recopiate de mână.

— Aveți vreun xerox pe aici? întrebă Malko.

— Nu.

Era clar și definitiv.

— În acest caz, trebuie să luăm registrul, conchise Nesrin Zili.

Malko avu impresia că vameșul se pregătește să-i ardă o palmă îndrăznețeii, dar și de data asta teama de M.T.I. a fost mai puternică. Turcan Ucaner chemă un funcționar jerpelit și îi înmână registrul negru. Ei trei rămaseră în birou, în liniștea aceea întreruptă doar de bâzâitul mușteloi. Turcul transpira neliniștit, în tăcere, evitând privirea lui Malko.

— Ce salariu ai dumneata? întrebă acesta, pe un ton împăciuitor.

A fost nevoie să i se repete de trei ori întrebarea, până reuși să mârâie printre dinți că, dacă lua în calcul și primele, câștiga cam un milion de lire pe lună. Trăia într-un mic apartament în cartierul Harem, nu departe de acolo, cu soția și cei trei copii. În timp ce povestea toate acestea, privirea turcului era atrasă irezistibil de decolteul Nesrinei Zili.

Funcționarul jerpelit reveni cu paginile xeroxate și Malko îi mulțumi călduros vameșului.

— Nu era decât o formalitate, afirmă acesta, dar trebuie să-mi fac datoria.

La plecare, o mulțime de pisici li se încurcară printre picioare, lihnite de foame și arțăgoase.

— Tipul minte, spuse Malko după ce se urcară în mașină.

— Cum adică? întrebă Nesrin Zili.

— Nu știu exact. Nu prea se simțea în apele lui. Chiar crezi că toate navele sunt înregistrate aici?

— Sunt sigură.

— Atunci, cine știe, poate aflăm ceva din hârtoagele astea.

* * *

Stabilirea unei triple legături telefonice între biroul CIA de la Isanbul, cel similar de la Londra și Cartierul general al Lloyds, tot în Marea Britanie, luase peste o jumătate de oră. Din timp în timp, comunicația se întrerupea și se restabilea după cinci minute de înjurături zdravene. Doi funcționari ai CIA citeau lista obținută de Malko și o comparau, prin intermediarii lor, cu lista celor de la Lloyds, compania de asigurări navale.

Malko ajunse la cea de a optsprezecea navă înregistrată la vama de la Hadarpaç.

— Deci, anunță el, *Sunset King*, 10000 de tone, mineralier, sub pavilion panamez. Armatorul este Shipping Workd Corp. Panama.

La Londra, se telefona mai întâi la Lloyds, pentru a se obține coordonatele armatorului apoi se suna acesta, pentru a afla unde se găsește vasul. Răspunsul sosi peste zece minute.

— E în regulă. Descarcă lignit din Polonia.

Lucrau de trei ore la operațiunea aceasta penibilă. Șeful stațiunii CIA îl trase pe Malko de mânecă.

— Cred că ar fi cazul să mai și mâncăm! E trecut de două.

Plecară pe jos, pe străduțele din Galata, urmați de Chris Jones și Milton Brabeck. Curățară castraveții deja curățați și mirosiră îndelung și pe toate părțile kebabul pe care îl cerură fript cât se poate de bine. Rezultase un fel de scovergă negricioasă.

— Cred că vă pierdeți timpul, îi spuse Malcolm Callaghan lui Malko. Poate că israelienii au luat plasă și *Gur Mariner* este acum la Alexandria unde încărcătura lui va fi transferată pe un alt vas nevăzut-necunoscut.

— Și asta se poate, recunoscu Malko. Dar turcul de la vamă a fost categoric.

Americanul ridică din umeri, amuzându-se.

— E foarte greu să găsești un turc care să-ți dea un răspuns categoric! Cu salariile de mizerie pe care le iau și cu inflația asta galopantă sunt nevoiți să mai facă mici afaceri ca să supraviețuiască. Aici, pentru cei cu bani e ca în Danemarca. Pentru săraci e ca în Pakistan.

Li se aduse cafeaua. Chris Jones o bău dintr-o sorbitură. Deodată, Malko îl văzu că se înverzește la față. Uriașul se ridică și începu să tușească și să scuipe, împroșcând în jur. Milton Brabeck îi arse o palmă în spate, ca să-l salveze, unul dintre cei stropiți se oțărî brusc și sări la bătaie, iar peste zece secunde apărură și cuțitele. Erau niște anatolieni

de toată isprava, care nu glumeau când era vorba de onoare.

Protejându-l pe Chris Jones care tușea în continuare, după ce băuse cafeaua cu zaț cu tot, fiind obișnuit numai cu filtru, Milton Brabeck scoase pistolul Magnum 357 și îl îndreptă spre tejgheaua cu sticle. Prudenți, anatolienii se dădură înapoi și consimțiră să discute... Șeful stațiunii CIA reuși să le explice cu mult tact ce se întâmplase și lucrurile se aranjară. I se explică și lui Chris că o ceașcă de cafea turcească trebuie băută încet, până la zaț și că e mult mai bună decât un filtru. Peste zece minute, toată lumea se împăca în fața paharelor cu rachiu. Despărțirea a fost foarte grea.

— Trebuie să sun la hotel, spuse Malko.

Elko Krisantem rămăsese de pază lângă telefon, continuând cercetările. Malko cumpără fise de o sută de lire de la un bătrânel și intră într-una din cabinele telefonice de la capătul străduței.

Sună la hotel Marmara și Elko îi spuse:

— Avem întâlnire la patru.

Trebuia deci să se întoarcă la consulatul american. Acolo îi aștepta adjunctul lui Malcom Callaghan care îi anunță de la ușă:

— Cred că am găsit ceva. Din registru reieșea că un cargou de 11000 tone a sosit la Istanbul în urmă cu trei zile. Se numea *Seawolf*, înmatriculat în Liberia. Am reușit să vorbim cu agentul său maritim, dându-ne drept eventuali clienți. Iar tipul ne-a mărturisit că vasul lui este acum în Bangladesh, dezafectat și că va fi vândut la fiare vechi.

— Dar e fantastic! izbucni Malko, fericit.

— Excelent, murmură ca un ecou, Malcom Callaghan.

— Oare vameșul turc s-a lăsat dus de nas? întrebă Malko.

— Se prea poate, răspunse tânărul agent de la CIA. Dacă vasul are acte în regulă, chiar false, nu e nici o problemă, n-ai cum să verifici.

— Mergem înapoi la Haydarpaça, spuse Malko. Cu Elko Krisantem.

* * *

În fața aspectului impresionant al celor două gorile, vameșul de pază de la Haydarpaça deveni extrem de amabil. Dar în clipa în care Turcan Ucaner îi văzu pe cei patru bărbați intrând în biroul lui, arboră expresia cuiva căruia i se anunță că are SIDA.

— Bună ziua, începu Malko. Am venit pentru câteva amănunte suplimentare.

Omul bolborosi ceva neinteligibil. Apoi întâlni privirea lui Chris Jones și reuși să articuleze un "vă rog" aproape mulțumitor.

— Aș vrea să știu totul despre acest *Seawolf*, care a venit în urmă cu trei zile. Ce a descărcat și unde se află acum.

I se păru că cel întrebat își va pierde cunoștința. Fără compania

celorlalți trei, cu siguranță că ar fi tras cuțitul din carâmbi...

— O să dureze foarte mult, mormăi el. Hârtiile nu mai sunt aici.

A fost exact clipa pe care o alese Krisantem ca să-i sufle la ureche:

— Ei, hai, grăbește-te, măgar bătrân și păduchios.

Turcul tresări auzind insulta. Mârâi ceva printre dinți la adresa lui Krisantem, apoi la adresa celorlalți, spuse și ceva ce suna a "curcan"...

— Nu, răspunse Elko, nu suntem de loc curcani. Anchetăm doar pentru o companie de asigurări. Așa că, dacă vrei să ajungi la MIT și să te ție ăia spânzurat cu capul în jos până îți ies ochii din cap, n-ai decât să nu răspunzi la întrebări.

Chris Jones își șterse fruntea de sudoare și, fără nici o intenție, apăsă cu tocul pantofului măsura 45 pe vârful piciorului vameșului. După care răsuci ușor și neglijent piciorul. Urletul turcului indignat fu întrerupt de scuzele suave ale gorilei.

— Vai, n-am vrut...

Lămurit, Turan Ucaner cotrobăi febril printre hârtiile din sertar și scoase o foaie șifonată pe care i-o întinse lui Malko.

— Uitați-l pe *Seawolf*, al dumneavoastră. A venit acum trei zile și a plecat ieri seară. Cu destinația Alexandria. Nici nu a venit la chei, a rămas tot timpul în radă.

— Și ce a descărcat?

Degetul tuciuriu al turcului arătă o linie trasă pe hârtie.

— Nimic. A venit aici pentru că avea unele probleme la motoare. Și le-a reparat și a șters-o fără să plătească taxele. Și pentru că nu a descărcat nimic, nu putem să-l urmărim cu penalizările.

Vameșul termină triumfător, învăluit într-un puternic miros de usturoi. Malko nu mai insistă, dezamăgit. Își adună hârtiile și le spuse celorlalți să se grăbească. Aveau de lucru.

Afară îi întâmpină căldura umedă a docurilor.

— Ăsta minte! explodă Elko.

— Evident că minte, aprobă Malko. Irakienii au găsit o șmecherie formidabilă. Au schimbat numele vasului și pentru vamă și au descărcat pe șest. Sau n-au făcut nimic și au pornit spre Alexandria unde cred că au și ajuns.

— Și cum o să aflăm? întrebă Chris Jones, vizibil depășit de aceste subtilități orientale.

— Păi tot de la Turan Ucaner, răspunse Malko.

* * *

Peste aproximativ douăzeci de minute apăru și silueta pântecoasă a lui Turan Ucaner. Traversă parcarea în care se găseau camioanele de mare tonaj și se îndreptă spre șirul de cârciumi de la capătul docurilor.

Intră la Aslan Kardesler, traversă terasa și merse direct la cabina telefonică.

Malko, aflat la pândă în mașină, zâmbi lămurit.

— Elko, ai acum răspunsul pe care îl doreai. Acum știm că și-a băgat dracul coada în afacerea asta. Mi-e teamă să nu fie prea târziu, dar trebuie să-i facem o vizită amicului lui Hakan Sungur. Și să ne rugăm să ne ajute...

Vameșul mai vorbea la telefon când demarară. Se urcară pe un bac și coborâră în apropierea podului Galata. Elko îi ghidă pe Ankara Caddesi care urca spre cartierul Babiani. La capătul unui păienjeniș de străduțe în pantă, chiar la începutul Marelui Bazar, se opriră.

— Ar fi mai bine ca Milton și Chris să rămână de pază lângă mașină, spuse el. Amicul nostru ar putea fi impresionat de apariția lor.

Cele două gorile nu regretau prea tare... Elko și Malko pătrunseră în labirintul de străduțe animate, zgomotoase, sordide. Deși circulația mașinilor era interzisă în zonă, anumite porțiuni fuseseră transformate în parcări plătite din gros de șmecherii cu bani. Elko știa perfect locurile.

Cu puțin înainte de intrarea în Bazar se opri în dreptul unei fundături.

— Aici este, spuse el.

Fundătura se numea *Ali Baba!*

Vreo doisprezece Mercedesuri noi-nouțe se aliniau lângă trotuar, păzite de mustăcioși cu mine ciudate. Elko intră într-o curte, ciocăni la o ușă și pătrunseră într-o prăvălie minusculă, asfixiată de obiecte de artă, argintărie veche și piese de mașini. Un burtos neras se ridică în grabă de pe un scăunel, cu o privire neprietenoasă.

— Nu vindem la particulari, articulă el în englezește.

Elko se apropie și îi șuflă câteva cuvinte în turcește... La auzul numelui de Hakan Sungur, se întâmplă o adevărată minune... Cafeaua sosi instantaneu, scaunele fură curățate, ușa prăvăliei se închise păstrându-i pe cei trei într-o plăcută intimitate, cam prăfuită, ce-i drept!

— Vreți un Mercedes? se interesă cu un aer conspirativ Faruk Yacisi. Am câteva aproape noi iar actele se pot fabrica rapid. Am una care a fost furată chiar la ieșire la poarte uzinei din Stutgart, dar face o sută de milioane de lire.

— Nu-mi trebuie un Mercedes, explică Malko, ci marfa adusă de un cargou...

Elko explică povestea pe larg. Faruk Yacisi spuse hotărât:

— Eu am treabă cu vameșii de la Edirne... La Haydarpaça nu știu pe nimeni, dar am un amic care "lucrează" cu ei, îl cheamă Lalim Kalafat. Vă puteți duce la el din parte mea. Îl găsiți în Bazar, la Sandal Bedestini.

— Dumneata crezi că se poate descărca clandestin un cargou?

Faruk Yacisi zâmbi șmecherește.

— Dacă ai bani destui, poți să descarci orice. Și n-ar fi prima oară.

Înainte se lucra cu arme și cu alcool pentru țările arabe. Vameșii trebuie și ei să trăiască... Acum nu mai sunt arme și este mult mai periculos.

Mâzgăli câteva cuvinte pe o hârtie și i-o dădu lui Elko.

— Duceți-vă la tipul ăsta dar înainte de a-l întreba ceva dați-i cinci sute de dolari. Ca să poată gândi mai bine... Afacerile sunt o treabă dură în ziua de azi!

* * *

În biroul Consulatului de la Istanbul, neclimatizat, domnea o atmosferă apăsătoare. Trei membri ai Serviciilor irakiene ascultau cu atenție raportul unuia dintre agenți. Șeful lor, Saddam Madani, își dădea seama de pericolul ce apăruse. Puteau să vorbească fără grijă. Chiar dacă liniile telefonice erau supravegheate de MIT, zidurile groase din beton fuseseră sondate cu grijă în căutarea microfoanelor și nu se găsise nimic.

Saddam Madani scria mereu pe un carnețel, încercând să evalueze situația. La un moment dat, ridică privirea și întrebă calm:

— Pericolul poate fi imediat?

Agentul ezită destul de mult înainte de a răspunde.

— N-aș putea să spun... Dar americanii sunt pe față și îl ajută și MIT cu oamenii lor. Nu știm dacă s-au lăsat convinși de felul în care le-a fost prezentată situația, numai că agentul care este aici ne-a făcut deja destul de mult rău. În plus, îl ajută un turc...

— De vameșul turc putem fi siguri?

Irakianul, ridică din umeri.

— N-ar avea interes să ne trădeze, dar cine știe...

Cu alte cuvinte, se putea întâmpla orice! Saddam Madani reîncepu să deseneze, apoi privi pe fereastră, în direcția cartierului mizer care își răsfira casele pe coline. Turcii îi umiliseră îngrozitor forțându-i să se mute în locul acela păduchios. Dar, din păcate, nu aveau de ales.

Saddam Madani se întoarse spre unul dintre colaboratori.

— Tu ce poți să spui?

— La mine mai durează vreo trei zile. Trebuie să așteptăm până se pune totul la punct.

Saddam Madani își aprinse o țigară și calculă în gând. Trei zile nu însemnau mare lucru. În toată afacerea, cei de la MIT erau scurtcircuitați iar israelienii navigau în ape tulburi. Le mai rămânea echipa de la CIA. Dar dacă erau eliminați, Washigtonul n-ar avea timp să-i înlocuiască.

Privi spre celălalt colaborator. Hassim Filiz, însărcinat cu supravegherea "oaspeților" străini.

— Hassim, ordonă el. Pune-ți în mișcare băieții. Pregătește toate hârtiile ca să se poată lucra repede.

Hassim Filiz înclină capul în semn de aprobare și ieși din birou.

Peste câteva clipe se urcă în maşină şi ieşi din curtea înconjurată cu sârmă ghimpată a Consulatului. Trecu prin faţa spitalului săracilor şi îi trebui mai mult de o oră să ajungă în preajma Marelui Bazar.

Intră într-o mică băcănie şi se duse drept în spatele prăvăliei. Proprietarul era un kurd, care făcea unele servicii Irakului, deci un trădător de duzină, ţinut în cârcă de Serviciile secrete irakiene. Dacă aceştia l-ar fi denunţat soarta lui era pecetluită.

— Ştii de unde să-i mai iei pe băieţii cu care ai lucrat zilele trecute? întrebă irakianul.

— Pentru ce?

— Mai avem un contract.

— Le este cam frică acum...

— E o treabă foarte bine plătită. Să zicem, zece milioane de lire...

Dată fiind micimea salariilor şi rata şomajului în creştere vertiginoasă, oferta părea tentantă. Kurdul întrebă totuşi, neîncrezător.

— E vorba de un om politic? Vreun general?

— E un străin.

Kurdul se linşti. Un străin nu era aşa de periculos...

— O să văd... promise el.

— Dar mişcă-te repede, îl sfătui Filiz. Astăzi trebuie rezolvat totul. Dacă nu, nu vedeţi nici un ban...

— Dar e o nebunie! protestă kurdul, trebuie lucrat cu grijă.

— Am pregătit noi tot ce trebuie, inclusiv dosarul. Peste o oră mă întorc cu banii.

Şi se ridică, fără să-i mai lase interlocutorului timp să protesteze. Ştia foarte bine că cei de care avea nevoie se ascundeau undeva, foarte aproape. După ce-i făcuseră felul redactorului şef de la *Cumuriyet*, nu aveau nici un interes să iasă la vedere.

Mai erau şi alte echipe de ucigaşi plătiţi la Istanbul, dar cereau sume uriaşe şi se temeau şi de umbra lor. Actualul regim pusese capăt terorismului şi toţi artizanii crimei se reprofilaseră pe meserii mai puţin periculoase. Cu excepţia celor care aveau ceva în sânge şi nu se puteau abţine... Irakianul spera ca oferta lui să fie acceptată.

* * *

Din aleea bijutierilor, Kalkpakcilar, o trecere îngustă dădea spre Sandai Bedestini, cartierul argintarilor. O scară din lemn ce scârţâia la fiecare pas, conducea spre un fel de galerie unde se fabricau toate aceste obiecte artizanale ce se vindeau la cântar.

Vacarmul era insuportabil. O mulţime de meşteri ciocăneau argintul cu furie, dar zgomotul nu incomoda de loc puzderia de pisici ce se hărţuiau printre lăzile de gunoaie.

Elko împinse uşa unei prăvălii pe a cărei vitrină scria cu litere pretenţioase: LALIM KALAFAT. GUMUS. Adică "argint". Un băieţandru moţăia pe un scaun. La vederea clienţilor, îl expedie pe unul dintre băieţii de prăvălie să-l caute pe patron. În curtea aceea nu erau prea mulţi clienţi şi atmosfera părea mai calmă faţă de furnicarul din Marele Bazar. Lalim Kalafat sosi în aceeaşi clipă cu trei cafele.

Aşezat pe un taburet în faţa unui morman de argintărie, Elko îi povesti despre ce era vorba. După ce termină, Malko se grăbi să pună pe galantar cinci bancnote de o sută de dolari, înainte ca armeanul să deschidă gura.

Lalim Kalafat, ca un bun armean, puse imediat mâna pe ei... Iar chipul lui, destul de închis în timpul povestirii, se destinse brusc.

— Pe Turan Ucaner îl ştiu foarte bine. E un specialist în treaba pe care o face şi nimic important nu poate să-i treacă pe sub nas fără să ştie. Şi pentru că mai are puţin până la pensie, îşi face rezerve... Toată lumea închide ochii pentru că se ştie că e prost plătit şi are familie grea.

— Şi dumneata crezi că ar fi putut măslui descărcarea unui cargou? întrebă Malko.

Lalim Kalafat râse ca un copil.

— Bineînţeles! E suficient să nu-l treacă în registrul vamal. Şi să dea ceva bani docherilor. Dar pentru o operaţiune de genul ăsta trebuie să fi fost foarte bine plătit, aşa că n-o să vorbească prea uşor.

— Dumneata ce ai putea să faci?

Degetele armeanului mângâiară dolarii cu deliciul celui ce atinge pielea femeii iubite...

— Pentru că sunteţi prietenii lui Faruk Yacisi, o să încerc să aflu ce s-a întâmplat. O să mă duc până acolo după ce închid, pe la şapte.

— Şi apoi poţi să treci pe la hotelul Marmara?

Armeanul clătină trist din cap.

— Imposibil. Trebuie să mă întorc aici. Am nişte lucrători care trebuie să termine o comandă şi stau până târziu. Veniţi dumneavoastră, pe la unsprezece. Mă găsiţi în atelierul de sus.

— Bine, atunci pe diseară, spuse Malko.

Ieşind din Marele Bazar, Elko era încântat.

— În cele din urmă e bine că nu i-au terminat pe toţi armenii! Sunt daţi naibii, trebuie să recunosc...

Pe vremuri, pentru Elko şi amicii lui, a ucide un armean era o chestiune simplă, ca turtirea unei muşte pe un geam. Acum era clar că se înregistra un progres, iar Malko era încântat de această raliere la "drepturile omului"...

Chris şi Milton scoteau aburi în maşină. Făcură aproape o oră până la podul Galata, strecurându-se cu mare greutate printre maşinile zgomotoase.

La *Marmara* preferară parcarea subterană a hotelului, era cea mai simplă soluție. Malko intră în parcare coborând pe o rampă în melc și nu reuși să găsească imediat loc. În momentul în care manevra spre al doilea subsol, trei bărbați țâșniră dintr-o mașină oprită la câțiva metri. Purtau cagule, bascheți și îmbrăcăminte închisă la culoare. Erau înarmați cu pistoale mitralieră. Înaintară și deschiseră focul asupra mașinii.

Capitolul XIX

Chris Jones reacţionă atât de repede, încât Malko abia reuşi să-l vadă aruncându-se din maşină şi rostogolindu-se pe jos.

Reacţia lui provocă câteva secunde de ezitare printre agresori şi avu două consecinţe. Mai întâi, cei trei ocupanţi rămaşi în maşină realizară că nu aveau timp să iasă şi se lăsară la podea. Malko încercă să iasă, iar portiera lui era blocată de un stâlp de ciment. Primele rafale izbucniră şi pulverizară parbrizul Fiatului. Dacă pasagerii s-ar fi aflat în poziţie normală, ar fi fost ucişi pe loc. Unul dintre ucigaşi, înarmat cu un *Ingram*, făcu un pas înainte şi viză portierele. Dar nu mai avu timp să apese pe trăgaci.

Chris îşi scosese pistolul Beretta 92, echipat cu vizor laser. Ochi direct în pieptul celui înarmat cu pistolul Ingram. Într-o secundă, omul căzu sub impactul glontelui de 9 mm.

Pistolul Beretta se îndreptă apoi spre ceilalţi doi agresori. Trase de două ori şi gloanţele perforară cagulele în dreptul frunţii. Ultimul dintre cei mascaţi avu timp să tragă spre Chris, care căzu, lovit de două gloanţe. De jos, cu un efort extraordinar, acesta se ridică într-un cot şi mai trase o dată. Glontele pătrunse în gâtul omului.

Pe cămaşa lui Chris Jones, în dreptul abdomenului, se desena o pată mare de sânge. Căzu pe spate, foarte palid, era prima lovitură pe care o încasase după douăzeci de ani de "antrenament".

Se auzi motorul maşinii cu care veniseră agresorii. Cel de la volan încerca să o şteargă. Elko Krisantem sări ca împins de resort cu pistolul *Astra* în mână şi se repezi spre maşina care făcea marşarier. Într-o secundă, capul şoferului deveni o minge roşie. Elko mai trase de două ori, ca să fie sigur. Maşina se strivi de peretele garajului într-un zgomot îngrozitor de tablă. Malko şi Milton săriră din fiat şi se repeziră la Chris.

— Fir-ar a dracului de viaţă, gemu Milton, are un glonte în burtă.

Malko se apropie şi observă o a doua pată de sânge ce se întindea spre umărul stâng al gorilei.

— Mai e ceva şi acolo, spuse el.

Auziră imediat un tropăit greu de paşi, strigăte şi apărură mai mulţi poliţişti înarmaţi. Explicaţiile lui Elko şi peisajul celor trei oameni mascaţi de pe jos îi calmară parţial. Unul dintre ei plecă să aducă o ambulanţă. Malko le arătă cartea de vizită a lui Osman Askin cu numărul de la MIT şi poliţiştii se liniştiră.

Aplecat deasupra lui Chris, Milton apăsa cu toate puterile o batistă pe rana din pântece, fără să reuşească să oprească hemoragia. Chris nu mai avea nici o reacţie.

— Doamne sfinte, ăsta pierde tot sângele! urlă el. Ce dracu fac ăştia?

Ambulanţa sosi peste vreo douăsprezece minute. Când îl ridicară de pe ciment, în urma lui văzură o baltă de sânge. Milton era aproape la fel de palid ca şi Chris.

— Dacă moare..., repeta el automat, dacă moare...

— Du-te cu el, îi spuse Malko. Elko, la ce spital îl duc?

— La Pasteur, spuse turcul după ce se informă. E chiar în spatele hotelului Divan, foarte aproape. Trebuie operat imediat.

Ambulanţa porni cu un urlet de sirenă, lăsând urme negre pe ciment. Începură explicaţiile, traduse de Elko Krisantem. Celor trei morţi li se scoaseră cagulele. Erau foarte tineri. Asupra lor nu se găsi nici un act şi poliţiştii se pregătiră de plecare... Peste foarte puţin timp, la fel de sexy ca de obicei, îmbrăcată într-o rochie gri, apăru şi Nesrin Zili, dintr-o maşină neagră echipată cu o mulţime de antene. După câteva cuvinte schimbate cu şeful poliţiştilor, Malko îşi recăpătă arma, Elko de asemenea. MIT se dovedea atotputernic şi de astă dată. Sosiră şi fotografii la faţa locului şi Malko reuşi, în sfârşit, să iasă din parcare, flancat de Krisantem şi de Nesrin Zili. Îl trimise pe turc să închirieze altă maşină şi se instală cu fata în salonul hotelului *Marmara,* chiar lângă recepţie. Colaboratoarea lui Osman Askin părea foarte nervoasă.

— Dar ce s-a întmplat?

— Ai văzut, doar, spuse Malko. Am fost atacaţi de un comando foarte bine înarmat.

— Şi aveţi idee de ce?

— Încă nu, răspunse cu prudenţă Malko. Am început o anchetă prin care încercăm să dovedim că *Gur Mariner* şi-a descărcat aici marfa. Dar ne lipsesc încă multe detalii.

Fata se juca cu paharul de Cointreau, făcând să se topească cuburile de gheaţă.

— Mai mult nu-mi puteţi spune?

— Acum nu, spuse el. Trebuie să mai verific unele lucruri. Dar mai întâi trebuie să mă interesez de Chris Jones.

— Să urcăm în camera dumitale, propuse fata, va fi mai simplu să telefonăm.

* * *

Crispat, Malko asculta conversația în turcește. Nesrin Zili nu reușea să găsească un medic mai mare în grad la spitalul Pasteur și nu voia să renunțe.

În cele din urmă închise telefonul și spuse:

— Tocmai l-au operat. A avut noroc, mai ales că spitalul e foarte aproape, se pare că a pierdut doi litri de sânge. Dacă mai dura un sfert de oră, nu se mai putea face nimic.

— Și cum se simte? întrebă îngrijorat Malko.

— Atât cât se poate de bine, după ce ai avut un glonte în burtă și unul în omoplat, răspunse ea. Dar o să scape. Prietenul lui insistă să fie lăsat să-l vegheze. Se pare că a întrebat dacă există antibiotice în Turcia.

Turcii trebuie să fi fost încântați...

— Prietenul dumneavoastră vă comunică ora la care se întoarce, pe la zece și jumătate, adăugă Nesrin Zili.

— Mulțumesc, spuse Malko.

Nu se simțea de loc în apele lui. Nesrin Zili avea o atitudine ambiguă, când era de o feminitate agresivă, când încerca să-i stoarcă informații. Malko simți că ceva se aprinde în el. De fiecare dată când trecea pe lângă moarte, instinctul lui reacționa identic, avea o poftă nebună să facă dragoste. I se păru că turcoaica se aștepta să sară asupra ei. Dar el se mulțumi să-i spună:

— Poți lua cina cu mine, la hotel?

Era clar că înaintea întâlnirii de la unsprezece cu Lalim Kalafat, nu avea ceva mai bun de făcut

* * *

De la înălțimea celui de al noăsprezecelea etaj al hotelului *Marmara*, priveliștea era somptuoasă. Spre stânga se vedea Bosforul și malul asiatic, la dreapta era Cornul de Aur. Plus mirosul pestilențial care se simțea până acolo. Caviarul era acceptabil, șampania destul de rece, iar serviciul perfect. Instalați la o masă din fundul sălii, Nesrin și Malko puteau admira și Bosforul și Cornul de Aur. În ochii celor din jur treceau drept o pereche de îndrăgostiți... Nu reluaseră discuția asupra incidentului din parcare. Nesrin reușise să nu pună nici o întrebare, deși era limpede că ardea de nerăbdare...

— Ce-ar fi să dansăm puțin? întrebă ea la desert.

Cântăreața, îmbrăcată cu o rochie ultra-mini, era acompaniată de o orchestră modernă. Pe pista de dans Malko nu se mai îndoi de ceea ce presimțise. După felul în care Nesrin se lipi de el, era aproape o invitație.

La sfârșitul melodiei se desprinseră unul de altul cu regret.

În clipa aceea, Malko fu chemat la telefon. Era Milton. Chris își revenise.

— Rămâi la spital, spuse Malko. Mă descurc numai cu Elko.

Nu avea neapărată nevoie de gorilă pentru întâlnirea de la ora unsprezece cu armeanul. Și pentru că era deja zece, se gândi că Nesrin poate să mai aștepte continuarea serii.

— Cred că trebuie să mă duc la culcare, spuse el, plătind consumația.

Turcoaica se ridică imediat.

— Și eu...

În lift îl întrebă destul de precipitat.

— Pot să dau un telefon din camera dumitale?

— Bineînțeles.

Ajunsă în cameră, trecu pe lângă telefon, merse până la fereastră, apoi se întoarse. Cu privirea țintă în ochii lui Malko, începu să-și desfacă nasturii rochiei, lăsând să se vadă un sutien și un slip din dantelă neagră.

Se apropie apoi de Malko și, aproape fără pudoare, îl atrase spre ea. De fapt, nici nu era nevoie de o invitație...

După un timp, turcoaica îl întrebă în timp ce se îmbrăca:

— Cred că ești surprins, nu? De ce am făcut-o? Mai întâi pentru că îmi plăceai grozav. Apoi pentru că îmi place să simt mirosul morții pe pielea cuiva care abia a reușit să scape... și apoi, pentru că la ora asta, ticălosul de Osman Askin se află pe iahtul lui cu o puicuță de douăzeci de ani... M-a trimis să mă ocup de afacerea asta ca să aibă mâinile libere... Crezând că n-o să îndrăznesc să-l înșel... Ei, uite, am îndrăznit. Și o să mai îndrăznesc...

Era foarte veselă. Răzbunarea o făcea să se simtă puternică. Îl sărută ușor pe Malko și plecă. Când ieși de sub dușul sub care se reanimase, Malko privi la ceas. Era unsprezece fără un sfert. În clipa aceea, Elko ciocăni la ușă. Trebuiau să plece la Marele Bazar.

* * *

În timpul nopții, străduțele Bazarului erau cuprinse de o liniște stranie, după forfota din cursul zilei. Pe la orele șapte, orice activitate comercială se oprea.

După ce parcaseră mașina în dreptul porții Beyazit, Malko și Krisantem coborâră pe la Kakpakcilan, ca să ajungă în cartierul argintarilor.

Prăvăliile erau închise și baricadate zdravăn. Doar pisicile vagaboande dădeau târcoale resturilor de mâncare. Din atelierul lui Kalafat răzbătea o rază de lumină. Malko bătu la ușă de două ori. Împinse ușa. Atelierul se întindea pe mai mulți metri, supraaglomerat cu mulaje și forme diferite, cu obiecte începute și nefinisate.

— Doamne, ce mai e și asta?

În clipa aceea îl zări pe Lalim Kalafat. Armeanul mărunțel părea aplecat deasupra unui mulaj, cu capul cufundat într-un fel de chiuvetă, cu brațele atârnând. În mod cu totul ciudat, picioarele abia atingeau pământul...

Malko și Krisantem se apropiară și descoperiră un spectacol înfricoșător. Bietul om fusese sufocat într-un vas ce conținea un amestec de mastic maron din care se făceau mulajele pentru obiectele din argint. Cineva îl ținuse cu capul înfipt în vasul acela, până își dăduse sufletul.

Elko Krisantem îi trase cu putere și trupul se rostogoli la podea, lăsând imprimate trăsăturile feței în pasta moale.

Malko simțea că turbează de furie. Telefonul pe care îl dăduse Turan Ucaner chiar în dimineața aceea avusese consecințe tragice. Trupul armeanului nu se răcise încă. Murise doar de câteva minute... În timp ce se gândea, auzi ușa scârțâind. Și el și Elko se întoarseră brusc. Un bărbat intrase bănuitor, cu o pătură pe umeri.

Elko îi puse câteva întrebări, apoi se întoarse spre Malko.

— L-a văzut când s-a întors acasă. Îl urmărea cineva, un tip solid, cu o uniformă albastră.

Nu putea să fie decât Turan Ucaner. Probabil că îl surprinsese pe Lalim Kalafat la Haydarpaça, încercând să afle ceva. Malko își aminti imediat de conversația pe care o avusese cu vameșul. Omul îi dăduse destule detalii ca să poată fi depistat la el acasă. Locuia deci în cartierul Harem, în fața unei moschei, chiar în clădirea partidului *Milliyetci Çalesma*.

— Trebuie să încercăm să punem mâna pe el, spuse Malko, poate chiar înainte de a ajunge acasă.

Porniră în fugă spre poarta Beyazit, urmăriți de miorlăiturile cotoilor ce se încăieraseră. Trebuia să o ia pe autostrada ce ocolește Istanbulul și se continuă prin podul suspendat peste Bosfor. Era posibil ca Turan Ucaner să se urce pe un bac.

* * *

Conducând cu mare viteză, Malko încerca să reconstituie cele întâmplate. Probabil că armeanul se plimbase printre docurile vămii, în căutare de informaţii şi fusese văzut de unul dintre oamenii aflaţi în solda lui Ucaner. Acesta, odată avertizat, îl urmărise şi îl lichidase. Asta însemna că ipoteza pe care o formulase era corectă. *Gur Marine* fusese descărcat clandestin. Şi pesemne că, din motive necunoscute, "marfa" se mai afla încă în docuri, altfel Ucaner nu s-ar fi grăbit să-l ucidă pe argintar.

La ora aceea târzie, pe autostrada E-5 circulau doar camioane. Tot traficul Europei trecea peste cele două poduri ce se arcuiau deasupra Bosforului, spre Ankara, spre Irak şi spre Iran.

Un petrolier uriaş aluneca de sub podul Bokacisi, în timp ce ei îl traversau spre malul asiatic.

— Trebuie să rămânem pe autostradă, spuse Elko. Până ajungem la încrucişarea cu Haydarpaça.

Malko apăsa din răsputeri pe acceleraţie. Colinele din jur erau presărate cu cioturi întunecate, pe locul unde odinioară fusese o pădure.

Peste zece minute ajunseră la răspântie. Una dintre ramurile autostradei mergea spre dreapta, în direcţia Haydarpaça. Dinspre docuri urca un şir lung de camioane. Malko se gândi că poate şi containerele pe care le urmărea de atâta vreme erau printre cele transportate în toiul acelei nopţi.

Ajunseră în dreptul unei moschei cu un modest minaret albastru. În faţă se afla un imobil cu cinci etaje. Pe o banderolă roşie, fixată pe un balcon, se putea citi numele partidului, cu litere albe *Milliyetci Çalesma Partisi.*

— Aici trebuie să fie, spuse Krisantem.

— Stăm la pândă, spuse Malko. Tu pe culoar, eu în maşină. Dacă te văd, semnalizez cu farurile.

* * *

Nici nu trecură cinci minute şi un taxi se opri în faţa casei lui Turan Ucaner. Îl văzu pe vameş coborând şi intrând grăbit în imobil. Abia avu timp să semnalizeze cu farurile şi ţâşni din maşină. O masă diformă se agita pe culoar cu zgomote ciudate. Ca un fel de chiuvetă din care se scurge apa... Imediat, se făcu linişte. Malko aprinse lumina. Lui Ucaner aproape îi ieşiseră ochii din cap, aşa cum stătea cu degetele prinse sub

șnurul lui Elko. Acesta strângea ferm gâtul turcului, având grijă să-i lase puțin aer ca să nu moară de tot. Se uită întrebător la Malko.

— Stai un pic, nu-l omorî, să ne spună mai întâi ce știe.

Se apropie de Ucaner care avea deja privirea încețoșată și îl întrebă:

— De ce l-ai omorât pe Kalafat?

În mod vizibil, vameșul nu era încă dispus să vorbească... Scoase un grohăit slab și reuși să-i dea un picior în gleznă lui Elko. Acesta se grăbi să mai strângă puțin, fapt ce îl îmblânzi brusc pe Ucaner.

Dar interogatoriul nu se putea desfășura acolo. Dacă l-ar fi dat pe mâna poliției nu le folosea la nimic. Mai era și MIT, dar însemna să piardă controlul asupra situației.

— Ce-ar fi să-l ducem în Bazaf? sugeră Elko. Acolo putem fi liniștiți și n-are cum să mai nege.

Era o idee bună. Dar Malko voia să verifice ceva. Luă una dintre mâinile vameșului și o examină. Chiar în lumina aceea slabă, se puteau vedea urmele masticului maron. El era, deci, asasinul armeanului.

— O să-l poți urca în mașină? întrebă el.

Elko nici nu-i răspunse. Se aplecă la urechea vameșului și-i murmură câteva cuvinte. Imediat, omul se sprijini de perete și se ridică. Elko îl domina cu vreo zece centimetri. Ținând șnurul bine strâns în jurul gâtului lui Ucaner, îl împinse înainte, lăsându-i doar atât aer cât să nu-și piardă cunoștința... Din fericire, strada era pustie. Vameșul se trezi întins pe podeaua mașinii, cu Elko în cârca lui. Călătoria risca să i se pară foarte lungă...

* * *

Când ajunseră în dreptul porții Beyazit, pisicile nu-și încheiaseră războiul. De acolo începea partea cea mai delicată a voiajului.

În atelierul armeanului nimic nu se mișcase din loc. Malko aprinse lumina și tuși din cauza mirosului de mastic rece.

Elko își așeză prizonierul pe un taburet și începu să strângă șnurul cu răbdare. Vameșul mai scoase câteva sunete bolborosite și se făcu moale.

— Tâmpitule, se enervă Malko, l-ai omorât!

— Nu, nu, spuse Elko.

Și se apucă să lege mâinile vameșului cu o sfoară scoasă din buzunar. Îl legă apoi de scaun. Când omul reîncepu să respire, Elko îi scoase șnurul din jurul gâtului. Turan Ucaner trase o gură bună de aer, se uită cu ură la cei doi bărbați și începu să mârâie înjurături, printre dinți. Evident, înjurăturile turcești sunt de o mare frumusețe metaforică.

Krisantem se grăbi să-i răspundă. Imediat, Malko interveni pentru a pune capăt şirului de amabilităţi... chipul ca de ceară al armeanului privea undeva, spre plafon. Îi arătă cadavrul şi întrebă:

— L-ai omorât pe omul ăsta acum două ore. Pentru că descoperise adevărul despre încărcătura cargoului pe care l-a descărcat clandestin. E vorba, ştii prea bine, de *Gur Mariner*. Ştiu că m-ai mintit când am fost la vamă. Unde se află acum "marfa" de pe vas?

Vameşul burtos îl privi cu scârbă şi nu scoase un cuvânt. Nu-şi făcea nici o iluzie asupra viitorului imediat... Evident, avusese un motiv serios să-l ucidă pe armean.

Elko îl căută prin buzunare. Scoase câteva hârtii fără importanţă, apoi cinci bancnote de o sută de dolari, exact cele ce fuseseră în buzunarul argintarului. De data asta, vameşul deveni nervos. Mai ales că Elko se uita cu mare atenţie la hârtiile pe care i le extrăsese din haină. Pe una dintre ele se afla o înşiruire de cifre şi, între paranteze, cuvântul *Seawolf*. Era probabil numărul unui container descărcat clandestin. I-l arătă vameşului.

— Nici acum nu ne spui unde este?

Dacă Ucaner nu le indica locul, le-ar fi trebuit ore întregi să-l descopere. Iar containerele erau încărcate încontinuu în camioane şi plecau din vamă. Prizonierul ridică puţin capul şi îl scuipă pe Krisantem în faţă. Primise mulţi bani, era evident...

Pentru moment se aflau într-un impas.

Malko se apropie de el.

— Uite ce e, omule, dacă ne ajuţi,uităm ce ai făcut, chiar şi crima asta şi îţi mai dau şi cinci milioane de lire.

Îi era silă să facă asemenea propuneri, dar miza era prea mare ca să mai stea pe gânduri în faţa unor considerente morale. Trebuia cu orice preţ să blocheze visurile expansioniste ale lui Saddam Hussein care era pe punctul de a atenta la viaţa a sute de mii de oameni. Graţie super-tunului lui Georges Bear, după Kuweit, putea să radă şi Israelul de pe hartă.

Fără măcar să ridice capul, vameşul lansă o frază pe care Krisantem o traduse imediat. Traducerea fu însoţită de un şut în părţile sensibile ale prizonierului.

— Are ceva cu mama dumneavoastră, Alteţă...

Deodată, privirea lui Krisantem se opri asupra uneia dintre ustensilele din atelier şi străluci o secundă.

— Alteţa Voastră, spuse el cu un respect desăvârşit, ar trebui să mă lăsaţi singur cu el câteva minute. Doar vorbim aceeaşi limbă. Ar fi bine

să staţi de pază jos, este posibil să apară vreo patrulă de poliţie, se mai întâmplă, din cauza hoţilor...

Şi ca un ecou al vorbelor lui, se auzi un zgomot pe culoar. Malko ieşi să cerceteze. Omul pe care îl mai văzuseră se plimba înfăşurat în pătură, pe jumătate adormit. Aruncă o privire mirată spre Malko şi se întoarse în colţul lui.

— Hai, duceţi-vă, îi suflă Krisantem, nu durează mult.

Capitolul XX

Elko închise cu grijă uşa atelierului, neavând încredere în reacţiile stăpânului său. Răsuci chiar şi cheia în broască... Vameşul îl urmărea neliniştit. Înţelesese că Elko era chiar mai al dracului decât el însuşi...

Cu o voce aproape îmblânzită, îl întrebă:

— Ce ai de gând să faci?

Elko se întoarse spre el cu un surâs feroce.

— O să-ţi cam scot sufletul, pezevenghiule...

— Cine eşti? Am putea, poate să ne înţelegem, spuse Ucaner. Să ştii că sunt foarte mulţi bani în joc în afacerea asta. Hai, dezleagă-mă, îi facem felul străinului ăstuia şi ne cărăm...

Fraza i se opri în aer. Elko îi băgase în gură o cârpă îmbibată cu ceară... Omul se sufocă, încercă să scuipe, scuturâ din cap ca un catâr turbat, în timp ce Elko continua să-i îndese în gură toate cârpele pe care le găsea prin încăpere. La sfârşit, îi înfăşură capul cu bandă izolatoare şi încercă să vadă dacă mai emitea vreun sunet. În urma unei lovituri dibace, nu se auzi decât ceva ce aducea a chiţăit de şoarece...

După care Elko procedă la una din torturile lui favorite, prăjitul cu lampa electrogenă. Era un vechi obicei turcesc... Cadavrul armeanului îi dădea forţe, trebuia sa ajungă la adevăr cu orice preţ. Vameşul nu se lăsa convins, în pofida durerilor atroce pe care le suporta. Elko se întrerupse puţin şi îl întrebă:

— Ei, ce zici, eşti gata să ciripeşti?

Nici un rezultat. Îi întinse un creion şi o foaie, ca să se convingă, dar burtosul rezista eroic. O singură chestie putea să-i schimbe părerile.

Elko se aplecă şi îi şopti la ureche:

— Să ştii, băiete, că de azi înainte n-o să mai faci copii. Că n-o să mai ai cu ce...

Vameşul încercă să reziste, dar leşină după câteva secunde. Lui Elko îi fu teamă că l-a omorât, dar omul începu să respire iarăşi. Deschise ochii, întâlni privirea feroce a lui Elko şi realiză, în sfârşit, că naşul unui turc nu poate fi decât tot un turc... Niciodată un străin nu i-ar fi făcut o asemenea figură! După schimonoseala feţei, Elko înţelese că

erau unele schimbări de opinie. Îi întinse hârtia și vameșul scrise tremurat "da".

* * *

— Cine te-a contactat?
— Cineva cu care lucrez de obicei.
— Cine?
— Un șofer. Unul dintre cei ce cară marfa din docuri.
— Cât ți-a oferit?
— Cinci milioane de lire.
— Pentru ce?
— Ca să las să fie descărcat clandestin un container, să-l pun la adăpost și să-i fabric hârtiile cu care să poată ieși din vamă fără probleme.

Elko Krisantem era fericit. Vameșul cedase. Îl chemase pe Malko după ce îl făcuse pe turc să arate cât de cât decent, promițându-i că îl lasă fără moștenitori, dacă se plânge de vreo suferință în timpul interogatoriului. Îmbrăcat corespunzător, Turan Ucaner părea doar crispat, deși arsurile îl făceau să sufere cumplit.

— Ai idee ce se află în container?
— Nu.

Și era clar că nu-i păsa...

— Ai văzut ceva irakieni prin partea locului?

Ucaner făcu ochii mri.

— Irakieni? Nu, de ce?
— Așa...

Vameșului i-ar fi plăcut grozav să fie în altă parte... Ferocitatea interogatoriului îl făcea să se îndoiască de viitorul lui. Malko continuă:

— Unde se află containerul?
— În docuri.

Era prea frumos ca să fie adevărat... Nu le rămânea decât să-i anunțe pe cei de la MIT.

— Foarte bine, spuse el. Mergem acolo.
— Acum?
— Chiar acum.

Malko observă că omul mergea cu greutate, dar preferă să nu pună întrebări. Turan Ucaner îi orientă prin labirintul de alei, până la cheiul 5.

— Aici este, spuse el.

Coborâră toți trei din mașină. Deodată, vameșul scoase un țipăt.

— Nu mai e aici!...

Elko se și repezise asupra lui, hotărât să-i administreze operația pe care i-o promisese...

— Mă, dacă ți-ai bătut joc de noi, în noaptea asta te pupă peștii în Bosfor, fii atent!

— Nu, nu, să mor dacă nu era aici!

Și le arătă două containere uriașe, lungi de cincisprezece metri, așezate unul deasupra altuia. Malko se apropie. Pe etichetă scria portul de proveniență, New York.

Se întoarse spre Ucaner. Turcul transpira în valuri și părea sincer.

— Ce s-o fi întâmplat? întrebă el.

Vameșul își înghiți saliva înainte de a răspunde.

— Probabil că au venit cu un camion în seara asta, când nu eram aici... Le dădusem toate hârtiile...

Malko începuse deja să calculeze cam cât timp îi trebuie unui camion de mare tonaj să ajungă până în Irak. Dar, fără a ști despre ce camion e vorba, cum să-l ajungi din urmă? În plus, era probabil ca la nivel local irakienii să aibă o mulțime de complici.

Elko ridică piedica pistolului și spuse:

— E clar că minte, îl omor aici, pe loc!

— Nu, protestă Turan Ucaner, nu mint, o să aflu ce s-a întâmplat. Mâine dimineață. Pentru că trebuie să vină să-mi dea restul de bani. O să-i întreb.

— Numai că mâine dimineață camionul o să fie departe, observă Malko.

De fapt, era departe... dar fără informații suplimentare nu puteau întreprinde nimic.

— La ce oră începi serviciul? întrebă el.

— La nouă.

— Bine. Vom veni aici, la nouă. Și o să ne arăți omul care îți aduce banii. În caz contrar, te dăm pe mâna celor de la MIT...

* * *

Trezit în miezul nopții, Malcolm Callaghan nu se putea concentra asupra ultimelor peripeții.

— O să-l sun imediat pe Osman Askin să vedem ce se poate face, spuse el. Cei de la MIT dispun de două elicoptere. Ar putea pune mâna pe camion...

Malko făcu un duș. Ieșea din baie când auzi telefonul. Era Malcolm Callaghan, nu prea încântat de ultimele vești.

— Am vorbit cu Askin și treburile nu sunt chiar așa de simple. Ar trebui să știm numărul camionului, doar știi câte sute trec zilnic pe șosele... Iar MIT-ul nu dispune de atâția oameni, încât să percheziționeze toate containerele. Nu puteți obține informații suplimentare?

— În cât timp se ajunge la frontiera irakiană?

— În aproximativ douăsprezece ore, mergând repede.

Asta însemna că le mai rămâneau doar trei-patru ore. Cu condiția ca Ucaner să fi spus adevărul. În momentul acela, totul depindea de vameșul acela corupt.

Milton Brabeck fixa cu ochii înroșiți de nesomn biroul lui Ucaner, aidoma unui motan ce privește un canar... Malko număra minutele, imaginându-și camionul acela nenorocit ce se apropia de frontieră...

Se opriseră în plin soare, nu departe de intrarea spre docuri. Din prudență, Elko Krisantem se instalase în biroul vameșului pentru a-l feri de vreo ispită... Era zece și zece și soarele ardea ca la tropice.

Deodată, Elko apăru în capul scărilor, urmat de Turan Ucaner. Veniră spre mașină.

— I-au telefonat! anunță el. Mergem la Kardesler, la întâlnire.

Milton și Malko se luară după ei și îi văzură instalându-se la mese diferite. Peste câteva minute, un bărbat coborî dintr-un Volkswagen galben ca un taxi și se așeză la masa vameșului. Rămaseră împreună aproximativ zece minute, apoi necunoscutul îi dădu pe sub masă un plic gros pe care Turan Ucaner îl băgă imediat în buzunar. Omul se ridică apoi și se întoarse la mașina galbenă unde îl aștepta șoferul.

În mai puțin de treizeci de secunde, vameșul fu înconjurat de noii săi prieteni.

— Ei, pezevenghiule! Hai, spune, îl îndemnă afectuos Krisantem.

— Păi, ăsta era omul! răspunse Ucaner.

— Nici nu ne îndoiam... Ce ți-a spus?

— Era mulțumit, numai că au o problemă.

— Ce problemă?

— Camionul n-a plecat încă din Istanbul.

Lui Malko nu-i venea să creadă.

— Din ce cauză?

— Ceva cu niște roți de rezervă pe care nu le au. Abia în seara asta sau mâine se rezolvă.

— Dar de ce ți-o fi spus toate astea? întrebă Elko bănuitor.

— Voia să se asigure că respectivul container nu apare înregistrat nicăieri la vamă.

— De ce?

— Oficial, camionul transportă un container expediat de Consulatul Irakului la Istanbul și este deci, protejat de imunitate diplomatică. În realitate, este vorba de un container debarcat clandestin.

Diabolic aranjament!

— Și unde se află camionul cu containerul? întrebă Malko. Turan Ucaner își șterse fruntea.

— Nu mi-a spus exact. Într-un parking în aer liber, nu prea departe, undeva pe autostrada E 5. În apropierea Consulatului irakian.

Elko Krisantem îi strivi piciorul pe sub masă, cu răutate.

— Îți bați joc de noi, bestie...

— Nu, nu, afirmă vameșul. Nu știu nimic mai mult. Doar că este un camion cu gabarit depășit căruia îi lipsește o roată din față.

Elko și Malko schimbară priviri elocvente. Spaima lui Turan Ucaner era vizibilă cu ochiul liber. Le spusese tot ce știa... Acum venea rândul poliției turce.

— Lasă-l, spuse Malko. Dumneata știi de unde să-i iei pe tipii ăștia?

— Nu, de obicei îmi telefonează.

— Dacă te mai sună, încearcă să afli ceva mai mult. Uite numărul meu de la hotel.

Scrise pe o hârtie numărul de la Marmara și i-o dădu turcului.

— Pot să plec? întrebă acesta.

— Poți...

Vameșul se ridică, traversă prin fața parkingului în care erau camioanele uriașe și se îndepărtă pe jos.

Nici nu trecuseră trei minute de când plecase, când prin fața cafenelei trecu același Volkswagen galben-canar.

— Măi, ai dracului oameni! exclamă Milton Brabeck.

Înțeleseseră toți trei. Se repeziră pe urmele lui Turan Ucaner. Văzuseră de departe mașina ajungând în spatele lui. El nu o vedea. Pe fereastră ieși o mână având în prelungire un pistol. Pocniturile se pierdură în zgomotul portului. Ucaner se clătină, apoi căzu cu fața în jos, lovit de mai multe gloanțe în spate. Mașina se opri și, fără să mai coboare, ucigașul mai trase un glonte în capul vameșului înainte de a demara. Milton își scosese și el pistolul, dar era prea multă lume în jur. Când ajunseră în dreptul lui Ucaner, omul nu mai respira.

Irakienii nu voiau să lase nici o urmă...

* * *

Pușlanul care adusese cafeaua dispăru ca o umbră. Osman Askin părea foarte încurcat. Se uită spre Bosfor ca și când ar fi încercat să găsească o idee salvatoare în apele acelea urât mirositoare, apoi înfruntă privirea lui Malcolm Callaghan.

— Îmi cereți un lucru foarte delicat, explică el. Este vorba de o decizie politică.

În pofida bunei sale creșteri, americanul era agasat.

— Am impresia că nu vă dați seama de importanța mizei. Dacă se află că anumite componente militare ce pot permite Irakului să scalde

solul israelian sub o ploaie atomică au tranzitat prin Turcia, reacțiile vor fi cât se poate de negative...

— Bineînțeles, admise turcul, dar situația reală este mult mai complexă. Containerul de care vorbiți nici nu are o realitate oficială. În plus, prin dispariția acelui vameș, nu mai am un martor sigur. Nu există nici o urmă a descărcării clandestine și cum în fiecare zi se fac asemenea operațiuni, practic nu se poate dovedi nimic. Vasul acesta – *Gur Mariner* – nu a sosit oficial la Istanbul, iar dublura lui nu se mai află aici! Potrivit documentelor oficiale, el nici nu a descărcat nimic.

— Cu toate astea, știți care este adevărul, obiecta Malko.

Turcul făcu un gest liniștitor.

— Desigur, nu e nici o problemă! Numai că ceea ce cereți dumneavoastră oficialităților turce este să pună mâna pe un container protejat de imunitate diplomatică. Și dacă tipul acela nu v-a spus adevărul și descoperim, de fapt, o încărcătură oficială! Vă puteți imagina reacția irakienilor? Și toate astea când premierul nostru trebuie să facă o vizită oficială în Irak, săptămâna viitoare! Îmi este imposibil să-mi asum răspunderea de a găsi containerul și de a-l deschide, credeți-mă!

— Numai că Serviciile speciale au fost create exact în acest scop, remarcă suav Malcolm Callaghan, enervat de această grijă nejustificată față de legalite. Erau doar cunoscute abaterile de la drumul drept al celor de la MIT în trecut. Și nimeni nu mai făcuse atâtea nazuri...

— Asta este, spuse Osman Askin. Îmi pot permite să mă duc personal la șeful de cabinet al primului ministru pentru a mă consulta cu el. Este singurul care poate să-mi dea mână liberă.

— Și este urgent, sublinie americanul.

— O să fac tot ce se poate, promise turcul, vă sun la Consulat imediat ce obțin un răspuns.

* * *

O turmă numeroasă de oi își găsise adăpostul la umbra rară a unor ierburi uscate chiar în dreptul nodului rutier de la Talatpasa, acolo unde autostrada E5 se îndrepta spre nord. Indiferente la vacarmul circulației, animalele moțăiau sub protecția unui cioban ce părea la fel de anacronic ca și ele.

— De aici se iese de pe autostradă! anunță Efko Krisantem, aplecat deasupra unei hărți.

Toată partea de nord a Istanbulului era un fel de țară a nimănui, un amestec de mahalale mizere presărate pe coline sterpe. După ce ieșiră de pe autostradă, începură să caute Consulatul Irakului, trecând prin fața unui spital dărăpănat. După ce întrebară de mai multe ori, ajunseră în

fața unui imobil gri, cu patru etaje, deasupra căruia fâlfâia steagul irakian. Clădirea era izolată printr-un grilaj solid și era păzită de două mașini ale poliției turce.

Din capătul străzii Edip Hadivar, mică arteră comercială cu aspect țărănesc, începea căutarea misteriosului camion, înainte de a primi răspunsul celor de la MIT.

— Trebuie să ne întoarcem o porțiune spre autostradă, spuse Malko.

Înainte de a fi asasinat, Turan Ucaner le spusese că parcarea era vizibilă dinspre E5. Malko se opri la o distanță considerabilă, în partea de sus a unei străzi ce mărginea parkingul, da fapt un teren ce nu servea la nimic. Se aflau acolo două camioane cisternă, un Scania înmatriculat în Germania de est, un camion românesc de talie mult mai mică și o enormă semi-remorcă Volvo, pe care se afla un container cărămiziu, de vreo doisprezece metri lungime. Un veritabil monstru. În cabina mașinii erau doi tipi care înfulecau de zor. Lângă ei se afla un Mercedes gri, cu ușile deschise, în care erau patru bărbați.

— Mă duc să văd, spuse Elko.

Se îndepărtă, făcând un ocol foarte mare. Malko îl văzu reapărând după vreo zece minute, cu o sacoșă plină cu fructe și un ziar!

Elko înconjură terenul viran și ajunse chiar în fața camionului Volvo. Uimiți, Malko și Milton îl văzură urcând pe scara mașinii, și ciocănind în geam, în dreptul șoferului!

— Mamă dragă, ăsta e țicnit de-a binelea!

* * *

Când trebuia, Elko știa să treacă drept cel mai stupid ins de pe mapamond... Astfel că șoferului i se înfățișă o figură clasică de individ tâmp. Omul nu avea chef de vorbă în timp ce-și devora bucata de plăcintă. Coborî geamul pus pe hartă.

— Ce naiba vrei?

— Nimic, spuse Elko. Am trecut pe aici și mă uitam la camionul tău.

— Ei, asta-i! Ce, n-am mai văzut așa ceva?! spuse șoferul și începu să ridice geamul.

— Ba da, sigur că am mai văzut, numai că am vrut să-ți spun că ai o tăietură mare la un cauciuc. Chiar în față. Și e foarte periculos să pleci așa.

— Lasă că știu, spuse șoferul enervat. Hai, cară-te!

Elko Krisantem sări jos și se îndepărtă cu sacoșa și ziarul în mână. Se simțea ca un cetățean model ce a făcut o faptă...

Ajuns la Malko și la Milton anunță sec:

— Ăsta e camionul, iar șoferul are o mitralieră lângă el. Plus cei patru bărbați din Mercedesul gri...

Malko se uita lung la remorcă și la containerul în care erau, probabil, elementele esențiale pentru planul *Osirak*. Irakienii jucaseră bine. Din bunct de vedere legal, beneficiau de protecție diplomatică. Sigiliul pus pe container era o dovadă...

Cât despre desfășurarea clandestină a operațiunilor, erau siguri că au cel puțin un pas înainte...

— Și acum ce facem? întrebă Milton Brabeck.

— Tu, Elko, rămâi la mașină, ordonă Malko. Pentru cazul în care camionul s-ar pune în mișcare. Nu prea văd cum s-ar putea întâmpla cu roata aceea lipsă. Ucaner spunea că doar spre seară așteaptă piesa de schimb, dar nu putem să ne asumăm asemenea risc... Iar noi ne întoarcem la MIT.

* * *

Poarta imobilului secret al MIT se deschise fără zgomot în fața Fordului lui Malcolm Callaghan și apoi se închise în urma lor. Malko observă printr-o fereastră deschisă, câteva șiruri de femei cu căști pe cap. Era un centru clandestin de ascultare a convorbirilor telefonice...

Osman Askin îi aștepta în birou, mângâindu-și barba.

— Tocmai am venit de la cabinetul premierului, anunță el. Datorită gravității situației a fost de acord să mă primească câteva minute. Din păcate, analiza lui nu seamănă de loc cu a dumneavoastră...

— Ce vreți să spuneți? întrebă Malko.

— El este de părere că nu avem toate datele necesare pentru a face o intervenție oficială pe lângă irakieni...

Cu alte cuvinte, turcii nu voiau să se amestece...

— Dar sunteți conștient de consecințele acestei atitudini? întrebă sec Malcolm Callaghan. Mă văd obligat să informez imediat guvernul țării mele că refuzați să vă opuneți la ceea ce noi considerăm drept o amenințare a păcii în Orientul Mijlociu. Mă tem că toată povestea va fi făcută publică. Cu atât mai mult cu cât sunt obligat să-i informez și pe omologii mei israelieni care sunt ținta acestei operațiuni criminale a irakienilor.

Osman Askin încercă să liniștească lucrurile.

— Dar n-am spus că nu suntem dispuși să facem nimic... Așa cum ați remarcat și dumneavoastră. Serviciile speciale sunt concepute pentru a face față exact acestui gen de probleme.

— Adică vă gândiți la un soi de acțiune clandestină a MIT?

— Nu chiar, zâmbi turcul dar dacă dispuneți de mijloacele de a rezolva situația, nu vi se va opune nici un obstacol...

Era culmea ironiei!

Malcolm Callaghan tocmai voia să deschidă gura, când șeful MIT preciză diafan:

— De altfel, cred că nici nu va fi prea greu, întrucât ați și reperat vehicolul...

Deci, erau supravegheați! Malcolm Callaghan rămase câteva clipe tăcut, apoi spuse cu răceală:

— Cred că vă este clar că trebuie să vă asumați răspunderea pentru ceea ce se poate întâmpla...

Turcul păru că nu a auzit, își privi ceasul și spuse pe un ton amabil:

— Trebuie să fiu prezent la o importantă reuniune. Și cred că esențialul a fost spus. Țineți-mă la curent cu evenimentele.

Își strânseră mâinile cu răceală și Malcolm Callaghan așteptă să ajungă în mașină ca să explodeze.

— Cretinii ăștia nu vor să-i strice premierului plăcerea vizitei în Irak! După toți banii pe care i-au înghițit de la noi! Trebuie să discut cu ambasadorul și să facă bine să intervină cu energie în problema asta!

— Nu se vor mișca, i-o tăie Malko. Nu ne rămâne decât să ne descurcăm singuri...

Fordul urca spre piața Taksim și Bosforul începea să se vadă câte puțin.

— Și cum o să faceți? întrebă reprezentantul CIA.

Încă nu știu, răspunse Malko, dar găsim noi o soluție. Chiar de ar fi să aruncăm camionul în aer...

Capitolul XXI

Sugestia lui Malko îi făcea o mare plăcere lui Milton care abia aştepta să-l răzbune pe Chris. Acesta îşi revenea destul de greu de pe urma rănilor, la spitalul Pasteur.

— Ce-ar fi să ascundem o încărcătură de explozibil sub şasiul maşinii? propuse Milton. Elko ar putea să rezolve foarte repede totul.

— Nu, trebuie să găsim ceva mai bun, obiectă Malko. Camionul se află în oraş şi n-am nici un chef să fiu făcut răspunzător pentru un masacru.

Soneria telefonului le întrerupse discuţia. Elko suna din locul unde se ascunsese.

— Au adus un cauciuc nou, anunţă el, dar nu au un cric suficient de puternic să ridice camionul. După părerea mea o să dureze câteva ore. Şi a mai venit încă o maşină de protecţie...

— Bine, rămâi acolo, spuse Malko.

În camera lui de la Marmara încerca cu disperare să găsească o idee salvatoare. CIA nu putea să-l ajute, neavând timpul necesar să-i trimită întăriri. Iar la Istanbul nu erau decât analişti...

— Milton, du-te şi înlocuieşte-l pe Elko. Iar el să facă rost de nişte arme mai potrivite pentru ce avem de făcut. Nu putem conta decât pe noi înşine...

Milton Brabeck plecă imediat. Închiriase încă o maşină şi încercă să se descurce prin labirintul de străzi cu ajutorul unei hărţi.

Malko abia realiză că cineva bătea la uşă. Deschise şi o găsi în prag pe Nesrin Zili care purta nişte ochelari negri enormi, sub care nu i se vedea decât gura roşie. Purta un taior galben şi o geantă voluminoasă pe umăr. Fără să spună o vorbă, îl sărută pe Malko şi îşi scoase ochelarii. Căldura privirii ei îl mai linişti puţin.

— Surprins?

— Puţin, recunsocu Malko, de unde ştiai că sunt aici?

— Ei, am venit cam la întâmplare.

Ca și data trecută,se așează pe pat, dar fără să fie provocatoare.

— Știu tot ce s-a întâmplat, spuse ea.

— Cum așa?

— Osman este amantul meu, îi aminti ea cu simplitate, îmi povestește o mulțime de lucruri. Știu foarte bine ce problemă ai de rezolvat. Și am venit să te ajut.

— Cum adică?

Malko nu-și revenea din uimire. Nêsrin îi adresă un surâs devastator.

— Sunt în posesia unor informații pe care el nu le cunoaște.

— De la MIT?

— Nu, prin oamenii noștri...

— Ce fel de oameni?

Surâsul se accentuă:

— Chiar nu ghicești?

În capul lui Malko se aprinse brusc o lumină.

— Vrei să spui că prin... Mossad?

— Văd că pricepi foarte repede! spuse ea cu drăgălășenie. Nu am venit lângă tine din întâmplare. Asta e, lucrez pentru această organizație, de fapt pentru țara mea, pentru că sunt evreică, de origine turcă.

Afirmația explica foarte bine libertățile ei sexuale. Nesrin continuă:

— M-au trimis aici de mai mulți ani cu sarcina de a pătrunde în Serviciul secret turc. Am intrat acolo pentru că m-am măritat cu Osman, apoi am divorțat. Dar am rămas amanți. Iar el este un amant grozav, contrar majorității turcilor. Este însă puțin cam libertin... Dar despre asta o să-ți povestesc altă dată. Iată acum ceea ce știu. Camionul care ne interesează va pleca mâine în zori în direcția frontierei irakiene. Nu va face opriri pe drum și va fi escortat de două mașini de protecție furnizate de consulatul irakian. Sunt tipi din Serviciile speciale.

— Și șoferul este dintre ei?

— Nu, șoferul e turc. Un renegat dintr-un grup de extremă stângă, a comis o droaie de asasinate. Dar trebuie neapărat să-i împiedicăm să ajungă în Irak.

Malko o privi foarte surprins.

— Și dacă Mossadul știe atât de multe, de ce nu acționează? Doar au tradiție veche în genul ăsta de operațiuni...

— Pentru că nu au mijloacele necesare. În pofida istoriilor debitate de dușmanii noștri, nu suntem supermani... Și pe noi ne-a luat prin surprindere situația. Pur și simplu, l-am pierdut pe *Gur Mariner*. Ai noștri au crezut că, după o escală într-un port mai mic, se va îndrepta spre Alexandria. Și nu avem destule avioane ca să patrulăm deasupra

Mediteranei. Datorită vouă am reintrat pe pista corectă. După ce aţi depistat containerul. Dar nu avem timpul necesar să organizăm un comando. Voi, cel puţin, sunteţi câţiva oameni şi aveţi ceva posibilităţi, chiar dacă nu sunt prea spectaculoase.

— Şi dacă dau greş? întrebă Malko.

Turcoaica clătină capul gânditoare.

— Pentru acest caz, statul major al *Tsahal* are un plan. Disperat, desigur. Vor trimite avioane de vânătoare să bombardeze camionul înainte de a trece frontiera turco-irakiană. Dar şi aşa, pe lângă consecinţe diplomatice imprevizibile şi grave, succesul nu e garantat. Pur şi simplu nu avem timp să organizăm o astfel de operaţiune.

Se făcu linişte. Acum Malko înţelegea mai bine brusca revărsare pasională a turcoaicei faţă de el. Ea îl întrebă îngrijorată:

— Ai un plan?

— Oarecum, mai mult o schiţă, spuse Malko, dar cu noile elemente o să încerc să-l perfecţionez.

* * *

Fericit ca o femeie care descoperă primul ei diamant, bătrânul negustor mai alese încă un Skorpio, un MP 5 nemţesc, trei grenade plus o duzină de încărcătoare pentru armele automate.

— E în regulă aşa? întrebă el.

— Perfect, spuse Malko.

Elko îl adusese aici, la vechiul lui amic căruia îi mai rămăsese un stoc de specialităţi nevândute... Rămăşiţe din frumoasa epocă a războiului civil. Îşi şterse apoi ochii înlăcrimaţi şi spuse:

— Pentru dumneavoastră le dau cu cinci mii de dolari. Adică la jumătate de preţ. Nu mai găsiţi pe piaţă aşa ceva.

Băgară totul într-un sac de pânză şi ieşiră din prăvălia bijutierului din Kalpakalan.

Ca în fiecare zi, spre amurg, circulaţia era îngrozitoare, până la Marmara făcură aproape o oră. La hotel îi aştepta Milton Brabeck. Îl găsiră contemplând cele şase încărcături de exploziv pe care le înşirase pe pat — erau marca SEMTE — recuperate graţie lui Krisantem, de la un alt amic de-al lui, cu tot cu detonatoare.

— Am reuşit să fabric şmecheria asta cu ce am avut prin buzunare, explică gorila. Sper ca dispozitivul să funcţioneze.

Planul lui Malko era simplu. Urmau să pună mâna pe camion în zori, chiar înaintea plecării. În momentul în care paznicii vor fi mai puţin

vigilenți. Să-l ducă apoi într-un loc pustiu și să-l arunce în aer. Iar dacă întâmpinau rezistență, să-i lichideze pe irakieni.

— Pot să mă duc până la spital, la Chris? întrebă Milton.

În câteva clipe dispăruse. Krisantem plecă să se odihnească în camera lui, iar Malko rămase singur cu Nesrin. Turcoaica fuma nervoasă și cufundată în gânduri. Când stinse țigara zâmbi și se apropie de Malko, propunându-i cu drăgălășenie:

— Un pic de dragoste înainte de război? Ce zici?

Ca și ultima dată, nici nu-și scoase toate veșmintele și se întinse pe pat. Era genul de femeie căreia dragostea și războiul îi făceau plăcere în egală măsură. Malko întâlnise o mulțime ca ea în cariera lui, toate la fel de pasionate pentru violență și pentru plăcere. Era ultima ei destindere înainte de confruntarea ce putea fi mortală.

În timp ce ea era în baie, Malko recapitulă planul în minte.

* * *

Neonul roșu de la Denizli clipea pe străduță, luminând câteva pisici flămânde și un vagabond bătrân. Elko Krisantem ieși din club însoțit de Fatos, dansatoarea orientală pe care i-o oferise în dar vechiul lui prieten... Farurile îi conturau silueta superbă. Dacă nu ar fi avut un chip cam grosolan, de țărancă, ar fi fost splendidă, cu trupul ei plin, sânii tari și talia subțire. Fata îi zâmbi lui Malko și se așeză în spate, lângă Milton Brabeck. După ce demară, ea îi spuse ceva în turcește lui Elko.

— Fetei ăsteia îi e foame, spuse el. Poate ne oprim ceva mai sus, pe Isticlal, unde e un snack deschis.

Opriră la locul indicat de Elko și Fatos mâncă lacomă o ciorbă de burtă. Porniră apoi pe Cumburuyet, spre nordul orașului. Era trecut de cinci dimineața și se lumina de-a binelea.

Malko opri mașina în partea de sus a străzii ce cobora spre parkingul unde se afla camionul. Tot planul său se sprijinea pe o ipoteză. Dacă se dovedea falsă, trebuia să treacă la aplicarea forței. Adică să atace camionul în plin oraș, cu irakienii în jurul lui.

Fatos și Elko discutau încet. Țărăncuța asculta foarte serioasă. Elko trase mai jos decolteul fetei ca să descopere mai mult sânii. Apoi schimbă o privire cu Malko.

— Pe curând, spuse el.

El și Fatos coborâră din mașină și se despărțiră imediat. Malko o urmări pe fată și constată că era momeala ideală. Rochia scurtă îi scotea în evidență pulpele pline și șoldurile rotunde.

Ea se îndepărtă, urmată la o distanță respectabilă de Elko.
Nu le rămânea decât să aștepe.

* * *

Neçat Uran, șoferul de pe Volvo, se trezise greu, cu gura cleioasă, când o zări pe Fatos care cobora strada chiar în fața lui. Mai întâi nu-și crezu ochilor. Părea o Fata Morgana în pustietatea aceea... Era prea departe să-i poată distinge trăsăturile, dar silueta ei îl aprinse brusc.

În joacă, semnaliză cu farurile, așa ca un omagiu adus frumuseții ei. Ea îi făcu un mic gest cu mâna și se întoarse să traverseze. Când îi văzu crupa, șoferul simți că ia foc. Ideea de a o poseda pe fata aceea îi urca sângele în cap.

Fata era pe punctul de a intra pe o străduță. Șoferul semnaliză de trei ori cu farurile, iar ea îi răspunse cu mâna. Imediat, omul îi făcu semn să vină la el... Ea păru că ezită, apoi se îndreptă spre el mișcându-și ușor șoldurile. Când turcul îi descoperi sânii, simți că i se lichefiază creierul... Fără să se grăbească, fata ajunse lângă Volvo, se opri și puse un picior pe scară. Rochia i se ridică foarte sus și șoferul văzu clar triunghiul unui slip alb.

— Salut! spuse el cu o voce groasă. Ce faci pe aici?

— Mă duceam acasă, răspunse Fatos.

— Și de unde vii?

— De la treabă. Lucrez într-o cârciumă, lângă Caddesi.

— Și ai încasat mult în seara asta?

— Ei, niciodată nu primesc atât cât s-ar cuveni, miorlăi fata.

Turcul se uită la irakieni să vadă dacă au ceva împotrivă. Apoi îi spuse:

— Și n-ai mai vrea să câștigi ceva?

Fata îl privi naivă.

— Ce adică?

— Un băiețel așa ca mine... că dacă te mai uiți mult la mine nu mai răspund de nimic...

Fatos puse piciorul jos cu o mutriță vexată.

— Bine, am plecat!

Șoferul scoase imediat mâna pe geam și o prinse de subțiori. Ea îl respinse cu forță.

— Ia mai potolește-te!

— Adică n-ai vrea să stai o clipă cu mine aici? întrebă el.

— Depinde.

— De ce?

— Dacă ai cincizeci de mii de lire prin buzunare...

Alesese intenționat un tarif onest și la îndemâna unui șofer.

— Ei, ce naiba, mă iei drept turist? protestă omul.

— Dacă nu vrei, nu-i nici o problemă, spuse Fatos resemnată. Să știi că, de obicei, cer o sută de mii.

— Bine, bine, haide!

La ideea că ar putea pierde bucățica aceea bună simțea că amețește.

Dar nici nu apucă să arunce o privire sub fusta fetei, că simți ceva îngrozitor în jurul gâtului. Nu-l auzise pe Elko Krisantem care se urcase ca o pisică în cabină. Acum strângea cu toate puterile, luptându-se cu trupul colosului care trecea din ameteala plăcerii în ghearele morții. Zvârcolindu-se ca un disperat, șoferul reuși să-l proiecteze pe Krisantem exact peste claxonul care începu să urle în liniștea dimineții.

* * *

Elko înțelese imediat pericolul, auzind portierele mașinilor de pază. Șoferul nu mai respira, dar irakienii urmau să riposteze.

Îi spuse în șoaptă lui Fatos:

— Coboară repede și închide portiera.

O împinse să coboare. Din fericire, fata reacționă imediat. Sări jos în momentul în care unul dintre irakieni cobora din mașină cu un Skorpio în mână. Fatos trânti portiera și se îndreptă clătinându-se. Irakianul zâmbi înțelegător și-i strigă șoferului:

— Ne-ai trezit din somn, măgarule!

Neçat Uran era pe jos, vânăt la față, în imposibilitate de a mai răspunde vreodată. Elko se întreba ce trebuia să facă. Dacă demara pe sub nasul irakienilor, precis că trăgeau în el. Așa că rămase ascuns, așteptând să vadă ce se va întâmpla.

* * *

Malko tresări auzind claxonul. Ceva nu mergea cum trebuie. Sări din Mercedes, luând un Skorpio,plus o grenadă și pistolul lui extra-plat.

— Așteaptă aici, îi suflă lui Milton Brabeck. Mă duc să văd ce se întâmplă.

O luă la fugă și se opri doar în apropierea camionului. Totul părea calm. Examină locurile și continuă să avanseze. Irakienii nu puteau să-l vadă în locul unde se afla. Ajunse chiar lângă camion și se urcă pe

scară. Dintr-o privire, înțelese. Elko, având pistolul în mână, așezat pe cadavru, îi făcu semn să intre în cabină. Malko se strecură în locul șoferului. Cheia era în contact.

— Pornim, spuse el.

În aceeași secundă, în dreptul portierei lui Elko apăru capul unui irakian. Băşcălia ce i se citea pe față se transformă repede în stupoare, apoi în panică, văzându-i pe cei doi bărbați și trupul inert al șoferului. Dar nu mai avu timp să judece la rece. Glontele pornit din Astra lui Krisantem îi curmă șirul gândurilor, în momentul în care Malko punea în mișcare camionul.

— Am eu grijă de ei! strigă Elko.

Malko porni motorul și acceleră. Nu mai condusese de mult un camion de mare tonaj, dar reuși din prima mișcare să-l urnească din loc. În câteva secunde, remorca începu să escaladeze coasta ce ducea spre autostradă. În retrovizor observă mașinile irakienilor pornind pe urmele lor. Începu să meargă în zig-zag, ca să-i împiedice să-l depășească.

Malko intră pe autostradă cu 80 la oră. Se simțea stăpân pe monstrul acela. Imediat ce mașinile voiau să-l depășească, mișcă ușor din volan. Pentru moment era în regulă, dar nu putea continua cursa la infinit.

Trebuia să se oprească undeva. Văzu un panou indicator pe care scria Sultan Ahmet Koprusü. Era un pod la o cărui ieșire se afla un post de control pentru camioane. Acolo ar fi trebuit să se oprească și irakienii l-ar fi prins fără probleme. Ei erau opt, față de el și Milton. După care irakienii ar demonstra că remorca le aparține și ar șterge-o cu ea...

Podul se apropia, dominând Bosforul de la vreo șaizeci de metri. Una dintre mașinile irakienilor reuși să-l depășească și încercă să-l oblige să se oprească. Dar după ce încasă câteva lovituri zdravene în spate, își schimbă intențiile. La volanul camionului, Malko nu risca mare lucru.

În retrovizor îl văzu pe Milton Brabeck care încerca să depășească cealaltă mașină a irakienilor. Cum se va termina oare cursa? se întrebă Malko.

Îi mai rămâneseră aproximativ 2600 m înainte de punctul de control. Planul lui original nu mai putea fi aplicat. Nu avea timp să arunce în aer camionul cu irakienii pe urmele lui. Deodată îi veni o idee nebunească. Conducând cu o singură mână, îl trase pe șoferul mort până la el. Irakienii nu mai înțelegeau nimic. Podul era la vreo opt sute de metri. Peste încă cinci sute de metri reuși să plaseze capul mortului deasupra acceleratorului și îl ținu puțin ridicat cu piciorul.

Podul suspendat se apropia. Malko auzi urletul unei sirene de poliție și un Taunus alb îl depăși. Cele două megafoane de pe mașină debitau injurii pe care, oricum, nu le înțelegea. Era clar că irakienii dăduseră alarma. Încetini și mai mult. Acum era încadrat de mai multe mașini: irakienii, Milton și poliția. Trase de volan spre stânga, intrând pe sensul contrar. Taunusul făcu un salt într-o parte ca să nu fie agățat. Timp de câteva secunde, Malko rulă pe partea stângă a șoselei late de vreo treizeci de metri, spre groaza vehiculelor care veneau din față și care semnalizau turbate cu farurile.

Apoi trase spre dreapta, vizând un punct de pe parapetul opus, la vreo sută de metri. Reluă direcția în linie dreaptă. Acum remorca avansa foarte încet.

Malko deschise portiera și trase piciorul de sub capul mortului. Acesta căzu pe pedala de accelerație. În câteva fracțiuni de secundă cei 2600 de cai putere se dezlănțuiră sub greutatea ce înlocuise piciorul. Malko era deja pe scară. Sări pe șosea, aproape sub roțile mașinii lui Milton Brabeck. Cu coada ochiului văzu camionul care prindea viteză, traversează podul în diagonală și se îndreaptă spre parapetul sudic.

Irakienii țâșniră din mașini și alergară după mastodont într-un inutil efort de-al prinde. Milton Brabeck opri și se repezi să-l culeagă pe Malko de pe jos, plin de vânătăi și cu hainele sfâșiate. Alergară și ei spre parapetul sudic, exact în momentul în care cele patruzeci de tone ale camionului pulverizau bariera de securitate, intrau pe artera rezervată pietonilor și de acolo plonjau spre Bosfor, de la șaizeci de metri înălțime.

Dar nu ajunse jos, pentru că un petrolier uriaș tocmai trecea pe sub pod. Remorca și containerul aterizaseră pe punte într-un zgomot asurzitor. Cabina se desprinse de remorcă, containerul se rupse în două bucăți și tot conținutul lui dispăru în apele galbene al Bosforului.

* * *

Malko citea un articol din Observer, intitulat *Trădare în Irak,* în clipa în care Elko Krisantem ciocăni la ușă. Nu răspunse imediat, cufundat în lectură. Articolul povestea că la Bagdad, fusese descoperită o importantă afacere de spionaj. În urma anchetei fusese arestat unul dintre responsabilii Serviciilor irakiene, Tarik Hamadi. Deoarece își trădase țara spre profitul israelienilor, fusese condamnat și spânzurat cu câteva zile înainte.

Lămurit, Malko lăsă revista și îi strigă lui Elko să intre.

— Dați drumul la televizor, îi spuse turcul.

Malko apăsă pe telecomandă. Un comentator citea o știre cu vocea gravă: cu o seară înainte, tancurile armatei irakiene, aflate de mai multe zile la frontieră, invadaseră Kuweitul. Kuweitienii reușiseră să reziste doar câteva ore, depășiți de forțele agresorului. Saddam Hussein proclamase de la Bagdad că Kuweitul nu mai există și nu va mai exista vreodată. Devenea parte integrantă a Irakului...

Exact precum într-o zi din 1939, când Germania nazistă anunțase ocuparea Varșoviei și dispariția Poloniei. Adolf Hitler putea să doarmă liniștit, avea un succesor pe măsură. Malko nu mai ascultă comentariile, gândindu-se la ce s-ar fi întâmplat dacă nu reușea să zădărnicească operațiunea *Osirak* a dictatorului de la Bagdad. După Kuweit ar fi urmat distrugerea Israelului.

Redactor: ***Cristina Radu***
Redactor tehnic: ***Ioana Sandu***
Tehnoredactare computerizată: ***Cătălina Andrei***
Foto copertă: ***Ion Mihăică***

Tiparul executat sub comanda nr. 90 394

Compania Națională a Imprimeriilor
„CORESI" S.A. București
România

Malko apăsă pe telecomandă. Un comentator citea o știre cu voce gravă: cu o seară înainte, tancurile armatei irakiene, aflate de mai multe zile la frontieră, invadaseră Kuweitul. Kuweitenii reușiseră să reziste doar câteva ore, fiind depășiți de forțele agresorului. Saddam Hussein proclamase de la Bagdad că Kuweitul nu mai există și nu va mai exista vreodată. Devenea parte integrantă a Irakului...

Exact precum într-o zi din 1939, când Germania nazistă anunțase ocuparea Varșoviei și dispariția Poloniei. Adolf Hitler putea să doarmă liniștit, avea un succesor pe măsură!

Malko nu mai ascultă comentariile, gândindu-se ce s-ar fi întâmplat dacă nu reușea să zădărnicească *operațiunea Osirak* a dictatorului de la Bagdad. După Kuweit ar fi urmat distrugerea Israelului...

PREȚ **10 000 Lei**

ISBN 973-9138-84-5